

1839 - 1864

Tadeusz Czeżawski

Wykłady
z logiki i filozofii

logika

1950/51

Teoria funkcji logicznych

Teoria funkcji logarytmicznych 1950/51

Strona. wykt. 1.

4. X. 1950.

Analiza zwyczajna i wyjątkowa i w szczególności
zdaniowych.

Analiza logarytmów pętla. Stwierdzenie. Długość
składowa. Długość sensu.

Strona. wykt. 2.

7. X. 1950.

Teoria zdań. Teoria funkcji proporcjonalnych.

Niektóre twierdzenia ($0,1, 0,2, 1,1$)

Strona. wykt. 3.

11. X. 1950.

Ścisłe przytoczenie teorii funkcji proporcjonalnych.

Duplikacja wartości i form. Ekstremum
(zakres funkcji). Zawsze ekstremaalności.

Strona. wykt. 4.

14. X. 1950.

Teoria zdań z dwanastkami.

Strona. wykt. 5.

17. X. 1950.

A. c. 4,1 $\Sigma \text{Ap} \text{Cp}(\text{A}) \text{to}$

2.

Równoległa i innych pojęciach i teorii
zdań jako funkcji wartościowych i jako zdań
zgeneralizowanych.

Prototypy jako równoważna teoria funkcji prawdy
zmiennych zdaniowych

$$5,1 (p)(q) \mathcal{C} \mathcal{E} p q (\mathcal{F}) \mathcal{E} \mathcal{F} p \mathcal{F} q$$

$$5,2 \mathcal{E} N p \mathcal{E} p(p) p$$

Strona. 49 str. 6.

21. X. 1950.

Prototypy d.c.

$$5,3 (p)(q) \mathcal{E} N p q (\mathcal{F}) \mathcal{E} p \mathcal{E} \mathcal{F} p \mathcal{F} q$$

Równoważna teoria funkcji proposycjonalnych.

$$6,1 (x)(\mathcal{E} f) f x$$

Strona. 49 str. 7.

25. X. 1950.

$$6,2 N(\mathcal{E} x)(f) f x$$

$$6,5 (x)(y) \mathcal{E} \mathcal{F} x y (f) \mathcal{E} f x f y$$

$$6,3 (\mathcal{E} f)(x) f x$$

$$6,4 N(f)(\mathcal{E} x) f x$$

Strona. 49 str. 8.

28. X. 1950

$$6,6 (x)(\mathcal{E} y)(f) \mathcal{E} f x f y$$

$$6,8 (x)(y)(\mathcal{E} f) \mathcal{E} f x f y$$

$$6,7 N(\mathcal{E} x)(y)(f) \mathcal{E} f x f y$$

Zagadnienie klasyfikacji zdań a Kategorie semantyczne. Arytmetyka różniczenie zdani i wyrażenia i innych.

Streszczenie. wykt. 9.

4. XI. 1950.

Kategorie semantyczne wyrażenia. Kateg. semant. funkcji logicznych. Rzędy i Typy.

Streszczenie. wykt. 10.

8. XI. 1950.

Kategorie semantyczne zdań i f. propoz. d.c. -
Przykłady, Wprowadzenie Teorii zdań.

Streszczenie. wykt. 11.

11. XI. 1950

Funkcje oszczędności. Zarządka wprowadzenia

1, 1 (I) (EP) (K) EFK Px

trzy zasady oszczędności P. Różniczenie symboli
P i Px.

Streszczenie. wykt. 12

15. XI. 1950.

oszczędności różniczenie:

1-I N Px, 1-II A Px, 1-III K Px, 1-IV D Px

4.

1-V CPSx, 1-VI SPJx,
1-VII Ux, 1-VIII Lx

Streanu. wykł. 13.

18. XI. 1950.

Trebuie să se interpreteze corect
teoriile. Teh. grafică, ilustrații.

Teoria corectă, Teh. grafică, ilustrații
Teoria corectă. Teh. grafică, ilustrații - 2. Realitatea
teoriei și relațiile dintre ele și între ele.

1, 1(x)CPSx (sub: (x)(P)CPSx)

1, 2 (x)APNPSx

Streanu. wykł. 14.

22. XI. 1950.

1, 3 (x)(P, Q, S) C C P Q x C C Q S x C P S x

1, 4 (x)(P, Q) P P x A P Q x

1, 5 (x)(P, Q) C K P Q x P x

Streanu. Trebuie să se interpreteze (cazurile
noii). Praedicabilia.

Strena. wykł. 15.

25. XI. 1950.

d.c. - klasyfikacja (podział) logików. Stosunki
 i zakresów. Schöder i Skaryński.

Strena. wykł. 16.

29. XI. 1950.

Stosunki między zakresami orzeczeń d.c.

Teoria orzeczeń i kwantyfikacji.

1,6 (x) \forall x 1,8 \forall (\exists x) \forall x 1,10 (x) \exists Sx

1,7 \forall (\exists x) \exists x 1,9 (x) \forall \exists x 1,11 (x) \exists SUx

Strena. wykł. 17.

6. XII. 1950.

Orzeczenia jednowyrotkowe:

1-IX "0.a" = "(x) \exists 0x \exists xa"

1-X "0.x" = " \forall (\exists y) 0y(x) \exists 0x \exists xx"

Strena. wykł. 18.

9. XII. 1950.

Logika Arystotelesa. Zdania kategoryczne.

2,1 (S) (\exists x) Sx

2-II "SaP" = "(x) \exists Sx Px"

2-III "SaP" = "(x) \exists S Px"

2-IV "SaP" = " \forall (\exists x) \forall S \forall Px"

Стрелка. выкл. 19.

13. XII. 1950.

Здания общего характера в Москве и области, дачно-курортные и полукурортные, генеральные. Дел. 2-IV-V-VI.
Здания общего назначения. Контрактные здания промышленных и жилищных.

Стрелка. выкл. 20.

16. XII. 1950.

Здания общего назначения. Дел. 2-VII, VIII, IX

" СИД " 2-X, XI, XII.

" ССД " 2-XIII, XIV, XV.

Укрепление жилищных зданий. Катег. 2. озапрещенных по технике.

Стосудби Терминов (записки) в 2д. Катег. и выкл. Разрешено использовать эти данные.

Стрелка. выкл. 21.

20. XII. 1950.

Здания жилищного назначения:

2-XVI "PO" = "K(x)EOxIxaPa"

2-XVII "PO" = "KK(Ex)Ox(x)(y)KxOxOyIxy(x)OxIx"

2-XVIII "PO" = "(Ex)KxOxIx"

Strena. wykt. 22.

10. I. 1951.

Stosunki osoby i wiary zdaniami Petegorycznymi. Ich możliwe uogólnienie. Uogólnienie postępujące przez doświadczenie zdań jednościowych.

Strena. wykt. 23.

13. I. 1951.

Stosunki osoby wiary zdaniami Petegorycznymi - analogie dla zdań modalnych. Rozszerzenie skradmate logizmu na zdania o zaprzeczonych podaciach.

Strena. wykt. 24.

17. I. 1951.

Odwracanie zdań - jego odwracany; powrotem do jedności zasady.

Strena. wykt. 25.

20. I. 1951.

Sylogizm. Jego wzrost z uogólnień i Teoria nauki u Platona i Arystotelesa. Jego dalekości historycznej. Jego uogólnienia Teorii sylogizmu Boole'a, Mentana, Łukasiewicza i. i. Sylogizm

jako Teoria liczb i jako dydaktyka rachunku
 uia. *Studia de arith.* Jęz. niemiecki
 Łódź.

Studia. wyd. 26.

27. I. 1951

Klasyczna Teoria sylowowa. Tryby i figury. Pisz.
 na figurę. Nazwy trybów.

Studia. wyd. 27.

31. I. 1951

Redukcja trybów syl. do pierony figury.
 Wywód Barbora; Celarewicz z *Срр Срр Срр*.

Studia. wyd. 28.

21. II. 1951.

Wywód sylowowski z *Срр Срр Срр* - dalej ciąg. Inne
 systemy syl. Praca sylowowska i ich rola w Teorii.
 Wykreślenie sylowowskie o terminach zaproszonych w pod-
 miarkach zdań.

Studia. wyd. 29.

24. II. 1951.

Funkcje proste. dowód lub wstęp argumentów.
 Teoria Stambray - ich użycie techniczne i zastrzeżenie.
 Peine i Schneider. Noty.

Страница. выдт. 30.

28. II. 1951

Степенные углы степеней. Функции преобразования
степеней степеней. Степень универсальной и зеркалы.
Деталировка так же 5-I до 5-VIII.

Страница. выдт. 31

3. III. 1951.

5, 1 (x, y) \cup xy

5, 3 (x, y) \cap Rxy

5, 2 \cap (Ex, Ey) \cup xy

5, 4 (x, y) \cap \cap Rxy \cap \cap Rxy \cap Rxy

5, 5 (R)(x, y) \cap Rxy \cup xy

5, 6 (R)(x, y) \cap \cup xy Rxy

Страница. выдт. 32.

7. III. 1951.

5 - \cap X - \cap X (защитная информация преобразования)

5, 7 \cap (R)(x) \cap (Ey) Rxy Rxx

5 - \cap II - \cap III - \cap XIV (R-owe по порядку и уст.)

Страница. выдт. 33.

14. III. 1951.

5, 8 \cap \cap \cap (x) \cap Rxy \cap Rxy \cap Rxy

5, 12 (x) \cap Rxy \cap Rxy \cap Rxy

5, 9 (x) \cap \cap \cap Rxy \cap Rxy \cap Rxy

5, 13 (x) \cap Rxy \cap Rxy \cap Rxy

5, 10 (x) \cap Rxy \cap Rxy \cap Rxy

5, 14 (x, y) \cap Rxy \cap Rxy \cap Rxy

5, 11 (x) \cap Rxy \cap Rxy \cap Rxy

Strena. v. 28. 34.

17. III. 1951.

S-XV "Rxy" = "Ryx" (S, 15) $\varepsilon^c Rxy Rxy$

S-XVI "Syx Rxy" = "(xy) C Rxy" (S, 16) $\varepsilon^c Rxy^c Rxy$

S-XVII "Nyx Rxy" = "N(x,y) C Rxy" (S, 17) $\varepsilon^c Rxy C R^s xy$

S-XVIII "Nyx Rxy" = "(xy) C Rxy R^c Rxy" (S, 18) $\varepsilon^c R Rxy R^c R^s xy$

S-XIX "Lx Rxy" = "(x,y) C Rxy Rxy" (S, 19) $\varepsilon^c Rxy \varepsilon^c R^s xy$

Strena. v. 28. 35.

21. III. 1951

S-XX "K Rxy" = "(Ez) K Rxz Syz"

S, 20 N(x,y) $\varepsilon^c R Rxy R Rxy$

S, 21 N(x,y) $\varepsilon^c R Rxy Rxy$

S-XXI "N Rxy" = "(x,y) $\varepsilon^c R Rxy Rxy$ "

S-XXII "N Rxy" = "N(x,y) $\varepsilon^c R Rxy Rxy$ "

Strena. v. 28. 36.

4. IV. 1951.

S, 22 (x,y) $\varepsilon^c R Rxy \varepsilon^c S Rxy \varepsilon^c R Rxy \varepsilon^c S Rxy$

S, 23 (x,y) $\varepsilon^c R R R S Rxy \varepsilon^c R R R S Rxy$

S, 24 (x,y) $\varepsilon^c R R R S R Rxy \varepsilon^c R R R S Rxy$

S, 25 (x,y) $\varepsilon^c R R R S Rxy \varepsilon^c R R R S Rxy$

S, 26 (x,y) $\varepsilon^c R R R S Rxy \varepsilon^c R R R S Rxy$

11.

S, 27 (x,y) ∈ PARSxy PARSxy

S, 28 (x,y) ∈ PARSxy PARSxy

Stwierdzenie 37.

7. IV. 1951.

S, 29 (x,y) ∈ PARSxy Rxy "PARSxy" = "R²xy"

S, 30 (x,y) ∈ PARSxy Rxy "Rxy" = "R¹xy"

"Sxy" = "R⁰xy"

S, 31 (x,y) ∈ PARS^x PARS^x

S, 32 (x,y) ∈ PARSxy (2) ARxy RSxy

S-xxiii "PARSxy" = "(2) ARxy RSxy"

Stwierdzenie 38.

11. IV. 1951.

S, 33 (x,y) ∈ PARSxy PARSxy

(Przedo de Morgan dla log. wielosłowej)

(x,y) ∈ PARSxy Rxy

(Później jako dodatek wielosłowej nie zmienia R)

Matryca dla sumy wielosłowej.

Stwierdzenie 39

14. IV. 1951.

Stosunki jednoczynnicy i alternatywy jednoczynny.

9-I "J₂ Rxy" = "L(ε_y)KRxyRzyJxy"

9-II "Oj₂ Rxy" = "L(ε_x)KRxyRxxJyz"

9,1 εL(ε_y)KRxyRzyJxy LPA'PxxJxx

Frühliche der Kryptologie - 1945/46

Strenge, w. 40.

1.

(ponied. 8-70)

Logika (Wyd. Humanist.)

Strewna. wykt. 1.

9. X. 1950.

Logika jako część Terri nauki (obok psychologii
poln., i dr) - nauka o strukturze nauki:

Wiedomości i wiedzy ludzkiej.

Powstanie i rozwój logiki. Problemy i ich
zadania i metody. Przewidywania i ich realizacja.

Strewna. wykt. 2.

16. X. 1950.

Przedstawienie jako podstawa i ujęcie przedmiotu.
Podział przedmiotu na wyobrażenia i pojęcia.
Różnice między nimi: 1) uźródłowienie wyobr. - symbolizacja
i dygresja. 2) konstrukcja wyobr. - abstrakcyjność
i wyobraźnia. 3) uźródłowienie wyobr. - gromadzenie i wyrażenie
początek.

Podział przedmiotu według rodzaju podmiotu i
rodzaju (Analiczne i syntetyczne).
Związek na empiry i analityczne.

Strewna. wykt. 3.

23. X. 1950.

AR, Treść i przedmiot przedmiotu i przedmiotu
subiektywnej ("kolej" i "zalej"), uźródłowienie,

^{2.}
poceniwalności życia psychicznych. Postaral-
ności treści:

Język jako narzędzie objętych wyrażenia, uznawania
wizualna i utrobowanie treści psychicznych.

Trojaki funkcje semantyczne tworzą język: wyrażanie,
umiarowanie i wyrażanie w stosunku do siebie,
kolej i przedmiot.

Strona. wykr. 4.

30. X. 1950.

Zdania w sensie logicznym. Superzyje. Apta-
żenia okazywane. Funkcje pragmatyczne.
Zdanie proste i złożone. Funkcje ideologiczne.
uc. Zmienne zdaniowe. Funkcje prece-
wacyjne.

Strona. wykr. 5.

6. XI. 1950

Konieczność, alternatywa, dywizyjność -
implikacja - ich wartości.

Strona. wykr. 6.

13. XI. 1950.

Renowacji. Negacji. Kwantyfikacji. Sprzecznym
ucierpocze fr. logicznych.

1950/51.

1) C p p .	3) K p p p	5) C p p p
2) A p p	4) C p p p .	6) C p p C p p C p p

Strewn. wykł. 7.

20. XI. 1950.

Dalsze Twierdzenia Teorii zdan:

7) C K p q K q p	11) C K p q K q p
8) C A p q A q p	12) C A p q C p q
9) C e p q C A q p	13) C A p q C p q
10) C K C p q p q	14) C A p q A p q r
	15) C K p q r K K p q r
	16) C A p q A p q r
	17) C A p q K p p q r

Strewn. wykł. 8.

27. XI. 1950

18) C e p C q r C q e r r	23) C e p q C e p q q
19) C e p p p p	24) C e p q C e p q p p
20) C e p p p p	25) C e p C q r C K p q r
21) C p e p q	26) C e K p q r C p C q r
22) C A p C p q	

Strena. wykr. 9.

11. XII. 1950.

Wprowadzenie. Podstawy i odrywanie.
 Syllogizm koniunkcyjny. Syl. kontradykcyjny.

Strena. wykr. 10.

18. XII. 1950.

Znizki twierdzeniowe. Nowe zdania ele-
 mentarne (atomowe). Nauzy; onezidy;
 "jest" jako funkcja zdaniowa argumentacji
 nauzyzyle. Jego uchwycenie. Kategorie de-
 terminacyjne.

Strena wykr. 11.

8. I. 1951

Języki różnej stopni. Supozycja terminowa.
 Działania na Terminach - generowaniu, detemi-
 nacji, uchwyci

Strena. wykr. 12

15. I. 1951

Wykazy stosunków między zakresami Termini-
 wów. Stosunki uchwyceniowe, przeciwności, podpad-
 uowi uchwyceniowi, podprzeciwności.

5

(Log. W. Hura. 1950/51)

Strenn. wykł. 13.

22. I. 1951.

Stosunki równowagi, i sprzecz. między zakreślaniami.
 Stosunki między Terminami i uwagi na ich znaczenie
 dydaktyczne. Systematyka naukowa.

Strenn. wykł. 14.

29. I. 1951

Podział logiki i klasyfikacja. Temat podjęty.
 Szeregowanie jako striciuma ujęcia opisu. Przykład.

Strenn. wykł. 15.

26. II. 1951

Definicje - ich dwojakie role. Rozbicie w sensach
 Typów definicji. Definicje Terminów. Definicja nomen-
 nakcyj i definicji realia (Klasyfikacja). Pojęcia i inter-
 uia. Różne role definicji oraz roztępowanie w ujęciu
 Założenie.

Strenn. wykł. 16.

5. III. 1951.

Definicje zdani. Charakterystyka def. równościowych.
 Definiowanie alogizmy.

Strenn. wykł. 17.

12. III. 1951

Zdania kategoryczne. Zdania unowoczące, i t.j.

dywizyjnych i kolekcyjnych; zdania generalne.

Strona. wył. 18.

19. III. 1951

Wielomowań zdan' kategorii z uwaga
 stosunki między zakresami terminów. Interpretacji
 implikacyjna zdan' kateg. Funkcje proporzjonalne
 na. Implikacja formalna kwantyfikacji i
 a Również, Interpret. egzystencjalna. Kwanty-
 fikator negacyjny - jego związek z alternatywą. Obie
 interpretacje a różniczenie zdan' uogóln. i d. l. g.

Strona. wył. 19.

2. IV. 1951.

zdania jednoznacznie dechoryzujące. Zdania o pred-
 ykacji filozoficznych.

Stosunki opozycji kwadratu logicznego.

Strona. wył. 20.

9. IV. 1951.

Różniczenie kwadratu logicznego na zdania
 jednoznaczne. Interpretacji stosunku opozycji
 dla zdan' modalnych.

7 (Log. W. H. H. 1950/51)

Сірека. кыбі. 21.

16. IV. 1951.

Адгасаніе і даі' катэгорыяў. Сачі' уніз і да
загадні' агул. Плуўга і а гості' агул.

Сірека. кыбі. 22.

1.

(Witry: 12-14)

Logika (Wyd. Maieu. - Pryrodz.)

Strena. wykt. 1.

10. X. 1950.

Logika jako część Teorii nauk (obok psychol.
poro. i Ed) - nauka o strukturze nauk.

Wiadomości z historii logiki.

Powstanie zjaw. psychologic. Pochodzenie, ich
jedności i odrębności. Przedmiotowa i istotowa. Język
główny nauki psychologicznej - jego przedmiot. Przed-
miotowa jest podmiotowa psychologicznej.

Strena. wykt. 2.

17. X. 1950.

Podział przedmiotowy na wyobrażenia i pragnienia.
Różnice między nimi. Wyobrażenia wrażliwe, od-
wrotne i wystraszne. Poprzez analizę i syntezę.
Podział naukowej wiedzy podmiotowej na empiryczną
i analityczną.

Strena. wykt. 3.

24. X. 1950.

Adi. Treść i przedmiot przedmiotowa i psychologicz-
na. Subiektywność, wewnętrznosc, zmienność zjawisk

2.

psychomorph. Postaralnioli Trešci.

sevit i žyžk, Semantylka, Wyrazanie, znaczenie
i uartykanie - w uroczisku de akty, Trešci i przed-
mionu, Znaczenie subiektywne (psycholinguist.)
i intersubiektywne (linguist.).

Sirenu. wyłd. 4.

31. X. 1950

Zdania w sensie lingwistycznym. Subordynacja. Wyrażenie
określające. Funkcje pragmatyczne. Zdania proste
i złożone. Funkcje zdaniotwórcze. Znaczenie
zdaniowe. Funkcje prasłownikowe. Koncepcja
językowa.

Sirenu. wyłd. 5.

7. XI. 1950.

Alieonatyka, dygimulka, iuspiłaga, Absin-
leucia. Negacja. Należyce f. pr. wch. jedności
i doświadczenia argumenty.

Twierdzenie Teoni' zdan.

1. CPH.

Strona. wykł. 6.

14. XI. 1950.

Twierdzenia teorii zdań. Funkcje tautologiczne
Sprawdzenie matrycowe.

- 2.) A p. s p 4.) p n n p 6.) c c n q c c q r c p r
3.) n k p n p 5.) c n n p p 7.) c c p q c b q n p

Strona. wykł. 7.

27. XI. 1950.

- 8.) c n p q k q p 12.) c A p q c n p q
9.) c A p q A q p 13.) c n p q c p n q
10.) c n c p q p q 14.) c A p q A q r A A p q r
11.) c n c p q n q n p 15.) c n p n q r n n p q r
16.) c n k p q A n n n q
17.) c n A p q n n p n q
18.) c c p e q r c q c p r

Strona. wykł. 8.

4. XII. 1950.

- 19.) ~~c c p e q r c q c p r~~ 24.) c c p q c c n p q q
20.) c c p n n p 25.) c c n q c c p n q n p
21.) c c n p n p 26.) c c p e q r c n p q r
22.) c p c n p q 27.) c c k p q r c p c q r
23.) c n c p q

4.

Strena, wyd. 9.

14. XII. 1950.

Wniośkowanie, Podważanie i odrywanie.
Syl. liczeb. Syl. alternatywny.

Strena, wyd. 10.

18. XII. 1950.

2 Nizki: konstatacyjne. Analizowanie
elementarne. Nauzy i orzaki. Nauzy wyso-
żeniami okazywalny. - Wskazywanie
funktor „je”.

Strena, wyd. 11.

8. I. 1951.

Kategorie semantyczne. Zespół wyrażenia
Skazyje terminów.

Strena, wyd. 12.

15. I. 1951.

Terminy, Między innymi; dodawanie i co-
zowanie terminów, Graficzne przedstawienie ter-
minów między zakresami. Ogólne ujęcie terminów
między zakresami; Niekonkretność, podzdrożość,
nadzdrożość, precyzowanie.

5. (log W. M. Poz. 1950/51)

Strena. wył. 13.

22. I. 1951.

Stosunki między zabrośami Terminów d.e.
Przedicablic. Systematyka kantowa.

Strena. wył. 14.

26. II. 1951

Generalizacji i specjalizacji. Kategorie Arystotelesa.
Substancje i cechy, Podział logiczny i klasyfikacji.
Podzielenie naturalne i sztuczne. Podział logiczny, fi-
zyczny, abstrakcyjny.

Strena. wył. 15

5. III. 1951.

Szeregowanie. Definicje. Definicje Terminów;
nomenklatura i realna. Logowanie. Definicje
obrotowe.

Strena. wył. 16.

12. III. 1951.

Definicje zdań; definicje akcyjowe.
Zdania kategoryczne logiki; Kwantyfikacja - trybiki
i przeczące (prekwalifikacja i nieobecność). Zda-
nia wyjątkowe jako negacje ogólnych („przynaj-
mniej, „tylko”).

Strena. wykł. 17.

2. IV. 1951.

Zdania ogólne mowe. Dobre; dyskusja, w. - Słabiej w.
w. 1. generacji.

Wielomowa mowa i zdań Raportowych z uwagi na sta-
wisko m. z. ch. z. a. b. c. d. e. f. g. h. i. j. k. l. m. n. o. p. q. r. s. t. u. v. w. x. y. z.
Kwestionariusz i egzaminacja. Tematy programowe -
Kwestionariusz. Zdania desygnacyjne -

Strena. wykł. 18.

9. IV. 1951.

Stosunki opozycji. Kwadrat logiczny, 16 zasad
dla omówienia z opozycji

Strena. wykł. 19.

16. IV. 1951.

Rozneczenie Kwadratu Logicznego na zdania
jednostkowe. Zdania modalne.

Odwracanie zdań. Kontrapozycja zdań
ogólnych.

Strena. wykł. 20.

1. (Cen. 11-13)

Logika (Ayd. Prava - Elou.)

Sirena. wyd. 1.

26. X. 1950.

Nauki, tworzące teorię nauki (psychologia, socjologia nauki, epistemologia, logika). Nauka o strukturze nauki: 2) logika i jej zastosowanie i historia; 3) metodologię nauki.

Wiadomości z historii logiki:

Nauka a formowanie języka psychologii, filozofii, logiki, i jej historii; wartości. Tworzenie nauk i przekonań; przesłanki i istoty. Podstawy przekonań. Tworzenie nauk: Wyobrażenia i pojęcia. Różnice między nimi: 1) Tworzenie i wyobrażenia i algorytmy nauki.

Sirena. wyd. 2.

2. XI. 1950.

Wyobrażenia i pojęcia - różnice między nimi d.c. z konstrukcją - abstrakcyjną, z optymalnością - gwałtowną i wyjątkową. Tworzenie nauk i przekonań. - Subjektowość języka i psychologii.

oraz ich rocinou w zalecinou: od dzyszejci podumie-
tu. Wersactwou: yzarob psychiarny - otkidlowi
podumitornykh puchigou myslorykh. Nidnratouci
zjavit psych. - mekhoui draciamin iz w pomas-
ci.

Strena. wyk. 3.

9. XI. 1950.

Akt, hcoi przedmiot przesuwaciu i puch-
uauio. Myd a izyq. Trojokafomloga sewar-
tyaua hrowi puchorykh: Wyraiznie, suademe
owarouie (uaprawe), puch puch uarydci
otidtyorouau, uerouyhuuau i uotroulamin
hrowi psychiarny. Puchotyaua u zhou uoyuici
puch w scou puchorykh i fuchijouuoye.

Zdauie w scou lozinyu. Sapuyie.

Aseryi.

Strena. wyk. 4.

16. XI. 1950.

Zdauie chotyue. Nyrarema okaryoualut. Fuchoyi puchoryoualut.
Zdauie puch i zhou. Fuchtoy i zhou zdauio.
we. Fuchoyi puchoryoualut. Noyuauoye i fuchou.
Tryca.

3

(Wydz. P.-EA. 1950/51)

Strona 445. 5.

23. XI. 1950.

F. prawdziw. A. c. Alternatywa, dysjunkcja,
i koniunkcja, ekwiwalencja, negacja. Matryce.

Strona 446. 6.

30. XI. 1950.

Przeobrażenia teorii zdań: obrotowy i datowski. Insk.
cji prawdziwościowych i ich zastosowań w ujęciu
Ich sprawdzenie matrycowe.

1) Epp

6) C C p q C C p q

2) p p p

7) C A p q A q p

3) p p p p

8) C p q p q p

4) C p p p

9) C C p q C p q p

5) C p p p p

Strona 447. 7.

7. XII. 1950

10) C p q p q p q

14) C A p A q A A p q

11) C p q p q p p

15) C p p q p p p q r

12) C p q C p q

13) C p q C p q

Літени. выд. 8.

14. XII. 1950.

- 16) с. Крз, Лхр, Лз
- 17) с. Лхр, Кхр, Лз
- 18) с. с. р. р. р. с. р. т
- 19) с. с. р. р. Лр
- 20) с. с. Лрр
- 21) с. р. с. р. р.
- 22) с. с. Л, с. р. з

- 24) с. с. р. р. с. с. р. р. з
- 25) с. с. р. р. с. с. р. р. Лр
- 26) с. с. р. р. с. с. р. р. Лр
- 27) с. с. Кхр, с. р. с. р. т

Літени. выд. 9.

11. I. 1951.

ў вяршанне. Пневмані; Рухлівага. Засіда
 ў вяршанне. Дачі; і чыста. да б
 Потэнс і одысамі. Схемат ε
 ў вяршанне, ~~але~~ Поднім ў вяршанне
 падтры завад. б

Літени. выд. 10.

18. I. 1951.

Аватін з д. с. м. е. т. м. р. , Нары і іды і д. н. і р. м. л. н. e.
 Стопіе і іды і д. н. і р. m. e. , З д. с. у. б. m. e. r.
 с. y. n. e і іды і д. n. і r. e. , Катеі і і р. e. n. t. y. n. e.

5. (Dziła. W. Pr. E. 1950/51)

Strena. wył. 11.

25. I. 1951.

Terminy. Działania musiców, dodawania i uog-
gowania terminów. Graficzne przedstawienie
stosunków między zakresami: Ogólne wyliczenie
stosunków między zakresami dwóch terminów.

Strena. wył. 12.

22. II. 1951

Siedem stosunków między zakresami dwóch Termi-
nów. Praedicabilia.

Strena. wył. 13.

1. III. 1951

Syntezytyka uambora. Podział leżący.

Szeregowanie.

Strena. wył. 14.

8. III. 1951

Szeregi uctymne i nie uctymne. Stosunki
szeregowane. Przedstawienie szeregu na płaszczyźnie.

Definiuje - ich rodzaje. Definiuje uctymne i
nie uctymne Terminów.

6.

Sivenu. vykl. 15

15. III. 1951.

Definičie zloaci (def. uiz. Rode), def. akcijine.
Tjume (def. uobrene).

Zdanie Rategryume a, e, i, o. Obavratsi.
Zd. unyfove jako uzajci opilyho.

Sivenu. vykl. 16.

5. IV. 1951

Zdania dytobybryove, kolectyone, usocny, dabe,
gacomba.

Arhekonacvaci zloaci kazy. zc vykl. na strom Ri.
unzy kromisov:

Tjuropteyi, vubumcyua, unyobkacyie,
ezjykyzylus, F. popyany. Konantkhaty.

Sivenu. vykl. 17.

12. IV. 1951.

Zdania jednovit. dekracyie.

Kvadrat lojiny - gogo 16 lviakob's iupli.
Racyinijh.

Sivenu. vykl. 18.

19. IV 1951.

Kvadrat lojiny rolnerovy 44 zdania jednovit.

7 (dosika, Wyosi. Pr 2. 1950/51)

Page. Interpretacje dla zdai' modalerich.

Strona. wyosi. 19.

Prawo Kommutacji

19.) $CpCqCqCp$

(jei. x podr. puciz, to jei. kadto podr. puciz. . . .)

Prawa redukcji do absurdu

20) $CpSpSp$

rión: $Ax+B=C=0$ ma dwa roziar piov

21) $CpSpSp$

a^2 - jei pock. puciz u, to a jei podr. puciz u

Prawa Charakt. zdawia fern:

22) $CpCSpq$

(puciz Duzen Akte)

23) $CSpCpq$

re puciz. wazita wuzika -

Do. dykmentu Komutacji.

24) $CpCqCSpq$

(Quat)

jedno - dus. p. Sp. puciz.

dyl. deut:

25) $CpCqCpCqSp$

dowód, ie druz. ecl. are ióuizé

f. 2 druzi ferayoc

Права обираючих і вибураючих

26) секретар

27) секретар

Nazwy (imiune dżme, okazywalne)

Nazwy generalne - Terminy.

Dwukrotnie wyrażenie język potocznie, język pisany, język stojący, język drugi języka.

(Nagryca terminów)

Terminy ogólne jednolite, język.

Przydatki do Terminów (wyjściu wyrażeniom "i", "ka", ujęcia wyrażeniom).

Żem język, język języka (Termin. język, język języka, język języka języka, język języka języka).

Składowe język, język, język, język języka.

Składowe imię język:

- 1) język, język, język, język języka...
- język języka (język) - język, język, język, język języka.
- 2) język (język) - język, język.
- 3) język (język) języka języka języka języka.

4) Преисципты : "Kaide Pjeu wie Q"

5) Надасдуо : "Kaide wie Pjeu wie Q"

6) Ронуварио : "Kaide Pjeu Q" - Kaide wie Pjeu wie Q

7) Spueamou : "Kaide wie Pjeu Q, " Kaide Pjeu wie Q"

Systematyl : Klassifikation -

Prædicabilia - Systematyl - Kategorie

Prædicabilia - Kategorie

Id. Kategorie me, podobnie wedlug jakosci one. lin.

a e i o - "poczynajacy" - "zakończony"

lydyng. - kolokacje; uzenie, stabe.

id. z uzenie -

z uzenie - stoczenie uziety zabierani

z uzenie - zabierani
i uzenie, f. p. p. p. p. p.
egzemplarz.

Klasyfikacja kopii - interpretacja uziety

do zdani apodyktycznych:

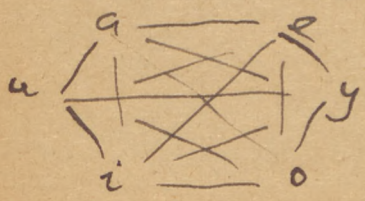
S uzenie byi P
(nie uzenie byi - P)

S uzenie byi - P
(nie uzenie byi P)

S uzenie byi P
(nie uzenie byi - P)

S uzenie byi - P
(nie uzenie byi P)

Szczegol kopii

a-i	e-o	} uziety
a-u	e-y	
u-i	e-o	
a-e, e-y, e-u		uzenie
i-o, u-o, y-i		uzenie
a-o, e-i		uzenie

Adwacant zdani.

Logika.

Nauki: Teoria nauki - jej rola i dzialanie

Psychologia poznania¹⁾, Socjologia poznania²⁾

Epistemologia³⁾; epistemologia⁴⁾, Metodologia⁵⁾

Logika. 6)

1) Podstawowe procesy poznania - ich analiza, opis, warunki -

2) Nauki jako teori systemy - jej zakres i otoczenie
jej wyznaczenie.

3) Analiza Teorii poznania - podmioty i obiekty

4) System nauki - zakres i wyznaczenie.

5) Metody badawcze nauki, i ich

6) Struktura nauki, zakres i wyznaczenie.

Historia logiki

Organon (Analitica)

Aristoteles (384-322) Chrysippus ze Soloi

(ok. 280-205), logika ulega zmianom

logika jako teoria dowodzenia.

Logika heurystyczna w XVII w. René Descartes
(1596 - 1650), Francis Bacon (1561 - 1626)

Otwieranie logiki w XIX w. w związku z bada-
niaми podwójnymi: J. Peano, G. Frege
B. Russell.

Zjawiska psychiczne porównane: myśli, uczucia. Sta-
lich rodzaje: przedświadomości i przekroczenia. Ich
struktura (podwójna, wstęp) / Subiektywizm: uczucia;
~~język~~ weryfikacji; pytania. Składowe;
wzrostu i zmniejszenia; wrodzone w umyśle: -

F. A. M., Troja i przedmiot myśli. (przedświadomości
- widok; przekroczenia - umysłowe lub wyczerpanie
istnienia przedświadomości przedmiotu. Pytania
subiektywne, weryfikacji myśli

7 Kwa modyfikacja przedświadomości: wyobrażenia sążnia
różnic: a) istnienia - symbolizacji i dyskretywności
b) konstrukcji: abstrakcyjności, c) cyfryzacji - jawności
i wyobrażenia

Przekroczenia empiryczne i analityczne.

Logika prawdopodobieństwa 1951/52.

WyRS. 1.

17. X. 1951.

Teoria prawdopodobieństwa w teorii liczb (wzrost
nieograniczonej) - i wykładanie: Moritz Wolf i jej stopnie.
Prawdopodob. matematyczne (homogeniczności i
zdani) i empiryone oparte na danych
trygonometrycznych. (Blaise Pascal, Pierre de Fermat,
Jacques Bernoulli, Ars coniectandi, 1713).

Teoria matematyczna w teorii o prawdopodobieństwie
zdani. Prawdopodobieństwo zdani jest obliczane
zależnie od warunków w których funkcjonują propozycje.
wykoni. Johannes Maynard Keynes (A Treatise on
Probability, 1921). Jean Nicod: Le problème lon-
gine de l'inductivité, 1924. Alfred Reichenbach,
Wahrscheinlichkeitslehre, 1935.

Notowania o prawdopodobieństwie. Uze-
sadnianie w ujęciu empiryonalnym. Trygonometryczna
rodzaje triadzeń i zasadzianych: ~~Prawo~~
~~do~~ zdani obserwacyjne, historyczna Teoria.

Sprawdzanie jako właściwa metoda ich uza-
sadniania.

Tradycyjna nauka o indukcji i rozumowa-
nie przez analogis.

Metody jako metoda dochodzenia i uza-
sdniania praw naukowych.

Metoda rozumny

a jest P i R i S i T

a jest nie-P i R i S i nie T

Met. związki towarzyszących - badania przy-
związań, omawianie - związki przyczyn,
dziejów i innych - związanie przyczyn - podległości i innych.
To zawiązanie i indukcji i dedukcji.

Met. zgodności - met. rozumny.

Met. rent; Nepi (1846), Pleto (1930)

praca - związki - związki fakt i innych i innych.
sprawy i innych - jest związki of obliczenia i innych
uadryki o innych; związki związki i innych

Analiza -

Wystad logika i ciwizemiami
(dla Wydz. Mat. i Fizyrodz.)

Wyk. 1. 6. X. 1951
(wie odbył się z powodu niejawienia się Suchan)

Wyk. 2. 8. X. 1951.
(wie odbył się, j. w.)

Wyk. 3. 13. X. 51
j. w. (wycienka karpowa geolog.)

Wyk. 4. 15. X. 51
(j. w.)
Wystady odwrotane 18. X. 51.

1343/50

Logika cz I.

(Podstawy semantyczne, Teoria zdań, Teoria
kwantyfikatorów)

Logika cz. I.

1949/50.

Srewn. wykt. 1.

5. X. 1949.

Rozwój logiki współczesnej: Wypracowanie ideału Pe-
tusa i Arystoteła. w logice matematycznej. Tendencje z Arysto-
telem w matematyce - elementy teorii mnogości
w rozwoju logiki. Logika dedukcji i indukcyjnej
wg. p. Arystoteła. Zmiana ujęć, zdania (Arysto-
tele, funkcje). Logika jako nauka o strukturach
nauki - w teorii abstrakcyjnej i jej zastosowaniu
abstrakcyjnej logiki jako Teorii dowodu (Arysto-
teles) i Teorii in-
wencji (Dawson, Wese.).

Srewn. wykt. 2.

8. X. 1949.

Teoria znaków. Arystoteles Teoria oznaczenia.

Srewn. wykt. 3.

12. X. 1949.

Teoria intencji znaczeniowej. Wyrażenie.
(Teoria oraz intencji znaczeniowej)

Страна. выд. 4. 2.

15. X. 1949.

Генерация инициатив: указ. д. с. - ~~пр~~ одетод выд. инициатив. жила дигуны до унаваня пер-
мыли дити.

Страна. выд. 5.

19. X. 1949.

Г. инициатив за. д. с. Жирале в инициатив. анициатив.
Тиса.

Огирале - стовник.

Страна. выд. 6.

22. X. 1949.

Директоры вклада. Директоры вклада

Страна. выд. 7.

26. X. 1949.

Экономическое, административное, делопроизводство
счета.

Классификация взысканий.

Страна. выд. 8.

5. XI. 1949.

Категория рецензий на работы. Публикации

i negacji. Zdania proste, złożone. Funkcyjny
zdania złożone: pierwsze zdaniowe. Zdania
atomowe. Barwy.

Sirena. wykt. 9.

12. XI. 1949.

Kategorie semantyczne d.c. Orzeczeń, różnic
znaczenia „język”. Dominiści podjęciu na Katedrę
nie rozumie.

Sirena. wykt. 10.

16. XI. 1949.

Paradoks Russella. Teoria typów logicznych.

Sirena. wykt. 11.

19. XI. 1949.

Sirpien języka. Logika i Metafizyka.

Sirena. wykt. 12.

23. XI. 1949.

Funkcje wielowartościowe, zdania fu-
zjonie złożone i różnicznik wielowartościowe (zi,
prze, locze, aby, ponieważ ii.)

4.

Strona, wykł. 13.

26. XI. 1949.

Wykł. T. Zdan, Stosunek - reguły Krasowa.

Strona, wykł. 14.

30. XI. 1949.

Dyrektorzy a Księstwo Krasowa.

Strona, wykł. 15.

3. XII. 1949.

Dyrektorzy Krasowa. Potwierdzenie. Interpre-
tacja.

Strona, wykł. 16.

7. XII. 1949.

Dyrektorzy odprawianiu. Forma dyrektorów
zaopiniowania.

Strona, wykł. 17.

17. XII. 1949.

Dyrektorzy zaopiniowania d.c. Definicja Krasowa,
Krasowa, Krasowa, Krasowa.

Strona, wykł. 18.

21. XII. 1949.

Dyrektorzy zaopiniowania Krasowa. Krasowa.
Wybrane Krasowa Krasowa Krasowa.

1,1 Krasowa

1,2 Krasowa

1,1 $CPPO$
1,2 $CPPO$

5

Стена. выст. 19.

11. I. 1950.

1,3 $CPPO$

1,6 $CPPO$

1,4 $CPPO$

1,7 $CPPO$

1,5 $CPPO$

1,8 $CPPO$

1,9 $CPPO$

Стена. выст. 20.

14. I. 1950.

2,1 $CPPO$

2,3 $CPPO$

2,5 $CPPO$

2,2 $CPPO$

2,4 $CPPO$

Стена. выст. 21

18. I. 1950

2,6 $CPPO$

2,11 $CPPO$

2,7 $CPPO$

2,12 $CPPO$

2,8 $CPPO$

2,13 $CPPO$

2,9 $CPPO$

2,14 $CPPO$

2,10 $CPPO$

2,15 $CPPO$

Стена. выст. 22.

21. I. 1950.

2,16 $CPPO$

2,18^a $CPPO$

2,17 $CPPO$

2,19 $CPPO$

2,18 $CPPO$

6.

Стена. 54Г. 23.

25. I. 1950.

2, 20 $Ceepq$ $CeDr$ Dr Ce $Ceepq$ Cep
I ("Arq" = "CDrq")

3, 1 $CArp$

3, 4 $CArqDr$

3, 7 $CArqCeppq$

3, 2 $CpArq$

3, 5 $CArpArq$

3, 8 $CeepqArq$

3, 3 $CpArp$

3, 6 $CqArq$

Стена. 54Д. 24.

28. I. 1950.

3, 9 $CpArqArp$

3, 11 $CeArqCp$

3, 10 $CpArqArp$

3, 12 $CeArqCp$

Стена. 54Д. 25.

15. II. 1950

3, 13 $Cepq$ $CArq$ Arp

3, 17 Arp

3, 14 $Cepr$ $Cepq$ $CArq$

3, 18 $CArq$ $CpArq$

3, 15 Cep $Cepq$ $CArq$ Arp

3, 19 $CeArqArq$

3, 16 $CeArq$ Arp Cep Cep

Стена. 54Г. 26.

18. II. 1950.

3, 20 $Cepq$ Arq

4, 1 $CpArp$

3, 21 $CpArq$ Cp

4, 2 $CpArp$

3, 22 $CepArq$ Cp Arp

4, 3 $CpArp$

3, 23 $CepArq$ Cp Arq Arp

4, 4 $CpArq$ Arp

4, 5 $CpArp$ Arq

II ("Kp" = "Arp")

Ситенка. 44 №. 27.

22. II. 1950.

4,6 СХррр

4,10 ССрр ССрр СрХр

4,7 СХрХрр ХХррр

4,11 ССрр ССрр СХрр Хрр

4,8 СХХррр ХрХрр

4,9 ССрр СХрр Хрр

Ситенка. 44 №. 28.

1. III. 1950.

4,12 ССрр ССрр СХрр

4,17 СХСр ССр ССрр

4,13 СХрррр

4,18 СХСр ССр ССрр Хрр

4,14 СХСрр ССр ССр

4,19 СХСр ССр Ср Хрр

4,15 СХСрр ССрр

4,20 СХСр ССр СХрр Хрр

4,16 СХСрр ССрр Хр

4,21 ССррр ССрр

Ситенка. 44 №. 29.

4. III. 1950.

4,22 ССрр Хрр

4,26 ССрр Хррр

4,23 Хррр

4,27 СХррр ССр

4,24 СХрр Хррр

4,28 СХрр Хррр

4,25 ССррр Хрр

4,29 ССррр Хрр

Ситенка. 44 №. 30.

8. III. 1950.

4,30 ССХррр СХрррр

4,32 СХСррр ССрр

4,31 ССХррр СХрррр

Хррр

- 4,33 C K p A q r A K p q K r
- 4,34 C A K p q K r K p A q r
- 4,35 C A p K q r K A p q A r
- 4,36 C K A p q A r A p K q r

Strena. wyR5. 31.

11. III. 1950

- 4,37 C A K p r K q s K A p q A r s
- 4,38 C A K p q A p r A q
- 4,39 C A p r A q A K p r
- 4,40 C A p q r K A p r q
- 4,41 C K A p r q A A p q r

- 4,42 C K p q A A p r A q
- 4,43 C A A p r A q K p r
- 4,44 C A p q A K A p r q
- 4,45 C A A p r A q A p q

Prawa dekla. eli. idonj.

Strena wyR5. 32

15. III. 1950.

- 5,1 C A p q C A A q
- 5,2 C C p r q A p q
- 5,3 C A p q A A p r A q
- 5,4 C A A p r A q A p q

- 5,5 C A p q A K p r
- 5,6 C A K p q A p r
- 5,7 C A p q A p
- 5,8 C A p A p r

Strena. wyR5. 33.

18. III. 1950.

- 5,9 C C p q A p A q r
- 5,10 C A p A q r C p q
- 5,11 C A p q A p r
- 5,12 A A p r q r A A p r q r A A p q r

$$IV \quad \sum p q = A C p q A C p q$$

- 6,1 C A p
- 6,2 C p q C p r
- 6,3 C C p r C q r C C p q r
- 6,4 C C C p q r C p r q r

9.

Strena. wył. 34.

22. III. 1950.

- 6,5 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,6 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,7 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,8 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,9 Cερρ Cερρ Cερρ

- 6,10 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,11 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,12 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,13 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,14 Cερρ Cερρ Cερρ

Strena. wył. 35.

25. III. 1950.

- 6,15 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,16 Cερρ Cερρ Cερρ
- 6,17 Cερρ Cερρ Cερρ

Wprowadzenie Teorii Zdan'. Wprowadzenie.

Strena. wył. 36

29. III. 1950.

Dowody zupełne. Dowody sformalizowane.
Analiza dowodu na poziomie dowodu.
Wiersz dowodowy.

Strena. wył. 37.

1.4. 1950.

Przykłady dowodzenia: 4,3; 1,4; 2,6; 2,4.

10.

Strena. wykr. 38.

5. IV. 1950.

Przykłady dowodzenia 3, 6, 3, 18, 3, 7, 3, 8.

Strena. wykr. 39.

15. IV. 1950.

Metoda matrikowa budowanie teorii zdań ma-
toyce \mathcal{C}_{19} , \mathcal{A}_0 , \mathcal{A}_1 , \mathcal{A}_2 .

Strena. wykr. 40.

29. IV. 1950.

Matrika f. predz. d. c. Tabela matrik dla
funkcji jednego i dwóch argumentów.

Strena. wykr. 41.

3. V. 1950.

Funkcja \mathcal{A}_{19} . Funkcje tautologiczne. Metoda
sprawdzenia matrikowego.

Budowanie systemów logiki matrik matrik.

Strena. wykr. 42.

6. V. 1950.

Logika modalna Łukasiewicza, jej matrika
 \mathcal{A}_1 , \mathcal{C}_{19} , \mathcal{A}_2 , \mathcal{A}_3 .

Strena. wykr. 43.

10. V. 1950.

Logika mod. Łuk. d. c. - jej dwie postaci. Kwa matriki
matriki \mathcal{A}_1 a \mathcal{A}_2 .

11.

Strena. wyd. 44.

13. V. 1950.

Łopka inżynierska Browera i Hestinga.
Jej matryca. Jej stworzenie do logiki dyskursywnej:

Strena. wyd. 45.

17. V. 1950

Akrymatyka logiki Łukasiewicza i logiki Browera.

Strena. wyd. 46.

20. V. 1950.

Metoda matrycowa badania niespójności
i nierozstrzygniętości w tradycjach aksjomatycznych.

Strena. wyd. 47

24. V. 1950.

Funkcje propozycyjne i kwantyfikatory. Wskazanie
nieodstrzeżenia.

Strena. wyd. 48.

27. V. 1950

Teoria kwantyfikatorów d.c. dyrektywy rozumowania

Strena. wyd. 49.

31. V. 1950.

0,1 C(x)fx fa

1,1 C(x)dfx D(x)fx

0,2 Cfa (Ex)fx

✓

Sirena. wył. 50

3. VI. 1950.

✓ 1,2 $(x) A f x A f x$

1,3 $C(x) A f x g x A(x) f x(x) g x$

1,4 $C A(x) f x(x) g x(x) A f x g x$

1,5 $C A(x) f x(x) g x(x) A f x g x$

1,6 $C(x) C f x g x C(x) f x(x) g x$

1,7 $C(x)(y) f x y(y)(x) f x y$

1,8 $C(y)(x) f x y(x)(y) f x y$

2,1 $C A(\varepsilon x) f x(\varepsilon x) A f x$

Sirena. wył. 51

7. VI. 1950

✓ 2,2 $A(\varepsilon x) A f x A f x$

2,3 $C(\varepsilon x) A f x g x A(\varepsilon x) f x(\varepsilon x) g x$

2,4 $C A(\varepsilon x) f x(\varepsilon x) g x(\varepsilon x) A f x g x$

2,5 $C(\varepsilon x) A f x g x A(\varepsilon x) f x(\varepsilon x) g x$

2,6 $C C(\varepsilon x) f x(\varepsilon x) g x(\varepsilon x) C f x g x$

Sirena. wył. 52

10. VI. 1950

2,7 $C(\varepsilon x)(\varepsilon y) f x y(\varepsilon y)(\varepsilon x) f x y$

2,8 $C(\varepsilon y)(\varepsilon x) f x y(\varepsilon y)(\varepsilon x) f x y$

3,1 $C A(x) f x(\varepsilon x) A f x$

3,2 $C(\varepsilon x) A f x A(x) f x$

3,3 $C A(\varepsilon x) f x(x) A f x$

3,4 $C(x) A f x A(\varepsilon x) f x$

3,5 $C(x) f x(\varepsilon x) f x$

3,6 $C(x) C f x g x C(\varepsilon x) f x(\varepsilon x) g x$

3,7 $C(\varepsilon y)(x) f x y(x)(\varepsilon y) f x y$

Logika - wybr. I.

30
5. 8. 1949.

Zakres wykładów, Logika współczesna. Ba-
dania struktury uau. Struktura rozumienia
intencyj. Logika jako a priori, dajemy bezony
perspektywę rozumienia. Logika a priori - logika
jako teoria ~~teorii~~ języka uau. Semiotyka
- Alsedecia . -

1948/50

Analiza poznania i postępowania
(6t. zst. uz. filozof cz. I)

Strenuwanie

113 rub -
7.15 x 24 = 60

1949/50.

31

Analiza porzucania i porzuceniow.

Wyks. I

4. X. 1949.

Nauki filozoficzne w przeciwstawieniu do nauk
przygotowanych. Slogat i umiowid oraz ich wzajemnosc
do przedmiow - filozofii. Teoria wiedzy i Teoria poznawania
wancie.

Porzucenie jako wyznacznik - przedmiow badawczych logiki
i epistemologii. Porzucenie jako proces psychologiczny
i socjologiczny. Psychologia humanistyczna
i deontologia w przeciwstawieniu do edytorstwa
Tulzaj. Socjologia wiedzy.

Przekazanie lub przedmiowienia jako dzwonek -
Ty wiedzy. Stanowisko epistemologiczne i historyczne.

Strenuwanie. wyks. II.

6. X. 49.

Idiogramy i allegoryum Teorii poznawania,
jako i wyznacznik poznawania. Rozd. -

Sirena. wykt. 3.

11. X. 49.

Przedmiot pakowania, podstawa pakowania,
 Synchronizacja czasu pakowania.

Sirena. wykt. 4.

13. X. 1949.

Podstawa pakowania. Celby airtuizmie
 przedmiotu. Określenie warunków pakowa-
 nia. Subiektywizm i obiektywizm pakowania.
 Ady: Też, utowalanie Twój. -

Sirena. wykt. 5.

18. X. 1949.

Metody pakowania. Pakowanie specjalne.
 nisze i przygotowanie. Pakowanie
 elastyczne.

Sirena. wykt. 6.

20. X. 1949.

Metody pakowania d.c. Pakowanie auto-
 matyczne. Użycie i znaczenie jako metody
 pakowania.

Strona. wykt. 7.

25. X. 49.

Sabowanie pachoŃci przez zwiŃzki i nieprzyjaŃli-
 Sugerowanie pachoŃci.

Uzasadnienie pachoŃci. PachoŃcia uŃszi-
 leniŃce i przepowiadaniŃce. Oczyszczenie i wy-
 5000. NieprzyjaŃliwoŃci i brak poczucia.

Strona. wykt. 8.

27. X. 49.

Uzasadnienie pachoŃci, d.c. PachoŃcia
 analityczne. PachoŃcia uŃsziŃczone przez
 inne autorŃwŃ

Strona. wykt. 9.

3. XI. 49.

Uzasad. pachoŃci d.c. dyspozycji pachoŃci-
 uŃbce.

Strona. wykt. 10.

8. XI. 49.

Predykcje. Ali, Wei, pachoŃci. Wy-
 5000 i pozycja. TŃmŃy i wŃsŃy.

Стрелка. выкл. 11.

10. XI. 1949.

Wyobrażenia i pojęcia d. c. Symbolizmowi i dy-
kuszności pojęć. Przedstawienia treści fizycznej
i psychicznej: Przedstawienia treści porównawczych i róż-
nic; Wrażenia zmysłowe.

Стрелка. выкл. 12.

15. XI. 1949.

Wrażenia zmysł. d. c. - rodenje wrażeń i us-
nosy zmysłowe. -

Стрелка. выкл. 13

18. XI. 1949.

Wrażenia wzrokowe. Secrepcenie. Barwy neu-
tralne. Barwy kolorowe czyste - uwolnienie barw-
ny.

Стрелка. выкл. 14.

22. XI. 1949

Wrażenia wzrokowe d. c. i dołk.
Prac. wrażeń suchowych - czyste i różni.

Стрелка. выкл. 15.

24. XI. 1949.

Wrażenia suchowe d. c. Liczby czyste.

Strona. wydł. 16.

29. XI. 1949.

Waż: Heschel d.c. Norma Piórk - Sycówceje.

Strona. wydł. 17.

1. XII. 1949.

Ważenia suarowe, wężowe, równowag; b-
tyłowe, Temperatury, biał.

Strona. wydł. 18.

6. XII. 1949.

Ważenia Rincitryluc i utrojone. Tracina
přednímy ważeń zump. Sorych. Reálnim uasimy
i realim roztydny. Podmítá fylogorow i od-
uacín fyjologirad.

Strona. wydł. 19.

15. XII. 1949.

Psychofyda: psychofylogis.

Tealizin.

Pravo scilleru.

Strona. wydł. 20.

20. XII. 1949.

Pravo Webera - Schmeta. Trava adasairi.

Strona. wydł. 21.

10. I. 1950.

Prava Rauracta. Opłuc orowicenis praw

psychofizyki: -

Strena. wył. 22.

12. I. 1950.

Wyobrażenia. Fundamenty i jakości poznawcze.
Kontrowersje wyobrażeń. Ich fragmentaryczność.

Strena. wył. 23.

17. I. 1950

Opisowość wyobrażeń. Bis jako pierwszy etap
nie opisowości. Tworzenie pojęć - ich abstrakcyjności.
Cechy rozwoju i abstrakcyjności. Pojęcia
analityczne i syntetyczne.

Strena. wył. 24.

19. I. 1950.

Pojęcia d. c. Wyobrażenia zmysłowe. Nieadekwatności
nowi pojęci. Platon Sokrates i Platon jako
twórcy teorii pojęci opisowych.

Strena. wył. 25.

24. I. 1950

Dwa sposoby rozwoju wstępującego - Analityczny
i Platon.

7.

Стреча. 4 кт. 26.

26. I. 1950.

Предварительное заседание семинара „idea“ -
Augustin - Descartes.

Вспомогательное ознакомление с
публицистикой.

Стреча. 4 кт. 27

31. I. 1950.

Предварительное предм. психич. Кьеркегор-
сов, религиозной, философской, историческо-
вой ознакомление с публицистикой.

Стреча. 4 кт. 28.

14. I. 1950.

Содержание. Указы.

Стреча. 4 кт. 29.

16. I. 1950

Начальное ознакомление с психич. Духовенство и
Фоме.

Стреча. 4 кт. 30.

21. I. 1950.

Знакомство с псих. д. с. Д. элементарное, с. формаци-
он, психологии. Поднимать темы психич. истории.
Экзистенциализм.

Strona, wyd. 31.

23. II. 1950.

Pamięć. Teoria identyfikacji. Teoria dysonansu.
Pamięć jako sprawa.

Strona, wyd. 32.

28. II. 1950.

Pamięć d. c. Skopacenia. Reprodukcje.

Strona, wyd. 33.

2. III. 1950

Porównania i porównania. Celny strategiczny
pamięć.

Strona, wyd. 34.

7. III. 1950

O uczeniu się na pamięć.

Strona, wyd. 35.

9. III. 1950

Asocjacionizm i woluntaryzm.

Wiedza: empirywność i usterka.

Strona, wyd. 36.

14. III. 1950.

Wiedza, jej charakter dydaktyczny. Subiektywne po-
nośności i jedyności i istota świadomości.

by 2 w 92. Ki genetyczne i zjednocz. puchowani. Wiedza
 z obiektywna i ustrzalana a ustrzalane procesis
 znowa wazne. Kolejne przekształcanie się w inny podmiot
 niż w obiektywny i obrotne. Wiedza dyspozycy-
 na i zaktualizowana.

Stwier. wyl. 37.

16. III. 1950.

Etos ied. diał. fizyczne i psychiczne. Ciepło i
 woda zeneracja. Zmiany w organizmie i w przyrodzie.
 psychiczne i fizyczne.

Stwier. wyl. 38.

21. III. 1950

Teorie stowusok' przyrodoznawcz. - Teorie
 subiektywizacji i deklinacji; Teorie dy-
 namiki, organizmizmu, Teorie harmonii i wra-
 zliwosci. Monizm Spinozy.

Stwier. wyl. 39.

23. III. 1950.

Teorie naukowe - subiektywizacja. Metody i
 do S. Kozłowi. Spójność i Boleży.
 Teorie XIX w. (dotyczy zjawisk fizycznych) i ogólnie.

10.

Teoria wyczerpującego oddziaływania i jej stosunek do zasady zachowania energii.

Strenu. wykt. 40.

28. III. 1950.

Materializm skrajny i teoria korony - uwarunkowanie.
Teoria efektu wewnątrz (psych. fizjologiczny).

Geneza parateizmu uosobienia. Idealizm.

Odwrócenie i ruch psychosomatyczny.

Strenu. wykt. 41.

30. III. 1950.

Ruchy, d.c. Elementy pouspośowania.

Strenu. wykt. 42.

4. IV. 1950.

Analiza i klasyfikacja celów. Wprowadzenie celów.

Strenu. wykt. 43.

13. IV. 1950.

Uwagi. Jakkolwiek wiadomo, ambisecelujni.
Przedmiot iść tegoż uakby ucznia. Uwaga doświadczenia i przedmiotowe. Uwaga eufemistyczne.

11.

Strena. wykł. 44.

18. IV. 1950.

Urania doznawiora d.c. Urania w Poczepce.

Urania insigulata.

Urania predominata. Ur. estetica.

Jh. predominat. Ocena estetyczna. Postawa
estetyczna.

Strena. wykł. 45.

27. IV. 1950.

Urania estydzna d.c. Styreria estydzna.

Strena. wykł. 46.

2. V. 1950.

Urania watosia. Jh. zywosci - wstaly. Urania
pochonawiora. Ocena watosia - Urania doznawiora
i wstaly.

Strena. wykł. 47.

4. V. 1950.

Urania watosia d.c. Ur. gotowal, Urania
wstaly. Styreria watosia.

Strena. wykł. 48.

9. V. 1950.

Urania watosia doznawiora.

14.

Strona wykł. 49.

11. 5. 1950.

Agencja. Wartości i cele.

Strona wykł. 50.

16. 5. 1950.

Porównanie funkcji. ~~to~~ Normy (imperaty-
wy); obowiązek: wewnętrzny i zewnętrzny.
Wskazanie funkcji, psychologia i moralność.

Strona wykł. 51.

23. 5. 1950.

Hedonizm psychologiczny. Hedonizm etyczny.
Cele a motywacje porównania. Wola wola jako
przejawca psychologiczna i moralna.

Strona wykł. 52.

25. 5. 1950.

Determinizm etyczny - indeterminizm.

Dysocjacja wartości: porównanie - ich
poziomie.
Instynkty.

Strona wykł. 53.

30. V. 1950.

Dyspozycje do porównania, d.c. Temperamenty.

13.

Sirena. wypr. 54.

1. VI. 1950.

Typy Rasy i Kasty Koczowniczej - Jancz.

C. Jung.

Sirena. wypr. 55.

7 6. VI. 1950.

Charakter etyczny - jego struktura; zasady
moralne, idea wale.

Psychologia wojaki i wojenne; Treści wilek.
Zakres - nauka heteropatyk - zasady moral-
ne. Wytwory kultury.

Do ~~rozwiązania~~ fibrosy calcium rozwiązania
 nie, których przedmiotem jest rozwiązanie i rozwiązanie,
 oraz rozwiązanie rozwiązanie do rozwiązania. rozwiązanie
 Ten rozwiązanie rozwiązanie i rozwiązanie - rozwiązanie
~~rozwiązanie~~
 oraz i rozwiązanie to rozwiązanie rozwiązanie i
rozwiązanie do rozwiązania.

W rozwiązaniu i rozwiązaniu rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie
rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie
 oraz rozwiązanie rozwiązanie - rozwiązanie rozwiązanie. rozwiązanie
rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie
rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie
rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie
rozwiązanie rozwiązanie i rozwiązanie rozwiązanie
rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie
 - rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie
rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie
rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie rozwiązanie
 Elementy rozwiązanie rozwiązanie - -

1348/43

Logike

Strennessi.

1948/49.

33

Lopida elementarna.

(Zbiorek lawozy iud filozoficznej, v. II)

Wydt. 1.

M. XI. 1948.

Stonkicem kopirna (oie tylo mawchisoi) - ja-
do coho chosdizytora kowal - od wigza-
deriz ealy sob. dca iudisoi i wadizy:
u zasawienic i wiczkowic od ty, u y se do-
Admiral subistencije majmice.

Stad i jg. yzore i dnie lub pizeni. Zdanis.
Sugoryc. Id. puzic i Dociue. Finalye idanowic.

Strenna. wydt. 2.

16. XI. 1948.

Orcislenia Roniakiji, altancizny i dypir-
ij: Ich maityce.

Strenna. wydt. 3.

18. XI. 1948.

d. c. - imobkacja, rownowaznosc, czegaja.

Strenna. wydt. 4.

Pravo identyznosci. Pravo wydt. iroobla -
Fandlogis.

2.

Strena. wykt. 5.

25. XI. 1948.

Prawo spreadoie. Prawo sylogizmu kubo-
Taryuaso.

Strena. wykt. 6.

30. XI. 1948.

Prawa podw. pnedem. Pr. sylog. kubo. Tran.
porycja. Prawa syl. kountubocyp; dco. v.
P. sylog. alternatywa.

Strena. wykt. 7.

2. XII. 1948.

Pr. sylog. dysjunkt. Prawa de Morgan.
Systemy teori eden.

Wprowadzanie - wzory ogolne.

Strena. wykt. 8.

11. I. 1949.

Wprowadzanie d.c. (Losa de, ancedenta -
dondunji). Podstawami, Podstawie.

Strena. wykt. 9.

13. I. 49.

Rodzaje miarowania
Naryz. Tworzenie funkcji semantycznej.

Сирена. укр. 10.

18. I. 1949.

Супруги укр. Сирени укр. одатане -
пухлякості, ідемі, субімі, ідемі. Зда-
ме експерименту, ідемі "Терміалі".

Сирена. укр. 11.

20. I. 1949

Удобрена ідемі. Терміалі. Ідемі, ідемі,
опіт, ідемі.

Сирена. укр. 12.

25. I. 1949

Однатані на Терміалі. Ідемі, ідемі
геометричне.

Сирена. укр. 13.

27. I. 1949.

Сирени. ідемі, ідемі, ідемі Терміалі.

Сирена. укр. 14.

3. II. 1949.

дс. Ідемі, ідемі.

Сирена. укр. 15.

8. II. 1949.

Подані ідемі, ідемі, ідемі, ідемі, ідемі.

4.
Sirenow. wykt. 16.

10. II. 1949.

Podział ułamkowy i mianowy. Skreślanie.
Kategorie Arytmetyczne.

Sirenow. wykt. 17

15. II. 1949.

Podz. frakcyj i abstrakcyj. - Definiic
Abstr. defiu. realnej i ułamku: uł. celny,
suyracji, ułamku. Def. liczb def. ułamku.

Sirenow. wykt. 18.

17. II. 1949.

Def. d. c. defiu. i domni ułamku. Def. ułamku
na part genus prax. Odwołanie definicji.

Sirenow. wykt. 19.

22. II. 1949.

Definicje użytkowe (def. zdań). Definicje od-
woławcze.

Sirenow. wykt. 20.

24. II. 1949.

Definicje a Rejestratoryczne. Defiu. przez abstrakcję.

Sirena. wykt. 21.

3. III. 1949.

Zdania Katechizmu. Podlicz, wclowian-
noś - je pcednicenie schematyczne.

Sirena. wykt. 22.

8. III. 1949.

Analiza zdania Katechizmu ep. Pomań sub.
samyjka, implekacja i egzycyjalna.
Istotnykatory. Zdania dystyngytorne, deld-
tyane, uowu, dabe, gempakce.

Sirena. wykt. 23.

10. III. 1949.

Siosun Ri Rwodratu kopimej. Wnisi Ri 2 sub-
alterneyi 1) Cai, 2) Ni Sa, 3) Leo, 4) No Ne.

Sirena. wykt. 24.

15. III. 1949.

Siosun Ri Rrode. leg. d. c. tr. 5-16.

Stawporzja zdania ogolu. tr. i ogolu. pcer.

Sirena. wykt. 25

17. III. 1949.

Odwacanie zdani d. c. Cace' Caci
Cece Ceei'

Środa. wyd. 26. ^{6.} 22. III. 1949.

Odwrocenie zdań nieciągłych: Cici,
Coci.

Sylogizm Kateswajny. Działanie do omówi, prze-
skodzenie" składowej.

Środa. wyd. 27. 24. III. 1949.

Tryby i figury syllogizmów.

Środa. wyd. 28. 26. IV. 1949.

Reguły syllogizmów.

Środa. wyd. 29. 28. IV. 1949.

Reguły wywiedzenia syllogizmów. Schemata
ty graficzne.

Środa. wyd. 30. 3. V. 1949.

Enajmenary. Wprowadzenie i dowodzenie.

Środa. wyd. 31. 5. V. 1949.

Reguły wywiedzenia zdania. - wyjątki.

Strena. wykł. 32.

10. V. 1949.

Polimorfizm d.c. Sprowadzenie poligone
i ujęcie. Rozmowa z panem...
Staccie rozmowa.

Strena. wykł. 33.

12. V. 1949.

Zabiegi mechaniczne: Empiryczne i ana-
lityczne.
Wzrosti oporności rozmowa. 1949
w przedach.

Strena. wykł. 34.

17. V. 1949.

Ignoratio elenchi. Non sequitur.
dywizja. solenniki.

Strena. wykł. 35

19. V. 1949.

O rozumowaniach d.c. Arrodiceni Dovol
magresyng.

Strena. wykł. 36.

24. V. 1949.

Dowód regresyng. Deductio ad absurdum.

Sirena, wyd. 37. 31. V. 1949.

Dowód prze C.C. App. - Dowsis f. a. g. a. n. i. s.
- s. p. a. d. a. c. i. e. u. z. y. t. u. n. e.

Wyj. ś. i. a. n. i. e. - Wyj. g. a. c. h. p. r. e. s. o.

Sirena, wyd. 38 7. VI. 1949.

Wyj. ś. i. a. n. i. e. d. i. e. - p. r. e. z. k. o. n. i. e. z. p. r. o. g. -
r. o. d. z. i. n. a, p. r. e. z. k. i. o. r. t. e. z. k. i. n. o. r. y. a. n. e. z. e.

Sirena, wyd. 39. 9. VI. 1949.

Prawa naukowe. Ich interpretacja, Kan-
Zalixu.

Sirena, wyd. 40. 14. VI. 1949.

d. i. e. F. u. n. d. i. p. u. n. t. i. a. n. e. K. e. n. d. i. p. o. n. a. l. i. a.

Sirena, wyd. 41. 21. VI. 1949.

Indukcja prawic over indukcyj: p. r. e. z. c. i. n. i. e.
u. z. y. t. u. n. e. M. e. t. o. d. e. e. p. o. d. r. o. s. i.

Sirena, wyd. 42. 23. VI. 1949.

Jud. c. d. M. e. t. o. d. e. r. o. z. u. m. i. e. u. z. y. t. u. n. e.

~~K. P. P. 1~~
 $\frac{C.P.P.}{2}$ p. ... (...) -
 80 ...

Rozmowa z ...

K. P. P. 2 ...

... ... 1000

... ?

{ M.P. - (...)
 S = L - ...

S = P - ... (2)

{ M.P. ...

{ S = L ...

{ S = P ...

... (...)

C.P.P. 2 ...

...
 ...

Nauka charakterystyczne siatkowa brylantowa -
 wiec i w innych brylantach - dzieki temu: kiedy
 trzynastu wiekowemu wiezyi zab, obywatelom
 i w miedzi (chetyrzi - Rosty - y - u) -

Czwadzi wiekowemu filozofii i w miedzi

1947/48

Główne zasady nauk filozoficznych

1. 1947/48.

A.

Gröine sady moul flogkrygk.

Stocera. vrb. 1.

15. X. 1947.

O fubide univaryabil, r dasyduoi o
fudium floris.

Stocera. vrb. 2.

16. X. 1947.

Dwome gringui fenciani: Terri usdy
: Terri vrb. 1.

Arabic usdy et vrb. vrb. 1. r
Army legimo. vrb. 1. r (Puglatory
pudum: vrb. 1. r vrb. 1.)

Stocera vrb. 1: Terri flosna: Argyrion
- vrb. 1. r vrb. 1. r vrb. 1. r vrb. 1. r

Stocera vrb. 1: vrb. 1. r vrb. 1. r vrb. 1. r

Stocera vrb. 1: vrb. 1. r vrb. 1. r vrb. 1. r

Stocera vrb. 1: vrb. 1. r vrb. 1. r vrb. 1. r

Sirola, 444. 3.

21. X. 47.

Paolonia. Pindoni: buccinae:
Jedni buccinoni, unisi buccinoni,
Nisi. - Porduios buccinoni.
Porduios buccinoni.
Subidionni. buccinoni:
Nisi i Porduios buccinoni.

Sirola, 445. 4.

23. X. 47.

Paolonia buccinoni. Pindoni:
Paolonia buccinoni. Pindoni (Pindoni)

Sirola, 446. 5.

28. X. 47.

Paolonia buccinoni. Pindoni:
Paolonia buccinoni. Pindoni (Pindoni)

Sirola, 447. 6.

30. X. 47.

Paolonia buccinoni d. c. - Pindoni:
Nisi buccinoni.

Sirenia. wyłt. 7.

4. XI. 1907.

Wyższei metakomorie d. z.
Pachynotus, rhyssinaria, cilia
hirs.

Sirenia. wyłt. 8.

6. XI. 1907.

Tocki: mednion metakomorie. Pachnion
innyjony; vedy; miumeniny; lous-
century. Formas pismakcentury.

Sirenia. wyłt. 9.

11. XI. 1907.

Wybraniej jako mednion miumeniny; ul
kewionion; cilia. Pogyj wybraniej
& dyluonyne. Wybr. kowion; omionne;
otkionne; cilia

Sirenia. wyłt. 10.

13. XI. 1907.

Sirenia wyłt. wybraniej z mednionem
kewionem. Wybr. miumeniny. Wybr. dyluonyne
& kowion & cilia giumeniny; dyluonyne.
Kewionne.

Wzrostu wzrost: i ich toż. Różne
 jukoni.

Sierca. wyl. 11.

18. XI. 47.

Pały wrażliwość: wroble, wroble,
 wroble, wroble, wroble, wroble,
 i inna, bła.

Sierca. wyl. 12.

20. XI. 47

Wzrostu wzrost: wzrost.
 Pały wrażliwość. Pały wrażliwość.
 i oia wrażliwość. Pały wrażliwość. Pały wrażliwość.
 Pały wrażliwość wrażliwość.

Sierca. wyl. 13

25. XI. 47.

Wzrostu wzrost. Pały wrażliwość: oia wrażliwość.
 Pały wrażliwość.
 Pały wrażliwość: wzrost. Pały wrażliwość: wzrost.

Sirenia. vyls. 14.

27. XII. 47.

Pravice faktor d. c. - bovinis sus -
Pore.

Sirenia. vyls. 15

2. XII. 1947.

Ime ordice vovisi vuzd.

Reči a vuzdici vovisi. Rečeni vuzd.

Sirenia. vyls. 16.

4. XII. 1947.

Rečini vuzdici. Idealiwo.

Rečini vuzdici. Idealiwo.

Sirenia. vyls. 17.

9. XII. 47.

Pravice faktor, vuzdici. Februar.

Sirenia. vyls. 18.

11. XII. 47.

Pravice faktor. Reč. d. c. Pravice faktor i

Rečini.

Wykład 19. 8. I. 48.

Porównanie: - wyobraźnia.

Wykład 20. 13. I. 48

funkcji przymocowania. Kondukcja i vol.
wielkości wyobraźni.

Wykład 21. 15. I. 48.

Porównanie: - funkcji: - wyobraźni.

Wielkości: - P. wielkości: - wyobraźni.

Wykład 22. 20. I. 48.

Funkcja Flawna -

Wykład 23.

21. I. 48.

Porównanie: - wyobraźni: - wyobraźni. -
funkcji: - in. wyobraźni. - wyobraźni -
wielkości. - wyobraźni: - wyobraźni. -
funkcji: - wyobraźni.

Stevens. wyłt. 24.

27. I. 48.

Preddwicieni yni. fwyllwyl. Poriwoni heb
 lony + pwyllwyl. Poriw. y: fwyll. Poriwoni
 ni. Poriwoni. Poriw. i. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.
 Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.

Stevens. wyłt. 25.

29. I. 48.

Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.
 Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.

Stevens. wyłt. 26.

3. II. 48.

Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.
 Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.

Stevens. wyłt. 27.

5. II. 48.

Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.
 Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.
 Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.

Stevens. wyłt. 28.

17. II. 48

Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw. Poriw.

Stroeva. vydt. 29.

19. II. 1948.

Dyuvare. Teoria panixi. Kojarsuei.

Stroeva. vydt. 30.

24. II. 1948.

Panixi d.c.. Dvuhcia panixi. let. savori panixi.

Stroeva. vydt. 31.

2. III. 1948.

O uvalenii ny nu panixi - Kojarsuei.

Stroeva. vydt. 32.

4. III. 1948.

Aroj. pinras i bezdvaqin opozovion

(vremännyzavet -

lovedru - emoiqslu gnuqyngy : udvritum.

Stroeva. vydt. 33.

9. III. 48.

lovedru d.c. -

Strenua. sept. 34.

M. 3. 48.

Zjivida inoleptivna; europinae.
Civis. Sicut europinae. casu - dicitur.

Strenua. sept. 35.

16. 3. 48.

Geor. videtur bene scriptum. Geor.
Andrianae. Geor. nominis. An.
Tribunus: vintennarius.

Strenua. sept. 36.

18. 3. 48.

Parthenia nominis. -
Rudis videtur. Sicut videtur vintennarius.

Strenua. sept. 37.

20. 4. 48.

Geor. tribunus.

Pomptuina.

Strenua. sept. 38.

22. 4. 48.

Cele pomptuina.

Sirena. 425. 39. 27. IV. 48.

Chondryx... m...: ...
... 2... ..

Sirena. 425. 40. 29. IV. 48.

... ..
... ..

Sirena. 425. 41. 4. V. 48.

... ..
... ..

Sirena. 425. 42. 11. V. 48.

... ..

Sirena. 425. 43. 13. 5. 48.

... ..
... ..

Sirena. 425. 44. 18. 5. 48.

... ..
... ..

Strena. 45. 45.

20. 5. 48.

Dryas. Parnassia jiboi; Parnassia.

Strena. Parnassia.

Strena. 46. 46.

25. 5. 48.

Strena a cetera Parnassia. Parnassia. Strena.

Strena. Parnassia.

Strena. 47. 47.

1. 6. 48.

Strena. Parnassia. Strena.

Strena. Parnassia. Strena.

Strena. Parnassia.

Strena. 48. 48.

3. 6. 48.

Strena. Parnassia. Strena.

Strena. 49. 49.

8. 6. 48.

Strena. Parnassia. Strena.

Strena.

Strena. n. 50.

10. 6. 48.

Fungi Ruminaria d. c.

Strena. n. 51

15. 6. 48.

Charadrius - rufus beringianus.

Strena. n. 52.

17. 6. 48.

Charadrius d. c. - ibid. rufus - ulmianus.

Strena. n. 53

22. 6. 48.

Amph. i. n. n.

Strena. n. 54.

24. 6. 48.

Reductio. c. d. i. n. n. -

1

Zycie polskie - jest ciekawym, wielo-
krotnym - rodzajem wrony i wygnaniem.

Jest niezrozumieniem w dziedzinie prawa
Wymaganiem bycia ludzima ludzimi ludzimi.

Przedmiotem niezrozumienia - jest dziedzina
prawa i wymaganie niezrozumienia -
wymaganie wymaganie.

Wymaganie niezrozumienia dziedziny prawa
wymaganie - wymaganie: wymaganie (wymaganie) wymaganie
- wymaganie -

Wymaganie wymaganie i wymaganie.
Wymaganie: wymaganie. Wymaganie
wymaganie.

Wymaganie niezrozumienia wymaganie, wymaganie i wymaganie.
wymaganie.

Wymaganie wymaganie wymaganie. Wymaganie

unipolice.

Wynik miedy wyprawy do Teu. o me
 o waznym placy w Tyju, ic w pewnym waznem
 dnu, wiazanym cioty, rudy, pizant lub
 bryljanec, tak wazny jest wazny.
 nie na wazny. -
 jest a wazny. - lazika

Logary 1946/47.

Logary 1. (Sirena)

14. X. 1946.

Agar podiat lojki na Terog idli; Terog funkcyj pro.
pomyślnych.

Zmienne umiarko p, q, r... funkcyj C, N, A, K, D, E.
regny str. 2m - symylica i ewolucja.

Sirena. Logary 2.

15. X. 1946.

Sere 1 epp.

Objawienie. Formowanie oraz interpretacja form.
Dwa sposoby interpretacji: przez pryzmat topnia i przez
drugijsz topnia (ucielopijny) - Rozumienie ordo.
giane twierdzeń Terog 2dent.

Sirena. Logary 3.

17. X. 46.

oc. Charakter twierdzeń twierdzeń twierdzeń byjanyh.
Podiat wyraża funkcja byjanyh w dwu twierdzeniach.
Rozumienie (abstrakcyjne) i rozumienie (ucielopijny).

2 CqCp

~~5 CqCp CqCp~~

3 CqCp Cq

5 CqCp CqCp

4 CwCp Cq

Sirena. 4. 4. 4.

22. 8. 46.

6 eepqeeer epr } pr. yepicun hictet. I ulj. E.
7 eeqreepq epr }

8 eprnp mmo vdr. mvenani

9 eprnp vdr. " "

10 eeppp

II ulj. Euk.

11. ee pdrpr mmo vdr. do abvdr

12 eprnpq mmo vdr. d. k. o. t. a (

III " "

Sirena. 4. 4. 5.

24. 8. 46.

13 eprnpq comen. 12.

14 eepq eprnp } mmo vdr. mvenani

15 eprnpq eprnp }

16 eepq eepq mmo vdr. d. k. o. t. a

17 eepq eepq mmo vdr. d. k. o. t. a

Sirena. 4. 4. 6.

26. 8. 46.

18 eprnpq } vdr. mmo vdr. d. k. o. t. a

19 eprnpq } mmo vdr. d. k. o. t. a

20 eprnpq vdr. mmo vdr. d. k. o. t. a

21 eprnpq } mmo vdr. d. k. o. t. a

22 eprnpq } mmo vdr. d. k. o. t. a

23 eprnpq } mmo vdr. d. k. o. t. a

24 eepq eprnp

3.

Sirena. vrb. 7.

5. XI. 46.

- 25 C Appp } prava Tanulogii
- 26 C p App } prava Tanulogii
- 27 C p App } prava Tanulogii
- 28 C q App } prava Tanulogii

Sirena. vrb. 8.

7. XI. 46.

- 29 C App App } prava Tanulogii de a. c. c.
- 30 C App App } prava Tanulogii de a. c. c.
- 31 C App C p p p } prava Tanulogii de a. c. c.
- 32 C C p p p App } prava Tanulogii de a. c. c.
- 33 C App p App p } prava Tanulogii de a. c. c.
- 34 C App p App p } prava Tanulogii de a. c. c.
- 35 C C App C p } prava Tanulogii de a. c. c.
- 36 C C App C p } prava Tanulogii de a. c. c.

Sirena. vrb. 9.

9. XI. 46.

- 37 C C p C App App } prava Tanulogii de a. c. c.
- 38 C C p C App App } prava Tanulogii de a. c. c.
- 39 C C p C App App } prava Tanulogii de a. c. c.
- 40 App } prava Tanulogii de a. c. c.

41 eApq eSpq } w. logirum alternans.

42 eeApq Apq }

43 eeApq eSpq }

44 eApq eApq }

45 eeApq eApq eSpq } voluer. w. transiens
46 eeApq eApq eSpq } dle et.

Sirena. vult. 10.

12. II. 46.

47 eApqp } w. Tunicoligi dle dny.

48 eApqp }

49 eApqp } w. Symplicifiligi dle dny.

50 eApqp } (w. vult. dny. p. vult. dny.)

51 eApqp } w. p. vult. dny.

52 eApqp }

53 eApqp } w. Tunicoligi dle dny.

54 eApqp }

55 eeApq eApqp w. vult. dny.

56 eeApq eeApq eApqp w. vult. dny.

57 eeApq eeApq eApqp w. vult. dny.

Стрелка. вып. 11.

5.

14. XI. 1926.

58 $CCPCPCPCPC$ no. *obscure* (inputs.)

59 $CCPCPCPCPC$ no. *obscure* (inputs.)

Вот бы проанализировать отдельные слова, так как во-
всех случаях они общие:

60 $CCPCPC$ (4 - сл. *конструкция*)

61 $CCPCPCPCPC$ (6 - сл. *конструкция*)

62 $CCPCPC$ (4 - сл. *конструкция*)

Стрелка. вып. 12

16. XI. 1926.

63 $CCPCPCPCPC$ (детские конструкции, стр. 16)

64 $CCPCPCPCPC$ (" " " " " 17)

65 $CCPCPCPCPC$ (испр. вып. *конструкция* стр. 20)

66 $CCPCPCPCPC$ (no. *конструкция* стр. 28)

67 $CCPCPCPCPC$ (" " " " " 29)

68 $CCPCPCPCPC$ (" " " " " 57)

69 $CCPCPCPCPC$ (испр. вып. *конструкция* стр. 57)

70 $CCPCPCPCPC$ (no. *конструкция* - стр. 40 no. *обскура* стр. 10)

71 $CCPCPCPCPC$ } *испр. вып. 2 конструкция*

72 $CCPCPCPCPC$ } *испр. вып.*

73 CCKpqrCKpMrNg
74 CCKpqrCpqr

6.

rozszerzenie implikacji
z wyłączeniem składowej

Streszczenie wykł. 13.

19. XI. 46.

- 75 CCKpqrCKpMrNg rozszerzone prawo transpozycji
76 CCKpqrCKNrqNp /prawo redukcji Baroco i Bocardo/
77 CKpAqrAKpqrApr prawa rozdzielności dla konj.
78 CAKpqrKprKpqrq względem alternatywy.
79 CApKqrKAprpqr prawa rozdzielności alteranatywy
80 CAKpqrAprpKqr względem koniunkcji.
81 CNKpqrANpNq prawa negocowania koniunkcji /prawo
82 CANpNqNKpqr De Morgana dla koniunkcji/
83 CNApqrKNpNq prawa negocowania alteranatywy /pra-
84 CNKpNqNpqr wo De Morgana dla alteranatywy/.

Streszczenie wykł. 14.

21. XI. 1946.

85 CKpqrNANpNq
86 CNANpNqKpqr

Prawa dualności altern i koniunkcji

87 CApqrNKpNpNq
88 CNKNpNqANpqr

Dysjunkcja.

89 CDpqrCpNq
90 CCpNqDpqr

91 CDpqrANpNq
92 CANpNqDpqr

93 CDpqrNKpqr
94 CNKpqrDpqr

95 CDppNp
96 CNpDpp

- 97 CCpqDpDqq /jeżeli p to q -- p wyklucza nieq/
 98 CDpDqqCpq
 99 CDpqDqp prawo przemienności dla dysj.

Równoważność.

- 100 Epp prawa tautologii, przemienności i
 101 CEpcEqp sylogizmu dla równow., ustalają
 102 CEpqCEqrEpr zwrotność, symetryczność i prze-
 chodność jej jako równości.
 103 CCpqCCqpEpp odwrotne implikacje dają równoważn
 104 CKCpqCqpEpp
 105 CEpqKCpqCqp
 106 EEpqKCpqCqp
 107 ECpqEpKpq prawa przekształcenia implikacji
 108 ECpqEqApp na równoważność.

- 109 EpApKpq prawa absorpcji
 110 EpKpApp
 111 EpAKpqKpNq prawo rozkładu zdania na konstytu-
 ensy.
 112 EAppAKpqAKpNqKNpq rozkład alternatywy na wyłącza-
 jące się człony.
 113 EEpqAKpqKNpNq prawo równoważności.

Budowa systemu dedukcyjnego. Tezy, aksjomaty i teorematy.

Elementy metateoretyczne. Dyrektywy aksjomatyczne i dedukcyj-
 ne.

Aksjomaty układu negacyjno-implikacyjnego /Frege-Lukas./
 /tezy 6, 10, 12/. Jedyne aksjomaty tego układu

Dyrektywy podstawiania i odrywania.

Definicje i dyrektywy zastępowania.

Streszcz. wykł. 18.

30. XI. 1946.

Definicje układu implikacyjno-negacyjnego:

- I "Apq" = "CNpq"
 II "Kpq" = "NCpNq"
 III "Dpq" = "CpNq"
 IV "Epq" = "NCCpqNCqp"

Układ alternatywno-negacyjny:

ANAppp
 ANpApq
 ANApqAqp
 ANANqrANA pqApr

po wprowadzeniu definicji "Cpq" = "ANpq" powyższy układ przechodzi na

25 CAppp
 27 CpApq
 29 CApqAqp
 37 CCqrCApqApr

Streszcz. wykł. 19.

3. XII. 1946.

Inna postać układu aksjomatów alternatywno-negacyjnego Σx z implikacją jako terminem zdefiniowanym /Łuk./

35 CCApqrCpr
 36 CCApqrCqr
 38 CCprCCqrCApqr

Układ dysjunkcyjny /Nicod-Łuk./, jedyny aksjomat:

DDpDqrDDpDrpDDsqDDpsDps

w tym aksjomacie są uwikłane tezy 1 Cpp, 49 CKpqp, i 55 CCpqCKprKqr. Reguła odrywania dla dysjunkcji pozwala na podstawie uznanego wyrażenia $D\alpha D\beta$ oraz uznanego α uznać β .

Dowody zupełne i dowody sformalizowane.

Przykłady dowodzenia:

- 1/ 1 p/Cpq * 3
- 3 CCpqCpq
- 2/ 5 p/Cpq, q/p, r/q * C3 - 4
4 CpCCpqq

Streszcz. wykł. 20.

5. XII. 1946.

Dalsze przykłady dowodzenia:

- 3/ 5 q/Np, r/q " C 12 - 13
13 CNpCpq
- 4/ 6 p/NNp, q/p, r/Np " C 9 - 401
401 CCpNpCNNpNp
6 p/CpNp, q/CNNpNp, r/Np " C401-C10 p/Np-11
11 CCpNpNp
- 5/ 6 p/q, q/Aap, r/Apa " C27p/q, q/p-29p/q, q/p-28
28 CaApq
- 6/ 1 p/CNpq - " I - 41
41 CApqCNpa

Streszcz. wykł. 21.

7. XII. 1946.

- 7/ 6 p/Apq, q/CNpq, r/CCpqq " C41-C16a-31
31 CApqCCpqq /16a CCNpqCCpqq/
- 8/ 6 p/Np, q/Cpq " C13-701
701 CCCpqrCNpr
6 p/CCpqq, q/CNpq, r/Apq " C701r/q-C42-32
32 CCCpqqApq
- 9/ 6 q/NNp, r/Nq " C8-901
901 CCNNpNqCpNq
6 p/ANpNq, q/CNNpNq, r/CpNq " C41p/Np, q/Nq-
C901-902
902 CANpNqCpNq
- 14 p/ANpNq, q/CpNq " C902-903
903 CNCpNqNANpNq
903 " II - 85
85 CKpqNANpNq

Streszcz. wykł. 22.

10. XII. 1946.

10 6 p/Dpp, q/CpNp, r/Np, " C 89 q/p - C 11 - 95
95 CDppNp

11 6 p/Np, q/CpNp, r/Dpp " C 2 q/Np - C90q/p - 96
96 CNpDpp

12 6 q/CNpq " C 12 - 501
501 CCCNpqrCpr
501 q/p, r/p " C 10 - 1
1 Cpp

13 100 p/NCCpqNCqp " IV - II p/Cpq, q/Cqp -106
106 EEpqKCpqCqp

Streszcz. wykł. 23.

12. XII. 1946.

- Przykład "dedukcji uogólniającej":

2 p/s, q/r " 2₁
2₁ CrCsr
2₁ r/CrCsr, s/q " C 2₁ - 2₂
2₂ CqCrCsr - 2
2₁ r/CqCrCsr, s/p " C2₂-2₃
2₃ CpCqCrCsr
2₃ p/q " 2₄
2₄ CqCqCrCsr

Teza 2₄ jest szczególnym przypadkiem tezy 2₃, ale naodwrót 2₃ wynika z 2₄:

2₄ q/CqCqCrCsr " C2₄-C2₄-2₁

jak zaś widzieliśmy wyżej 2₁ daje 2₃.

Można zatem przez podstawienie i odrywanie przejść od twierdzenia szczegółowego do twierdzenia ogólniejszego.

Streszcz. wykł. 24.

14. XII. 1946.

Notyca dla bratniej młodzieży

epi, sp, sq, ds, spq, Epp.

Streszczenie wykł. 25.

17. XII. 1946.

Tablice czterech funkcji jednego argumentu i 16 funkcji dwóch argumentów.

Funkcje trzech i więcej argumentów dają się przedstawić przez funkcje dwóch argumentów.

Streszcz. wykł. 26.

19. XII. 1946.

Sprawdzanie natrycowe /zerowo-jedynkowe/. Przykłady.

Logika trójwartościowa możliwości /Łukasiewicz/. Zdania

modalne. Koniunkcja: Możliwe, że p i możliwe, że nie- p .

Matryce negacji i implikacji w logice trójwartościowej.

Streszczą wykł. 27.

9. I. 1947.

Matryce alternatywy i koniunkcji w logice trójwartościowej. Przykłady też logiki dwuwartościowej, które nie są tezami trójwartościowej logiki modalnej.

Streszcz. wykł. 28.

11. I. 1947.

Dwa sposoby definiowania alternatywy w logice modalności Łukasiewicza i dwa znaczenia terminu "możliwość". Zasady sprzeczności i wyłączonego środka w logice powyższej.

Streszcz. wykł. 29.

14. I. 1947.

Logika intuicjonistyczna Brouwera. Jej związek z zgodzeniem istnienia w matematyce. Matryce. Twierdzenia logiki intuicjonistycznej.

Streszcz. wykł. 30.

16. I. 1947.

Układy aksjomatów dla logiki modalności i logiki intuicjonistycznej.

Zastosowanie metody matrycowej do badania niesprzeczności układu aksjomatów.

Streszcz. wykł. 31.

18. stycznia 1947

Badanie niezależności układu aksjomatów. Niezależność aksjomatów układu implikacyjno-negacyjnego.

Streszcz. wykł. 32.

21. I. 1947.

funkcje propozycjonalne zmiennych nazwowych. Specjalizacja i generalizacja. Kwantyfikator ogólny i szczegółowy. Zmienna wolna i zmienna związana.

Streszcz. wykł. 33.

23. I. 1947.

Aksjomaty i dyrektywy rozumowania w teorii funkcji propozycjonalnych:

Dyrektywa podstawiania dla zmiennych nazwowych. Dyrektywa podstawiania dla funkcji propozycjonalnych. Dyrektywy dołączania kwantyfikatorów.

1. $C/x/fxf$ 2. $Cfa/Ex/fx$

Streszcz. wykł. 34.

25. I. 1947.

3. $C/x/NfxN/x/fx$ 7. $CA/x/fx/x/gx/x/Afxgx$ 4. $/x/AfxNfx$ 8. $C/x/CfxgxC/x/fx/x/gx$ 5. $CK/x/fxgx/x/Kfxgx$ 6. $C/x/KfxgxK/x/fx/x/gx$

Streszcz. wykł. 35.

28. I. 1947.

- 9. C/x//y/fxy/y//x/fxy prawo przemienności dla kwanty-
- 10. C/~~x~~//~~x~~/fxy/x//y/fxy fikatora ogólnego
- 11. CN/Ex/fx/Ex/Nfx prawo podprzeciwieństwa
- 12. N/Ex/KfxNfx prawo sprzeczności
- 13. C/Ex/Afxgx/Ex/fx/Ex/gx
- 14. CA/Ex/fx/Ex/gx/Ex/Afxgx

Streszcz. wykł. 36.

30. I. 1947.

- 15. C/Ex/KfxgxK/Ex/fx/Ex/gx
- 16. CC/Ex/fx/Ex/gx/Ex/Cfxgx
- 17. C/Ex//E~~x~~/fxy/Ey//Ex/fxy
- 18. C/Ey//Ex/fxy/Ex//Ey/fxy
- 19. CN/~~x~~/fx/Ex/Nfx
- 20. C/Ex/NfxN/~~x~~/fx
- 21. CN/Ex/fx/~~x~~/Nfx
- 22. C/~~x~~/NfxN/Ex/fx

Streszcz. wykł. 37.

1. II. 1947.

- 23. C/x/fx/Ex/fx prawo subalternacji
- 24. C/x/CfxgxC/Ex/fx/Ex/gx
- 25. C/Ey//x/fxy/x//Ey/fxy

- Implikacja materialna i formalna. Klasyfikacja przypadków implikacji formalnej. Wynikanie implikacyjne i wynikanie inferencyjne.

Streszcz. wykł. 38.

4. II. 1947.

Równoważność formalna. Funkcje ekstensjonalne. Zasada ekstensjonalności.

Teoria zdań z kwantyfikatorami. Wartość logiczna wyrażeń /p/p, /p/Cpp, C/p/pp, Cp/p/p.

Streszcz. wykł. 39.

6. II. 1947.

Aksjomaty i dyrektywy rozumowania w teorii zdań z kwantyfikatorem. Tezy tejż teorii. Równoległość między pojmowaniem też teorii zdań jako zdań tautologicznych i jako zdań zgeneralizowanych.

Rozszerzona teoria funkcji prawdziwościowych. System Leśniewskiego. Prototetyka. równoważność jako jedyny termin pierwotny.

Streszcz. wykł. 40.

8. II. 1947.

Prototetyka Leśniewskiego. Definicje negacji i implikacji. Twierdzenie Tarskiego.

Kwantyfikatory wiążące funktory zdaniotwórcze argumentów nazwowych. Rozszerzona teoria funkcji propozycjonalnych. Uogólnienie praw wyłączonego środka i sprzeczności.

Streszcz. wykł. 41.

11. II. 1947.

Tezy rozszerzonej teorii funkcji propozycjonalnych:

1. $/x//E//fx$	5. $/x//y//E//fx//f//E//fx//fy$
2. $N//Ex//f//fx$	6. $/x//E//y//f//fx//fy$
3. $/E//x//fx$	7. $N//Ex//y//f//E//fx//fy$
4. $N//f//Ex//fx$	8. $/x//y//E//f//E//fx//fy$

Streszcz. wykł. 42.

13. II. 1947.

Podział zdań na kategorie semantyczne. Typy i rzędy kategorii semantycznych. Systematyczna wieloznaczność też teorii zdań.

Streszcz. wykł. 43.

15. II. 1947.

Funkcje orzecznikowe "Px", "Qx" i zasada sprowadzalności:

1. $/f//E//P//E//fx//Px$

Łącznik Peana "ε". Definicja użytkowa orzecznika "P". Jego interpretacja treściowa i zakresowa. Wyrażenie "Px".

Orzeczniki złożone:

Negacja orzecznika I. $"NPx" = "NPx"$

Streszczenie wykł. 44.

27. II. 1947.

Suma orzeczników	II. $"APSx" = "APxSx"$
Iloczyn orzeczników	III. $"KPSx" = "KPxSx"$
Dysjunkcja orzeczn.	IV. $"DPSx" = "DPxSx"$
Subsumcja "	V. $"CPSx" = "CPxSx"$
Równoważność "	VI. $"EPSx" = "EPxSx"$

Streszcz. wykł. 45.

11. III. 1947.

Orzecznik uniwersalny VII. "Ux" - "APxNPx"
 " zerowy VIII. "Zx" - "KPxNPx"
 Interpretacja treściowa i zakresowa orzeczników złożonych. Przedstawienie graficzne.
 Tezy teorii orzeczników, przekształcanie tez teorii zdań na tezy teorii orzeczników
 1. /x/CP Px

Streszcz. wykł. 46.

13. III. 1947.

Przykłady przekształcania tez teorii zdań na tezy teorii orzeczników.

Interpretacja treściowa i zakresowa związku subsumcji orzeczników, zasada odwrotności treści i zakresu.

Stosunki między treściami orzeczników - praedcabilia.

Streszcz. wykł. 47.

15. III. 1947.

Klasyfikacja stosunków między zakresami terminów.

Streszcz. wykł. 48.

18. III. 1947.

Generalizacja funkcji orzecznikowych:

6. /x/Ux
7. N/Ex/Zx
8. N/Ex/NUx
9. /x/NZx
10. /X/CSUx
11. /x/CZSx

Streszcz. wykł. 49.

20. III. 1947.

Deskrypcje /określniki/:

IX. "Oa" = ~~"/x/EOxIxa"~~

X. "Ox" = "K/Ey/Oy/z/COzIxz"

Analiza zdań kategoriycznych:

Zdanie ogólne twierdzące

XI. "SaP" = "/x/CSxPx"

/interpr. implikacyjna/

XIa. "SaP" = "/x/CSPx"

" subsumcyjna

XIb. "SaP" = "N/Ex/KSNPx"

" egzystencjalna

Aksjomat logiki klasycznej:

12. /S//Ex/Sx

Streszcz. wykł. 50.

22. III. 1947.

Zdania ogólne w logice Peana. Zdania ogólne mocne i słabe. Definicja zdania mocnego XII - XIIb

-Zdania ogólne przeczące:

XIII "SeP" = "/x/KSxNPx" /interpr. implikac./

XIIIa. "SeP" = "/x/CSNPx" " subsumc

XIIIb. "SeP" = "N/Ex/KSPx" " egzystenc.

Zdania ogólne przeczące i zdania limitujące.

Obwersja lub infinitacja.

Streszcz. wykł. 51.

25. III. 1947.

Zdania szczegółowe twierdzące /def.XIV-XIVb/ i szczegółowe przeczące /def.XV-XVb/. Uzupełnienie wykazu zdań kategoriycznych czterema zdaniami o zaprzeczonem podmiocie.

Tablica zdań kategoriycznych.

Tablica prawdziwości zdań kategoriycznych dla różnych stosunków między zakresami podmiotu i orzeczenia.

Streszcz. wykł. 52.

27. III. 1947.

Zdania jednostkowe w logice klasycznej. Zdania jednostkowe atomowe i zdania deskrypcyjne. Trzy typy zdań deskrypcyjnych:

XVI "PO" = "K/x/EOxIxaPa"

XVII "PO" = "KK/Ex/Ox/x//y/CKOxOxIxy/x/COxPx"

XVIII "PO" = "/Ex/KOxPx"

Warunki prawdziwości zdań deskrypcyjnych.

Streszcz. wykł. 53.

29. III. 1947.

Analiza zdań o przedmiotach fikcyjnych. Dwa typy tych zdań wskazane przez przykłady "Hamlet jest ~~przadmk~~ postacią fikcyjną", "Hamlet był królewiczem duńskim".

Logika klasyczna:

Prawa opozycji zdań /kwadrat logiczny/:

Sprzeczność: 13. CaNo 14. CoNa 15. CNoa 16. CNaO
17. CeNi 18. CiNe 19. CNie 20. CNei

Przeciwieństwo: 21. CaNe 22. CeNa

Subalternacja: 23. Cai 24. Cōo

Podprzeciwieństwo: 25. CNio 26. CNoi

Streszcz. wykł. 54.

15. IV. 1947.

Dyskusja praw opozycji. Ilustracja graficzna i dowód z twierdzeń teorii dedukcji.

Rozszerzenie kwadratu logicznego, cztery kwadraty: aeio, ae'io', aa'oo', ee'ii'.

Odwracanie zdań. Conversio simplex, per accidens.

Odwracanie przez transpozycję i przez przemienność koniunkcji.

Streszcz. wykł. 55.

17. IV. 1947.

Odwrócenie przez kontrapozycję:

27. Eace'	31. Ea'ca'
28. Eece	32. Ee'ca
29. Eici	33. Ei'co
30. Eoci'	34. Eo'co'

Inwersja:

35. Cai'	36. Cei'	37. Ca'o	38. Ce'i
----------	----------	----------	----------

Streszcz. wykł. 56.

19. IV. 1947.

Zasada sylogizmu. Dictum de omni i jego trzy interpretacje. Sylogizm kategoriyczny. Cztery postaci pierwotne pierwszej figury.

39. CKMaPSaMSaP	Barbara	tryby osłabione:
40. CKMaPSiMSiP	Darii	43. CKMaPS&MSiP
41. CKMePSaMSeP	Celarent	44. CKMePSaMSoP
42. CKMePSiMSoP	Ferio	

Streszcz. wykł. 57.

22 IV 1947.

Figury i tryby. Transpozycja sylogizmów pierwszej figury na drugą i trzecią:

45. CKMaPSoPSoM	Baroco	51. CKSoPSeMMoP	Bocardo
46. CKMaPSePSeM	Camestres	52. CKSePSiMMoP	Ferison
47. CKMePSiPSoM	Festino	53. CKSiPSaMMoP	Disamis
48. CKMePSaPSeM	Cesare	54. CKSaPSiMMiP	Datisi
49. CKMaPSePSoM	Camestros	55. CKSePSaMMoP	Ferapton
50. CKMePSaPSoM	Cesaro	56. CKSaPSaMMiP	Darapti

Streszcz. wykł. 58.

24. IV. 1947.

Tryby figury czwartej:

57. CKPeMMiSSoP	Fresison	60. CKSiMMaPPiS	Dimatis
58. CKSaMMaPPiS	Bamalip	61. CKMaPPeSSoM	Calemes
59. CKSaMMePPeS	Calemes	62. CKPeSSaMMoP	Fesapo

Heksametramnêmoteczniczny.

Streszcz. wykł. 59.

26. IV. 1947.

Zestwienie 19 trybów logiki klasycznej. Redukcja trybów.
Rozłożenie terminów.

Streszcz. wykł. 60.

29. IV. 1947.

Reguły sylogizmu. Przykłady zastosowań. Graficzne rozwiązywanie sylogizmu.

Streszcz. wykł. 61.

6. V. 1947.

Sylogizmy nieprawidłowe. Ograniczenie sylogizmów Darapti Felapton. Bamalip, Fesapo.

Streszcz. wykł. 62.

8. V. 1947.

Teoria stosunków. Relacja i relatyw. Relacje jako funkcje propozycjonalne. Dwuznaczność terminu relacja.

Treściowe i zakresowe traktowanie stosunków. Pary uporządkowane. Matryce stosunków. Przedpole i przeciwpole stosunku.

Streszcz. wykł. 63.

13. V. 1947.

Stosunki homogeniczne i niehomogeniczne. Kategorie semantyczne stosunków.

Funkcje prawdziwościowe stosunków:

Negacja relacji	I. " $\bar{N}Rxy$ " = " $NRxy$ "
Suma relacji	II. " $C\bar{R}Sxy$ " = " $ARxySxy$ "
Iloczyn relacji	III. " $\bar{A}RSxy$ " = " $KRxySxy$ "
Dysjunkcja relacji	IV. " $\bar{D}RSxy$ " = " $DRxySxy$ "
Subsumcja relacji	V. " $\bar{L}RSxy$ " = " $CRxySxy$ "
Równoważność relacji	VI. " $\bar{E}RSxy$ " = " $ERxySxy$ "
Relacja uniwersalna	VII. " Uxy " = " $ARxyNRxy$ "
Relacja zerowa	VIII. " Zxy " = " $KRxy\bar{R}xy$ "

Streszcz. wykł. 64.

17. V. 1948.

1. $/x, y/ Uxy$
2. $N/Ex, Ey/ Zxy$
3. $/x, y, R/ \bar{L}RRxy$
4. $/x, y, R, S, T/ C\bar{R}SxyC\bar{S}Txy\bar{R}Txy$
5. $/x, y, R/ \bar{A}Rxy$ IX. " $\bar{Z}w\bar{R}R\hat{x}\hat{y}$ " = " $/x/C/Ey/RxyRxx$ "
6. $x, y, R/ \bar{A}Rxy$ X. " $\bar{N}Zw\bar{R}R\hat{x}\hat{y}$ " = " $N/x/C/Ey/RxyRxx$ "
7. $N/R//x/C/Ey/RxyRxx$ XI. " $\bar{P}Zw\bar{R}R\hat{x}\hat{y}$ " = " $/x/C/Ey/RxyRxx$ "

Streszcz. wykł. 65.

20. V. 1947.

- XII. " $R^y x$ " = " Rxy " /x jest R-owym poprzednikiem y-a/
 XIII. " $R^x y$ " = " Rxy " /y jest r-owym następnikiem x-a/
 XIV. " $R^s x$ " = " $/E\gamma/KSyRxy$ " /x jest r-owym poprzednikiem
 pewnego S-a/

Sylogizm niewprost /syllogismus obliquus*:

8. $CSa/x/CR^s R^s x$

Streszcz. wykł. 66.

22. V. 1947.

9. /x/CCSE $xCR^s R^s x$
 10. /x/ER $^s xAR^s R^s x$
 11. /x/CR $^s xKR^s R^s x$
 12. /x/EART $^s xAR^s T^s x$
 13. /x/CKRT $^s xKR^s T^s x$
 14. /x,y/CCRT $xyCR^s T^s x$

Streszcz. wykł. 67.

27. V. 1947.

XV. " $CRxy$ " = " Ryx " Stosunek odwrotny lub konwersja R

15. $E^c C RxyRxy$ prawo podwójnej konwersji
 16. $EN^c Rxy^c NRxy$
 17. $E^c ARSxy^c R^c Sxy$
 18. $E^c KRSxy^c K^c R^c Sxy$
 19. $E^c ORSxy^c C^c R^c Sxy$

Streszcz. wykł. 68.

29. V. 1947.

- XVI. " $SmRxy$ " = " $/x,y/CRxy^c Rxy$ " symetryczność stosunku
 XVII. " $NsmRxy$ " = " $N/x,y/CRxy^c Rxy$ " niesymetryczność
 XVIII. " $SmRxy$ " = " $/x,y/CRxy^c Rxy$ " przeciwsymetryczność
 XIX. " $Sprxy$ " = " $/x,y/CNRxy^c Rxy$ " spójność
 XX. " $PRsxy$ " = " $/Ez/KRxzSzy$ " iloczyn względny

Streszcz. wykł. 69.

31. V. 1947.

20. /x,y/N/R $^s xy/CR^s xy^c SRxy$
 21. /x,y/N/R $^c/CR^s xy^c Rxy$
 XXI. " $PrzRxy$ " = " $/x,y/CR^s xy^c Rxy$ "
 XXII. " $NPrzRxy$ " = " $N/x,y/CR^s xy^c Rxy$ "
 22. /x,y/CCRT $xyCR^s T^s x$
 23. /x,y/CCPAST $xyAR^s RT^s x$
 24. /x,y/GA $PRsxyRT^s x$ PAST xy

Streszcz. wykł. 70.

3. VI. 1947.

25. $/x, y / C \overline{R} K S T x y \overline{K} \overline{R} S \overline{P} R T x y$ prawo rozdź. il. wzgl. i ko
 26. $/x, y / C \overline{K} R S T x y \overline{K} \overline{R} T \overline{K} S T x y$ niunkcji
 27. $/x, y / E \overline{K} R S T x y \overline{K} \overline{R} S T x y$ prawo łączności
 28. $/x, y / E \overline{K} R S x y \overline{K} \overline{S} \overline{K} R x y$ prawo konwersji dla il. wzgl.

Streszcz. wykł. 71.

7. VI. 1947.

29. $/x, y / E \overline{K} R I x y R x y$
 30. $/x, y / E \overline{K} I R x y R x y$
 31. $/x, y / E \overline{K} R S x R x x$
 32. $/x, y / E \overline{K} R x y / z / A \overline{K} R x z \overline{K} S z y$
 XXIII " $\overline{K} R S x y$ " = " $/z / A \overline{K} R x z \overline{K} S z y$ "
 33. $/x, y / E \overline{K} R x y \overline{K} \overline{R} \overline{K} S x y$

Streszcz. wykł. 72.

10. VI. 1947.

- XXIV. " $\overline{K} z R x y$ " = " $/x, y, z / C \overline{K} R x y R z y I x z$ "
 (x, y, z) XXV. " $\overline{O} z R x y$ " = " $/x, y, z / C \overline{K} R x y R x z I y z$ "
 34. $E \overline{C} \overline{K} R x y R z y I x z \overline{C} \overline{K} R x z I x z$
 Funkcje desprytywne.

Streszcz. wykł. 73.

12. VI. 1947.

- XXVI "R x" = " $/z / E R z y I x z$ " Funkcje de-
 XXVII "PR" = " $/E x / K / z / E R z y I x z P x$ " skryptywne.
 Odpowiedniość doskonała:
 XXVIII "DoRxy" = " $/x, y, z / K \overline{C} \overline{K} R x y R x z I y z \overline{C} \overline{K} R x z R y z I x y$ "

Streszcz. wykł. 74.

14. VI. 1947.

- Równoliczność zbiorów: fx
 XXIX. " $R I f x g$ " = " $/E R / K \overline{D} o R x y K / x / C f x / E y / K R x y g y / v / C g v / E x / K R x y$ "
 Liczby kardynalne:
 XXX. "Ofx" = " $/x / N f x$ "
 XXXI. "lfx" = " $/E x / K f x / \overline{K} / C f y I x y$ "
 XXXII. "2fx" = " $/E x / E y / K N I x y K f x K f y / z / C f z A I x y I y z$ "

Streszcz. wykł. 75.

17. VI. 1947.

Liczby pozaskończone /alef/. Definicja nieskończoności.
 Symetryczność, przechodność i zwrotność jako cechy cha-
 rakterystyczne równości. Analiza równości na iloczyn wzglę-
 dny stosunku jednoznaczności i jego konwersji. Prawo abstrak-
 cji.

Streszcz. wykł. 76.

19. VI. 1947.

Stosunki porządkujące: przeciwsymetryczne, przechodnie
i spójne - przeciwzwrotność

XXXIII. "Ord $f_x R_x v$ " - $\"/x, v, z/CKKf_x f_v f_z KNR_{xx} KAI_x \cdot AR_x \cdot R_v x$
CKR $x_v R_v z R_x z$

Ciagi i szeregi.

Streszcz. wykł. 77.

24. VI. 1947.

Analiza budowy szeregu. Pojęcie dziedziczenia:

XXXIV. "Her $f_x R_x v$ " = $\"/x, v/CKf_x R_x v f_v$ "

Stosunek ancestralny:

XXXV. "Anc $R_x R_x R \dots uv$ " = $\"/u, v, f, R/CKf_u Herf_x R_x v f_v$ "
Indukcja matematyczna.

Streszcz. wykł. 78.

26. VI. 1947.

Klasyfikowanie i szeregowanie. Dwa rodzaje opisu. Różnice
między nimi. Opis typologiczny. Typ empiryczny i typ ideal-
ny.

Streszcz. wykł. 79.

28. VI. 1947.

Przejście od opisu szeregującego do klasyfikacji przez
rozcięcie szeregu. Zastosowanie opisu szeregującego, Szere-
gi metryczne. Prawa naukowe funkcyjne jako ~~matematyczne~~ ujęcie
prawidłowości szeregów.

Rzut oka na dalsze części logiki.

1846/47

Logika

63

il.

si

his.

Logika 1946/47. 1.

Wzrost. 1.

12. I. 1946.

Praca naukowa: ujęcie, ujęcie, ujęcie,
ujęcie.

Ujęcie ujęcia. -

Dwie części: lewa - prawa - trzecia część
ujęcia (ujęcia ujęcia) -

Trzecia część - ujęcie ujęcia.

Ujęcie, ujęcie, ujęcie

Reguły ujęcia! -

Ujęcie ujęcia p. 2, 1, 2.

Reguły ujęcia ujęcia:

Reg. ujęcia

Reg. ujęcia.

1. ujęcie

2. ujęcie ujęcia

3. ujęcie ujęcia

4. ujęcie ujęcia

5. ujęcie ujęcia ujęcia

6. ujęcie ujęcia ujęcia

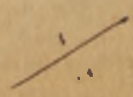
7. ujęcie ujęcia ujęcia

} no.

} ujęcie ujęcia.

} p. 54. ujęcia.

ujęcia.

2.

- 8 $\text{Cp} \text{C} \text{C} \text{C} \text{C} \text{C}$ } *pr. 1124. prae.*
9 $\text{C} \text{C} \text{C} \text{C} \text{C}$ }
10. $\text{C} \text{C} \text{C} \text{C} \text{C}$ } *red. ad. abs.*
11. $\text{C} \text{C} \text{C} \text{C} \text{C} \text{C}$ }
12 $\text{C} \text{p} \text{C} \text{C} \text{C} \text{C}$ } *pr. 1124. prae.*

- 12 c p e d p e 3. 6 c p q c e r c p r
- 13 c d p e r q 10 c e d p p p
- 14 c e r q c d q d p } per. Truncorzi 12 c p c d p e
- 15 c c d p d q c q p }
- 16 c e r q c c d p q q 10. delectata kontinuitate.
- 17. c e r q c e p d q d p " delectata -

6 c p q c e r c p r
10 c e d p p p
12 c p c d p e

- 20 c p c d q d e r q ver. vni. fatigosa uisitata.
- 21 c d e r q d q } wamki. Louiane fatigosa ^{Ar. 2}
- 22 c d e r q p } uisitata. ^{Ar. 13}
- 23 c d e r q e p d e } pro uisitata uisitata.
- 24 c d e r q c d p q }

24 c e e p q r c d p r (Ar. 13 - (222, 19))

(jele di' bricazioni uisitata - Louane uisitata, per
uisitata uisitata - In jele uisitata uisitata, uisitata
uisitata uisitata uisitata.) - Louane uisitata. -

Uisitata

- 25 c d p p p pante uisitata dda uisitata
- 26 c p p p q " uisitata
- 27 c p p p p odore uisitata uisitata

29 28 C A p p A p }
 30 29 C A p p A p }
 28 30 C A p p (dangic puvor vresobifid. dea alicurui.)

31 C A p p C C p p A }
 32 C C p p A p p }
 33 C A p p A p p A p p }
 34 C A p p A p p A p p }

35 C C A p p C p p }
 36 C C A p p C p p }
 (dangic puvor vresobifid. dea alicurui.)
 (vuzel. 227 i 20 vort. 10. 4202. -)

37 C C p p C A p p A p p }
 38 C C p p C C p p C A p p p }
 39 C C p p C C p p C A p p A p p }
 (puvor vresobifid. dea alicurui.)
 (puvor vresobifid. dea alicurui.)
 (puvor vresobifid. dea alicurui.)

40 A p p p puvor vresobifid. dea alicurui. -

41 C A p p C A p p }
 42 C C A p p A p p }

43 C C p p A p p }
 44 C A p p C p p }

45 C C p p A p p C A p p A p p }
 46 C C p p A p p C A p p A p p }
 (puvor vresobifid. dea alicurui.)
 (puvor vresobifid. dea alicurui.)

47 C C p p A p p C A p p A p p }
 (puvor vresobifid. dea alicurui.)
 (puvor vresobifid. dea alicurui.)

- 14° 47 Ckppn } pr. Tautologii de la Romj.
- 48 Cpupn }
- 49 Ckppn } pr. Similitudinii de la Romj.
- 50 Ckppn } (comuni: domeniul similitudinii)
- 51 Ckppkpp } pr. Precizarii de la Romj.
- 52 Ckppkpp }
- 53 Ckppkppkpp } pr. Formarii de la Romj.
- 54 Ckppkppkpp }
- 55 Ckppkppkpp pr. unificarii
- 56 Ckppkppkpp pr. Romj. unificarii de la Romj.
- 57 Ckppkppkpp pr. Romj. de la Romj.

- 14° 58 Ckppkppkpp } pr. organizarii (unificarii)
- 59 Ckppkppkpp } pr. organizarii (unificarii)

~~60 Ckppkppkpp pr. Romj. unificarii de la Romj.~~

Widely were known in various parts of the world
 die: pomoduro non potat etc.

- 60 = Ckppkppkpp (pr. Romj. unificarii 4) Romj.
- 61 = Ckppkppkpp (pr. Romj. unificarii 6)
- 62 = Ckppkppkpp (pr. Romj. unificarii 12)

- 63 ~~63~~ ~~63~~ ~~63~~ ~~63~~ ~~63~~ ~~63~~ ~~63~~ ~~63~~ ~~63~~ ~~63~~ ⁶ (del. Lomondyng 16)
- 64 ~~64~~ ~~64~~ ~~64~~ ~~64~~ ~~64~~ ~~64~~ ~~64~~ ~~64~~ ~~64~~ ~~64~~ (del. Lomondyng 17)
- 65 ~~65~~ ~~65~~ ~~65~~ ~~65~~ ~~65~~ ~~65~~ ~~65~~ ~~65~~ ~~65~~ ~~65~~ (var. Lomondyng. bla. Lomondyng 20)
- 66 ~~66~~ ~~66~~ ~~66~~ ~~66~~ ~~66~~ ~~66~~ ~~66~~ ~~66~~ ~~66~~ ~~66~~ (pr. Lomondyng. Lomondyng. 38)
- 67 ~~67~~ ~~67~~ ~~67~~ ~~67~~ ~~67~~ ~~67~~ ~~67~~ ~~67~~ ~~67~~ ~~67~~ (q. pr. " del. at. 39)
- 68 ~~68~~ ~~68~~ ~~68~~ ~~68~~ ~~68~~ ~~68~~ ~~68~~ ~~68~~ ~~68~~ ~~68~~ (q. pr. Lomondyng. del. Lomondyng. 57).

69. ~~69~~ ~~69~~ ~~69~~ ~~69~~ ~~69~~ ~~69~~ ~~69~~ ~~69~~ ~~69~~ ~~69~~ (var. Lomondyng. Lomondyng. 60)

Dziś 59 r / Kp2 * @ 1p / Kp2 - 70

- 70 ~~70~~ ~~70~~ ~~70~~ ~~70~~ ~~70~~ ~~70~~ ~~70~~ ~~70~~ ~~70~~ ~~70~~ (pr. Lomondyng - Lomondyng 40)
- 71 ~~71~~ ~~71~~ ~~71~~ ~~71~~ ~~71~~ ~~71~~ ~~71~~ ~~71~~ ~~71~~ ~~71~~ } równowagi koniunkcji z wyłączeniem
- 72 ~~72~~ ~~72~~ ~~72~~ ~~72~~ ~~72~~ ~~72~~ ~~72~~ ~~72~~ ~~72~~ ~~72~~ } wyłączenia
- 73 ~~73~~ ~~73~~ ~~73~~ ~~73~~ ~~73~~ ~~73~~ ~~73~~ ~~73~~ ~~73~~ ~~73~~ } równowagi koniunkcji z wyłączeniem
- 74 ~~74~~ ~~74~~ ~~74~~ ~~74~~ ~~74~~ ~~74~~ ~~74~~ ~~74~~ ~~74~~ ~~74~~ } wyłączenia

- 75 ~~75~~ ~~75~~ ~~75~~ ~~75~~ ~~75~~ ~~75~~ ~~75~~ ~~75~~ ~~75~~ ~~75~~ } równowagi koniunkcji
- 76 ~~76~~ ~~76~~ ~~76~~ ~~76~~ ~~76~~ ~~76~~ ~~76~~ ~~76~~ ~~76~~ ~~76~~ } równowagi koniunkcji
- 77 ~~77~~ ~~77~~ ~~77~~ ~~77~~ ~~77~~ ~~77~~ ~~77~~ ~~77~~ ~~77~~ ~~77~~ } m. wyłączenia dla koni.
- 78 ~~78~~ ~~78~~ ~~78~~ ~~78~~ ~~78~~ ~~78~~ ~~78~~ ~~78~~ ~~78~~ ~~78~~ } m. wyłączenia dla koni.
- 79 ~~79~~ ~~79~~ ~~79~~ ~~79~~ ~~79~~ ~~79~~ ~~79~~ ~~79~~ ~~79~~ ~~79~~ prawa rozdzielności dla alternatywy
- 80 ~~80~~ ~~80~~ ~~80~~ ~~80~~ ~~80~~ ~~80~~ ~~80~~ ~~80~~ ~~80~~ ~~80~~ względem koniunkcji.

Jeżeli pójdę na spacer lub zostanę w domu i będę czytał, to pójdę na spacer lub zostanę w domu i pójdę na spacer lub będę czytał

- 81. CNKpqANpNq prawo negocowania koniunkcji / prawo De Morgana dla koniunkcji /
- 82. CANpNqNKpq
- 83. CNApqKNpNq prawne negocowanie alternatywy / prawa De Morgana dla alternatywy /
- 84. CKNpNqNAPq

85. CKpcNANpNq Tezy 19 29 zbudowane symetrycznie w ról.

86. CNApNqKpq

87. CAPqNKNpNq w Kpq i Apq, zamień w nich literki

88. CNKNpNqAPq

przebiegi, w miary terminu różnorodni alternatywy
 ; domy: przekład przekształceń wstę i wstę
 lewoboczny i prawoboczny wstę i domy:
 a) zamiana Kpq / NANpNq, Apq / NKNpNq,
 b) transpozycja (du umies. prawa nej. pod funkc.
 y wzm. Kpq, 2/2,

Wzrostki, wstę

CAAp

CAp

CApKpq

CApAp

CAp

CKppp

CKpp

CKpp

CKppAp

CKpp

8.)
Apjundis

- 89 C D p q C p d q modu pntend dallas.
- { jiedi unu pise videtur alio na formo, te jiedi pnt...
- 90 C C p d q d p q
- { 91 C D p q S D p q d p q. dnt dnta nupeloy e cetera.
 jiedi aydie to alio formo (te jiedi jedu d p q), to unu
 jiedi aydie to sub teno (p p q a j u r i n g jedu d p q)
- 92 C S D p q d p q - d p q.
- 93 C d p q S D p q } d p q. j e t u q u i s d o n y u i d i z
- 94 C D p q d p q. }
- 95 C D p q d p } jiedi dntic ay dntu n e b e
- 96 C d p q d p } te j e - j a n u a r e p o d. M C p o p d p
- (13 C d p C p a l C d p C p d p 89 -
 d e f i s u p e r i p u e r a p j u n d i s -

15. 97 C C p q d p d p q
- 98 C d p d p q C p q
- { p o u n d e n d p e s i j e i o. t o g }
- 99 C d p q d p q
- R. W. W. W. W. W.
- 100 E p q p. T a u d e j i (u n e t u r i)

101 e Epa Epa no. Anemion (squares)

102 e Epa e Epa Epa no. Anemion (squares)

103 e Epa e Epa Epa
Anemion, squares, squares, squares, squares
squares. squares.

103 e Epa e Epa Epa

(same i text, jaldi p to e = jaldi p to e i incli e top)

Wemyteq triadema noia wpmi v bndai wpmi:

no. 1 (Anemion)

5 (Anemion)

8-9 no. Anemion

14-15 Anemion

25-26 Anemion dle Anemion

29-30 Anemion dle Anemion

31-32 no. Anemion "Epa" : "e Epa"

33-34 Anemion dle Anemion -

41-42 "Epa" i "Epa" (yhl. Anemion)

43-44 "Epa" i "Anemion" T.S.

47-48 "Epa" i "no" no. Anemion.

51-52 Anemion

53-54 Anemion Anemion no. Anemion

58-59 "Epa" "Epa" (Anemion i Anemion)

71-72 "Epa" "Anemion" T.S.

104 2k Cpa Cpa Epq

105 C Epq k Cpa Cpa

106 E Epq k Cpa Cpa

107 E Cpa E kpa } prava puchuvocacia

108 E Cpa E q kpa } imolirajz na vtorojah

("jeidi vstavne k drugie" = "korne i tylo jeidi vstavne")

"to vstavne i drugie" = "pervoe sed drugie i rume"

"i tylo jeidi drugie"

10 109 E p Ap kpa } prava abcorpej

110 E p k p kpa

111 E p A kpa kpa } prava vstavne na kor-
vstavny.

(jei vstavne i tylo jeidi vstavne i tylo
sed vstavne i drugie vstavne) - mormonice
puchuvocaj, vstavnyje ot dnu vstavne.

112 E kpa A kpa kpa p. k kpa

vstavne na vstavne vstavnyje vstavne -

113 E Epq k kpa k kpa } pr. vstavnyje
vstavnyje vstavnyje. k tylo oba vstavnyje vstavnyje
vstavnyje.

M.

Dowódnie ier Teoyi i dnu.

Dowódnie ancedie rucce oranicj furodne b rucce ania
nawetj jukijoi tucce ania oi i dnu (bcz wlede us to, us
jeu "okrywanisn" ier tucce ania - a wsi iurino b r-
dnie jid rucce anie .

Alizicij ugi r. rucce anie ; Teoyicij, usgi, tucce an-
dnie - Teoyi ier i dnu.

stwad, rucce anie rucce anie ; furodnie anie -
bcz okrywanisn ier rucce anie ; (bcz i dnu,
rucce anie rucce anie .

zad, rucce anie - rucce anie - d rucce anie rucce anie
nie ; rucce anie i rucce anie . W rucce anie ier rucce anie
d rucce anie ier rucce anie rucce anie .

~~Dowódnie~~
ier rucce anie rucce anie anie us bcz -
w rucce anie rucce anie rucce anie ier jid rucce anie rucce anie

Teoyi
rucce anie : . 6 e e p q e e r e p (rucce anie - usgi),
10 e e d p p p
12 e p e d p q
jedny rucce anie rucce anie .

e e p q e e e r u d s t r e u e e r p e s p (23 usgi).

10h. - Russell

~~AA~~ SDA ppq

SDp Spq

SD Spq Spq

SDSDp SD Spq Spq

fields corresponding definitions "Cpq" = "SDp q" (43-44)

to forming which were advanced by

25 C Spq (w. invol.)

27 C p Spq (w. simplif.)

29 C Spq Spq (w. incomm.)

37 CCp C Spq Spq (w. distrib.)

19. They recognize perhaps basic laws - eg. which

31x11
additional parts are:

35 CC Spq C p (com. w. distrib.)

36 CC Spq C p

38 CC p CCp C Spq (w. comm. assoc.)

etc. distrib. (distrib. law.)

SDp Spq SDp Spq SDp Spq SDp Spq SDp Spq (13 or 14 laws)

They: 1. Cpq 49 C Spq 55 CCp C Spq Spq (pr. incomm.)

by directly deducing from the basic laws

- otherwise to additional laws

of propositional

of propositional

Wykazy definiuje następująco (tędy

I "A₁" = "C₁A₂" (41, 42)

II "A₂" = "B₁A₁" (71, 72)

III "A₃" = "C₂A₂" (89, 90)

IV "A₄" = "B₂A₃A₂"

(czyli "K₁A₄A₃" - 106)

(rolnicie między podroz. a lewosobowianami

a) nie lewosobowian - lewoprosu

b) nie wyznaczone - lew w podroz. między

c) następująco wyznaczone -)

Reguła podroz. i

Jeżeli jedni wyznaczeni są przez ten wyznaczenie, to
inne nam muszą być przez wyznaczenie lewoprosu
nie B, będzie następująco podroz. i wyznaczenia α.

Wzr. B jest następująco podroz. i wyznaczenia α,
inne są to są B ten są to nie są α, to są wyznaczenia
jedni lewoprosu α wyznaczenia B wyznaczenia lewoprosu
nie, wyznaczenia nie wyznaczenia lewoprosu α
od wyznaczenia wyznaczenia lewoprosu B.

Reg. odprawy: jeicki wrocinski Cβ i α 14
Tammis. p. 10000, to wlasnie wsi β jak Tarzyna.

Reg. wrocinski.

Jeicki: α jeicki Tarzyna i ponownie wsi wrocinski
^{niejak wrocinski. (17920)}
α 2 jedny wrocinski, to wlasnie wsi jak Tarzyna
Tammis. wsi wrocinski α β; wrocinski 2 α
p. 10000 wrocinski i wsi wrocinski wrocinski
nie 2 jedny wrocinski i wrocinski jak jeicki wrocinski
p. 10000 -

p. 10000. Ep. 12
wrocinski "A" = "C" wrocinski, obywateli
27. - Ep. (causl.)

Reg. obywateli w wsi. ponownie na wrocinski

u wrocinski wrocinski da α β wrocinski α

wrocinski γ

89 Cβ wrocinski Cα α β γ

94 Cβ wrocinski (tr) Cα α β γ

50 Cβ wrocinski (causl.)

dowry wpedue; tak rozwinie, by radca najp
 nie bolint uctyty kulo domylyy, lca kerty byt
 wywinc wywrediany; dzieki temu wywinc
 us wnyg5 ter wchodzych w sklad dowodu jido
~~Wladyslaw~~
 Wladyslawi domnowania 1872 zastawany
 6 dowodnie dyochy domnowani.

Adno mi wywodzai do dowodu tyb adygnaty
 i tera powiedza uctwiednio (wywodze uctwiednio)
 i dyochy wywrediany wywrediany; w i
dyochy p wrediany uctwiednio; adygnaty
 i wrediany.

Gabe wnyg5 wy wrediany wywodzai uctwiednio-
 wnyg5 - jdy tak jid w wrediany wywodzai - dwel-
 tnyg5 dy wywodzai w ten wywodzai, i wrediany tyb
 o uctwiednio wywodzai wywodzai (o ten i jid
 wywodzai wywodzai wywodzai) - a nie o uctwiednio
 wywodzai - uctwiednio wywodzai wywodzai wywodzai

normid i alderis jingka. Die dret-ting is
 a bouda dromionang. di seure uzandi, uji
 (muntiri)
 di muntir. Alindang: grotong nae by pernikan,
 jecti pernikan muntirany tau anynie woty
 seure. Perri idni jecti uzandi grotong
uzandi.

Keperdana forma ada ada jecti pernikan
 di jecti tau jecti & dretit ramuwan,
ada uzandi. Epo (M) p/era uzandi

1 p/era x 3
 3 eera eera

20. Kont -

Pada ada ada, uzandi uzandi uzandi
ada uzandi i elanci, ada ada uzandi & ada
uzandi - ada ada. Ada, ada jecti pernikan
uzandi ada ada uzandi uzandi uzandi
ada ada jecti uzandi uzandi uzandi uzandi
uzandi ada ada & uzandi uzandi
uzandi ada ada uzandi (uzandi)

For Dromom for production of ...
wetting Tol. up. Terg

A) 4 e p e p e e 3 e p e e e p e
over production is
5 e e p e e e e p e Tol
5 p / e p e , e / p , r / e * e 3 - 4 5 units
3 production.
4 e p e e p e e

^{10 5/20} B) 13
... .. (... ..
... ..
wetting
5 e / p , r / e * e 12 - 13
13 e p e p e

C) 11 e e p p p p (... ..
... ..
... ..
... ..
6 p / e p p , e / p , r / e p . * e 9 - 301 10 e e p p p p
301 e e p p p e p p p p
6 p / e p p p , e e p p p p , r / e p * e a - e (p / e p - 11.
11 e e p p p p

(p. 3 str. 46)

D) Dvornik Tary 28 Cq Apr

zasadu: 6 Cq Cq Cq Cq

metanki 27 Cq Apr on 29 Cq Apr 29

6 p/q, 2/29, 1/1 Apr * C 27 p/q, 2/10 - 29 p/q, 2/10 - 28
28 Cq Apr

E) Dvornik Tary 41 Cq Apr Cq Apr

zasadu 1 Cq Apr

I "Apr" = "Cq Apr"

1 p/Cq Apr * I - 41

41 Cq Apr Cq Apr

F) Dvornik Tary 31 Cq Apr Cq Apr

zasadu 6 Cq Cq Cq Cq 41 Cq Apr Cq Apr

metanki 16 Cq Apr Cq Apr (odl. konvulsi.)
16 Cq Apr Cq Apr

~~36' Cq Apr Cq Apr Cq Apr (konvulsi. konvulsi.)~~
~~Apr. 25 Cq Apr Cq Apr~~

6 p/Cq Apr, 2/Cq Apr, 1/Cq Apr * C 41 - C 16 a - 31
31 Cq Apr Cq Apr

G) Dvornik Tary 32 Cq Apr Cq Apr

zasadu 6 Cq Apr Cq Apr Cq Apr met. 13 Cq Apr Cq Apr

met. konvulsi 2 Cq Apr Cq Apr

met. konvulsi. Apr 40 Apr Apr 42 Cq Apr Apr

6 p/np, q/epz * e13 - 7oi
7oi eepqr epr

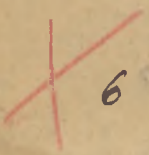
6 p/epqz, q/epz, r/epz * e 7oi r/q - e 4z - 3z
3z eepqr

H₉ | 8oi r/q 85 e epz n/npz

a) 2oi 5z 8 epz n/np, 41 e epz epr

b) " 21 e epz n/np epr

2oi. 14 e epz epr

6 q/np, r/np * e 8 - 9oi

9oi e npz epr

6 p/npz, q/npz, r/npz * e 41 p/np, q/np -
e 9oi - 9oi

9oi e npz epr

14 p/npz, q/npz * e 9oi - 9oi

9oi e npz n/npz

II "npz" = "npz"

9oi * II - 85

85 e epz n/npz

8oi n/npz. 95 e epz n/np.

2oi. 5z.

m. 89 e epz epr
11 e epz n/np

22
10/21

6 p/np, q/np, r/np * e 89 q/p - e 11 - 95

95 e epz n/np

domin tr. 96 e Np dpp

2 e e e p z
90 e e p d p d p p

6 p/p, q/e p d p, r/d p p * e 2 q/p - e 90 e/p - 96
96 e Np d p p

domin 1 e p p u e k o n, t i e l a d p i m i n i a

6 e e p q e e e p p
10 e e d p p p
12 e p e d p z

6 q/e N p q * e 12 - 501

501 e e e d p q r e p r

501 q/p r/p * e 10 - 1

1 e p p

domin 106 e e p q k e p a e p

100 e p p.

100 p/p e e p q e e p p * IV - II p/e p z, e/e p - 106

IV "e p z" = "N e e p q d e p"

II "k p z" = "N e p d q"

23 14 XII

Paxton "dedukin uoyhacyzcy"

2 p/p, q/v * 21

2, e r e o r

2₁ r/crCsr, s/q * C 2₁ - 2₂

2₂ CqerCsr

2₂ r/CqerCsr, s/p * C 2₂ - 2₃

2₃ CpCqerCsr

2₃ p/q * 2₁

2₄ CqCqCrCsr

2₄ feu nuytuyen nuytuyen 2₃, alc un admis

2₃ munda 2 2₁

2₄ q/CqCqCrCsr * C 2₄ - ~~C 2₄ - 2₄~~

~~2₅ CqCqCrCsrCsr~~

Adm in - to dndidny vrye i9 dajc 29 (adm -
re pndidny: dnyre nuytuyen 2₃ et

Exadun nuytuyen munda d 2₃ dndidny vrye -
munda! ~

10 pff C 11 ff = t
N = 0

24.
1/24

Algebra (Peirce)

12 pff, 24 ff C 13 ff = 0
N = 0

Cpp.

	p	q	Cpq
1 Cpp	v	v	v
4 CpCq	v	f	v
2 CqCp	f	v	v
1 Cpp	f	f	v

p	q
v	7 10 C 11 pff
f	2 12 C 13 pff

v	v	f
v	v	f
f	v	v

I. "pq" = "CpAp"

p	q	Apq
v	v	v
v	f	v
f	v	v
f	f	f

II. "Kpq" = "CpApKq"

p	q	Kpq
v	v	v
v	f	f
f	v	f
f	f	f

III. "Apq" = "CpApKq"

p	q	Apq
v	v	f
v	f	v
f	v	v
f	f	v

IV. "Spq" = "CpApKqCpAp"
= "K Cpq Cqp"

p	q	Spq
v	v	v
v	f	f
f	v	f
f	f	v

Met. wazied w tym celu (2000-1000000000)
 6 Cpq Cqp Cqp (81000)
 33 Cqp Cqp Cqp
 35 Cqp Cqp

25. Wskazywanie dla prawdziwej każdej argumentu:

p	F ₁ p	F ₂ p	F ₃ p	F ₄ p
v	v	f	v	f
f	f	v	v	f

Kpq
 Cpq
 Cqp
 Kpq
 Cpq
 Cqp

F₁p = "p", F₂p = "Kp", F₃p = "Kq", F₄p = "KpKq"

Wskazywanie dla prawdziwej dwóch argumentu:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
v	v	v	v	v	f	v	v	f	v	f	f	v	f	f	f	f
v	v	v	v	f	v	v	f	v	f	v	f	f	f	f	f	f
f	v	v	f	v	v	f	v	v	f	v	v	f	f	f	f	f
f	v	f	v	v	v	f	f	f	v	v	v	f	f	f	f	f

Tacit. Apq Cqp Kq Apq p q Kpq Kq Kq Kq Kq Kq Kq Kq Kq Kq

1946

Seminaria logiczne

Semantyka logiki.

Dr. W. K. 1.

13. III. 1916.

W wstępie do tej książki mamy o jej celu i zakresie
 Semantyka ^{nauczanie} ~~nauczanie~~ ^{nauczanie} ~~nauczanie~~
 w ^{nauczaniu} ~~nauczaniu~~ ^{nauczaniu} ~~nauczaniu~~ ^{nauczaniu} ~~nauczaniu~~ ^{nauczaniu} ~~nauczaniu~~
 mianem ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 wiania ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 Tak w ^{nauczaniu} ~~nauczaniu~~ ^{nauczaniu} ~~nauczaniu~~ ^{nauczaniu} ~~nauczaniu~~ ^{nauczaniu} ~~nauczaniu~~
 czego ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 dobrać ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 charakterystyka ^{nauczania} ~~nauczania ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 obojętne ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 2. v. XIII). ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 i ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 jakie ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 Justus ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 niedziela ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 brama ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 optymal ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 mistyczny ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~
 tyko ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~ ^{nauczania} ~~nauczania~~~~

naudomys i w ten sposób realizacji drugiego wyznaczonego
 przedsiwzięcia logicznego.

W rozumieniu tego logicznego ujęcia wyznaczenia tego konkretnego
 przedsiwzięcia nie jest istotnym rozróżnieniem skutecznym
 tego przedsiwzięcia; siebie wyraża i z innymi wyznaczeniami
 otwartym i psychologizacji i istotności realizacji.

Silownia organizacji urzędu realizacji i pejoratywizm
 (wskazywanie na wyjątki) charakteryzują się otwartym
 psychologizacją przez to, iż jedni sobie, dla tego i
 drugi otwartym organizacją, sprzeciwiać się nie mogą
 wobec o innych organizacjach, to jest wreszcie o medycynie
 i o organizacji. Kiedyś miał być realizacją tego i
 tego i innych rzeczy: organizacji organizacji i organizacji
organizacji.

Podobnie, dla organizacji organizacji organizacji organizacji
 otwartym organizacją i organizacji, lub organizacji i organizacji,
 otwartym organizacją, otwartym psychologizacją (organizacją),
 otwartym i organizacji. Dlatego jedni o organizacji organizacji
 otwartym i organizacji organizacji organizacji organizacji
 otwartym i organizacji organizacji.

Praca. wyd. 2.

lo. III. 1946.

Istotną rolę w rozwoju psychologii w naszym kraju odegrał Teofil Wojcieszyn i Teofil Wójcicki.
 Według Teofila Wójcickiego stosunek człowieka do świata jest u niego uświadamiany i przedstawiany oświeconym podległym, że uświadamia się o sobie i uświadamia o przedstawianym świecie doświadczenia, dzięki doświadczeniu uświadamia się o sobie i o świecie, który uświadamia się o przedstawianym świecie. Wskazuje przede wszystkim na uświadamianie świata i doświadczenia, uświadamia się o świecie i o sobie, który uświadamia się o przedstawianym świecie. Wskazuje przede wszystkim na uświadamianie świata i doświadczenia, uświadamia się o świecie i o sobie, który uświadamia się o przedstawianym świecie. Wskazuje przede wszystkim na uświadamianie świata i doświadczenia, uświadamia się o świecie i o sobie, który uświadamia się o przedstawianym świecie.

Według Teofila Wójcickiego stosunek człowieka do świata jest u niego uświadamiany i przedstawiany oświeconym podległym, że uświadamia się o sobie i uświadamia o przedstawianym świecie doświadczenia, dzięki doświadczeniu uświadamia się o sobie i o świecie, który uświadamia się o przedstawianym świecie. Wskazuje przede wszystkim na uświadamianie świata i doświadczenia, uświadamia się o świecie i o sobie, który uświadamia się o przedstawianym świecie. Wskazuje przede wszystkim na uświadamianie świata i doświadczenia, uświadamia się o świecie i o sobie, który uświadamia się o przedstawianym świecie.

Według Teofila Wójcickiego stosunek człowieka do świata jest u niego uświadamiany i przedstawiany oświeconym podległym, że uświadamia się o sobie i uświadamia o przedstawianym świecie doświadczenia, dzięki doświadczeniu uświadamia się o sobie i o świecie, który uświadamia się o przedstawianym świecie. Wskazuje przede wszystkim na uświadamianie świata i doświadczenia, uświadamia się o świecie i o sobie, który uświadamia się o przedstawianym świecie. Wskazuje przede wszystkim na uświadamianie świata i doświadczenia, uświadamia się o świecie i o sobie, który uświadamia się o przedstawianym świecie.

dy wplyw • mada i wplyw • przedmiotem omawia-
 nym odgrywa rolę przy obserwacji formuły omawia-
 nych, ten nie jest i tymi warunkami i dany jest. Sytu-
 • przedmiotem na przedmiotem ten nie wynika z
 na dwa etapy, ten jest podziałem, celowym, w którym ob-
 daj teni wypadku, natomiast widać że teni inaczej
 ugi dźwięku i j. t. d. to przedmiotem. Tędy ugieli prze-
 taje je przedmiotem, ten dźwięku ugieli i ugieli. W ugi-
 mianu przedmiotem ugieli dźwięku i j. t. d. przedmiotem,
 Tędy ugieli teni teni przedmiotem. Tędy ugieli teni
 przedmiotem przedmiotem, teni jest przedmiotem ugieli przed-
 mianu, to ugieli teni ugieli i j. t. d. teni, teni pre-
 ugieli je ugieli i dźwięku i j. t. d. teni ugieli
 omawianego. Tędy ugieli i j. t. d. ugieli teni ugieli ugi-
 omawianego, teni ugieli teni i przedmiotem omawianego.
 Teni teni teni ugieli omawianego, teni teni teni
 ugieli teni teni.

oddzielna grupa ugieli teni ugieli teni teni
 psychologizacji, teni, teni, ugieli. B. ugieli teni i j.

w nich ugli umiaj ugi puezija tricy. Wymow ugi
 rozchopuonej jiu wyrazu yuowka ouduwaja, koto us
 o min wyrazi. Jidi nei uowicie duza owka, dla kotoj
 wyraz (owka ugi ^{jei} umowicem) yuowka ouduwaja, to uowicem,
 ze ow wyrazi wyrazu owca owj owcy yuowka ouduwaja
 wyrazu ugi w uowu, ugi kowuowaja je, uowuowaja
 uowu. Owka, dla kotoj wyraz pcowaj uowicem wyrazi je,
wowuie duzy wyraz, ^{tu uowka uowuie pcowaj owka}
 uowu uowuowaja o uowicem owj yuowka ouduwaja.

frans. wykt. 3.

27. 3. 46.

Wymowu, uowicem uowuie yuowka ouduwaja
 ugi yuowka owka yuowka uowuowaja lub uowuowaja,
 owka owuowaja uowuowaja wowuowaja. Ugi ow uowuowaja
 yuowka ouduwaja. Jidi us yuowka ouduwaja jiu
 uowuowaja, ugi uowuowaja lub uowuowaja, uowuowaja
 ugi ow owuowaja uowuowaja owuowaja uowuowaja,
 owuowaja ow owuowaja lub owuowaja. Owka owuowaja owu-
 owka owuowaja lub owuowaja. Owuowaja owuowaja owuowaja-

ve situacii omedicini, jib teoreti iteori nare-
 nore; kati omedicini psihologijay potitit tey omed-
 du jib deponeris; oivna jib deponeris do nepo-
 antei nrojnentore; donr nrojnent jib deponeris
 do nrojnent beruyl edri o prednicie - me-
 uongr. Psihologji ay, ic medivorie medivorie
 ite ay v samjipitit bolivorieish nrojnent dlu
 nrojnent o tey medivorie. Oti nrojnent
 vnaic na tey vlay, ic medivorie medivorie
 ite ay v nrojnent medivorie medivorie na
 tey nrojnent. Kite nrojnent ay vnaic
 nrojnent nrojnent ic dlu - nrojnent nrojnent:
 nrojnent nrojnent nrojnent jib deponeris do
 nrojnent v beruyl edri, nrojnent te nrojnent
 nrojnent. Procs omedicini nrojnent omedicini nrojnent
 nrojnent nrojnent do nrojnent nrojnent otru-
 lon nrojnent nrojnent nrojnent; jib nrojnent jib
 nrojnent nrojnent nrojnent nrojnent nrojnent,

piaric i ystwie otmarin, imie parostaja je wamie.
Niezgodni nie pod tym wyzdem otmaric usledzine
na roznicy w ^{brzez} ~~brzez~~ otmaric.

To samo dni us rozbitic tudie na usdi. nie byzpe
wywienimur; spowiedieni uszku wyzdem uamio
kencicim unednion otmaric nie us motyrem
dla unamio wam, ~~otmaric~~ indwim otex. on
mion.

konte - wozidm otmaric mizy wozidm i woz.
mion - wozidm, namy wozidm na uszki
nie wozid mizy, ~~otmaric~~ unednion mizy wozidm,
Lea wozid mizy, otmaric unednion, ~~otmaric~~
wam wozidm ~~otmaric~~ otmaric ~~otmaric~~ unednion
mion, jek unednion otmaric i wozid otmaric. ~~otmaric~~
wam, mizy wozidm, wozidm ~~otmaric~~ otmaric, unednion
mion otmaric, wozidm unednion, ~~otmaric~~ wozidm
otmaric na otmaric mion ~~otmaric~~ otmaric i unednion
otmaric ~~otmaric~~ otmaric, unednion jek otmaric.

Podkresem wyplucim wozidm wyplucim ~~otmaric~~
unednion us i wyplucim.

Streszcz. wykł. 4.

3. IV. 1946.

Teoria asocjacyjna oznaczania wiąże wyrażenia z przedstawieniami przedmiotów oznaczonych, teoria intencji znaczeniowej zęprzekonaniami o tych przedmiotach, pierwsza przeto odpowiada allogenicznej teorii przekonań, druga teorii idiogenicznej, uważającej nie przedstawienia lecz przekonania za elementy myśli. Współczesna logika pojmuje podobnie zdania, nie zaś nazwy, jako elementy logiczne języka. Doniosłość przeto poprzedzających rozważań na tem polega, że pozwalają one na jednolite ujęcie procesów znakotwórczych w języku potocznym oraz w języku symbolicznym nauk dedukcyjnych, w szczególności w t.zw. systemach sformalizowanych. Jeżeli jakieś wyrażenie jest znakiem pewnego przedmiotu, to myśl o znaku staje się zamiast myśli o przedmiocie motywem dla uznania określonych zdań o nim. lecz i odwrotnie, jeżeli uznajemy określone zdania o pewnych przedmiotach, to zdania te nadają znakom tych przedmiotów, występującym w owych zdaniach, właściwe im znaczenie. Tak właśnie dzieje się w systemach sformalizowanych nauk dedukcyjnych, w których wprowadza się terminy pierwotne przez aksjomaty systemu. Terminy pierwotne są znakami, które uzyskują właściwe sobie znaczenie w ten sposób, iż

pewne. zawierające je zdania zostają uznane za prawdziwe jako aksjomaty systemu. Jednak, gdy desygnaty znaków w znaczeniu potocznym są przedmiotami empirycznymi, to wyrażenia systemów sformalizowanych są znakami w szerszym znaczeniu tego wyrazu, albowiem niepodobna wskazać odpowiadających im przedmiotów empirycznych. Dlatego też aksjomaty systemów sformalizowanych przyjmuje się wprost, bez oparcia się o spostrzeżenia, natomiast gdy chodzi o znaki przedmiotów empirycznych, uznanie zdań decydujących o roli znaku, uzależnia się od danej w spostrzeżeniu sytuacji.

Osoby mówiące pewnym językiem posługują się wyrażeniami tego języka jako wspólnymi dla siebie znakami. Wśród wyrażen rozróżniamy proste i złożone. Wyrażenia proste i proste składniki wyrażen złożonych nazywamy wyrazami lub słowami danego języka. Spis wyrazów pewnego języka tworzy jego słownik.

Sposoby łączenia wyrazów ~~w celu otrzymania wyrażen złożonych danego języka~~ w celu otrzymania wyrażen złożonych danego języka nie są dowolne lecz muszą stosować się do dyrektyw syntaktycznych czyli praw składni tego języka. Wyraz pewnego języka i dozwolone według jego praw składni wyrażenia złożone posiadają sens w tym języku czyli są w nim wyrażeniami sensownymi. Nacisk położony na prawidłową budowę wyrażen oraz na rozróżnienie wyrażen sensownych i bez sensu jest jednym z najważniejszych momentów w rozwoju współczesnej logiki.

Słownik i składnia języków naturalnych są w stosunku do ich powstania późniejsze. Języki naturalne powstały i rozwijają się niezależnie od badań teoretycznych, mających na celu zinventaryzowanie ich słownika i sformułowanie dyrektyw syntaktycznych. Słownik ich jest chwiejny, a dyrektywy syntaktyczne są tylko przybliżone. Sztuczne języki symboliczne nauk dedukcyjnych powstają drogą odwrotną, z gó-

ry ustal- się słownik i dyrektywy syntaktyczne takiego języka, stosując się do nich ściśle i bez wyjątku.

Sens wyrażen pewnego języka określa się przez ich rolę jako znaków w tym języku. Określenie to dzieje się przez dyrektywy sensu dla tych wyrażen. ^{re)} Dyktwa sensu wskazuje warunki uznawania ^{za prawdziwe} zdań zawierających odnośne wyrażenia. Tak np. dyrektwa sensu dla wyrażenia "deszcz pada" może być podana jak następuje: Każdy, kto używa wyrażenia "deszcz pada" w sensie przysługującym temu wyrażeniu w polskim języku, uznaje to wyrażenie za prawdziwe zawsze i tylko jeżeli deszcze pada. W regule tej zwrot "deszcz" pada występuje dwukrotnie, każdym razem w innej roli: Na pierwszym miejscu jest użyty w supozycji materialnej, co oznacza się przez ujęcie go w nawiasy, na drugim miejscu w supozycji zwykłej. Wyrazy nie będące znakami otrzymują sens w drodze pośredniej przez dyrektywy sensu dla wyrażen złożonych, w których tamte występują jako część. Różniamy dyrektywy sensu trojakiego rodzaju:

1/ Empiryczne dyrektywy sensu, które żądają uznania pewnych wyrażen w zależności od empirycznie danej sytuacji.

2/ Aksjomatyczne reguły sensu, które żądają uznania pewnych wyrażen wprost, nie uzależniając tego uznania od żadnych warunków.

3/ Dedukcyjne reguły sensu, które żądają uznania pewnych wyrażeń w zależności od uznania innych wyrażeń.

Języki symboliczne, którymi posługują się różne działy matematyki i logiki, opierają się na aksjomatycznych i dedukcyjnych regułach sensu, z wyłączeniem reguł empirycznych. Język potoczny oraz języki nauk empirycznych wymagają reguł sensu wszystkich trzech rodzajów.

Słownik, dyrektywy syntaktyczne i dyrektywy sensu są niezbędne a zarazem wystarczają dla scharakteryzowania jakiegokolwiek języka.

Streszcz. wykł. 6.

15 maja 1946.

Klasyfikację wyrażeń pewnego języka, obejmującą zarówno wyrażenia proste jego słownika, jak też ich połączenia, czyniące zadość dyrektywom syntaktycznym, uzyskujemy wprowadzając pojęcie kategorii semantycznej. Weźmy w tym celu pod uwagę dowolne wyrażenie sensowne danego języka i rozdzielmy je na dwie części, z których jedna niech pozostaje bez zmiany, drugą zaś poddawajmy zmianom, zastępując ją kolejno przez coraz to inne wyrażenia danego języka. Wyrażenie złożone w ten sposób z części stałej i części zmiennej nazywamy funkcją logiczną, funkcja logiczna jest funkcją propozycjonalną lub zdaniową, gdy powstała przez przekształcenie zdania

część zmienną w funkcji logicznej oznaczamy symbolem nie-
 określonym zwanym zmienną logiczną. Zmienna logiczna re-
 prezentuje wyrażenia, które wolno zamiast niej podstawić,
 jeżeli to są zdania, nazywamy ją zmienną zdaniową i oznacza-
 my literami "p", "q", "r" itd - jeżeli nazwy, zmienna jest
 zmienną nazwową itp. W myśl powyższych rozróżnień przeprowa-
 dzamy podział wyrażen na kategorie semantyczne jak nastę-
 puje: Dwa wyrażenia należą do jednej i tej samej kategorii
 semantycznej zawsze i tylko, jeżeli mogą wzajemnie wymieniać
 jako wartości zmiennej (funkcji logicznej)
 się w pewnym wyrażeniu sensownym bez zmiany sensu tego wy-
 rażenia. Rozróżniliśmy w ten sposób kategorie semantyczne
 zdań, funktorów zdaniotwórczych, nazw czyli imiom własnych,
 orzeczników czyli imion pospolitych i i. Wśród zdań zaś wy-
~~mieniliśmy jako podstawowy ich rodzaj zdania atomowe~~ roz-
 różniliśmy zdania proste i zdania złożone, wymieniając nad-
 to, jako podstawowe wśród zdań prostych, zdania atomowe.

Streszcz. wykł. 7.

22 maja 1946.

Wyliczenie zdań, nazw i funktorów z różnych kategorii se-
 mantycznych uzupełnić jeszcze należy, wymieniając jako osob-
 ną ^{grupę} ~~grupę~~ wyrazów języka kwantyfikatory. Dołączone
 do funkcji propozycjonalnych przekształcają je na zdania w
 inny sposób aniżeli dzieje się to przez podstawienie za zmi-
 ną w funkcji określonej wartości. Kwantyfikatorem jest wy-

rażenie "każdy" lub "niektóry", postawione przed funkcją propozycjonalną: zamienia o nią na zdanie "każde x jest P" lub "niektóre x jest P", które jest zdaniem już nie o poszczególnym przedmiocie x, lecz o zbiorze tych przedmiotów. Takie przekształcenie funkcji propozycjonalnej na zdanie nazywa się generalizacją tej funkcji. Przeciwnie zaś przekształcenie funkcji propozycjonalnej "x jest P" na zdanie jednostkowe "a jest P", gdzie "a" jest nazwą pewnego przedmiotu, którą podstawiamy za zmienną "x", nazywa się przekształceniem przez specjalizację.

Streszcz. wykł. 8.

29 V 1946.

Rozróżnienie kategorii semantycznych zastosujemy do zagadnienia klasyfikacji zdań. W tym celu wprowadzamy niektóre oznaczenia symboliczne:

Zmienne zdaniowe oznaczamy literami p, q, r, \dots

" nazwowe " " x, y, z, \dots

" orzecznikową " " P, Q, S, \dots

funkcje propozycjonalne " fx ", " gxy ", czytamy jako "x jest takie a takie", "x pozostaje w takim a takim stosunku do y". w poszczególnych przykładach np " Px " zamiast "x jest P" itp. " Np " zamiast "nie-p", " Cpq " zamiast "jeżeli p to q", " Apq " zamiast "p lub q", " Kpq " zamiast "p i q", " Epq " zamiast "zawsze i tylko jeżeli p to q" czyli "p równoważne z q".

kwantyfikator ogólny $(x)fx$ czyli dla każdego x : fx

kwantyfikator szczegółowy $(Ex)fx$ czyli dla pewnego x : fx

lub istnieje x takie iż fx /np. istnieje x takie, iż x jest człowiekiem/.

Przykłady twierdzeń sformułowanych przy pomocy powyższych symboli":

$C/x/xf_a$ dla każdego x : jeżeli fx , to f_a /cokolwiek można orzec o każdym przedmiocie, można orzec także o którymkolwiek przedmiocie/

$Cf_a/Ex/fx$ jeżeli f_a , to dla pewnego x : fx /cokolwiek jest, to być może/.

$(x)(E_f)fx$ dla każdego x przy pewnym f : fx /każdy przedmiot posiada jakąś własność/.

Sirena. wydr. g.

5. VII. 1946.

Dalšie myšlienky:

$(\exists f)(x)fx$ - istnieja vlastnosti, ktorým moze byť o každom predmetoch.

$\neg(Ex)(fx)$ Nie ma predmetu, o ktorom moze byť o niektorých vlastnostiach (uplatňovanie zas. univ. vlastnosti)

$(x)(y) \exists f(x)(y) \exists f(x)fy$ princíp identity vidieť v G. Linn.

Streszcz. wykł. 10.

19 czerwca 1946.

Przy podziale wyrażań na kategorie semantyczne przyjmujemy następujące zasady:

Wszystkie nazwy indywidualne /imiona własne, zaimki osobowe i rzeczowe/ tworzą jedną kategorię semantyczną, którą oznaczamy symbolem "0"ⁿ, nazywając ją kategorią semantyczną typu zerowego i rzędu zerowego. Do tej samej kategorii semantycznej zaliczamy zmienne, reprezentujące nazwy indywidualne.

Zdania atomowe, tj. zdania orzekane o ~~przedmiotach~~ indywidualach oznaczonych przez nazwy indywidualne, ~~zaliczamy do~~ zaliczamy ~~do~~ ~~od~~ ~~do~~ kategorii semantycznych, zależnie od liczby nazw indywidualnych zawartych w takim zdaniu /lub liczby zmiennych w odpowiedniej funkcji propozycjonalnej/. Są to wyrażenia postaci "fx" /dla jednej zmiennej/, lub "gxy" /dla dwóch zmiennych/ itp. Kategorie semantyczne wyrażań ~~Wyrażań~~ tego rodzaju należą odpowiednio do typów oznaczonych symbolami t/O/, ~~xxx~~ t/O,O/, t/O,O,O/, zależnie od liczby zmiennych. Wszystkie je zaliczamy do rzędu pierwszego. Funkcje prawdziwościowe wyrażań tego rodzaju t.zn. ich negacje, alternatywy, konjunkcje, implikacje, zaliczamy w sposób analogiczny do tych samych typów rzędu pierwszego, co wyrażenia składowe. Dla funktorów i orzeczników, wchodzących w skład zdań różnych typów katego-

goryj semantycznych pierwszego rzędu nie tworzymy odrębnych kategorii semantycznych, lecz traktujemy je ~~wyłącznie~~ łącznie z całościami zdaniowymi, w których one występują.

Wyrażenia różnych kategorii semantycznych pierwszego rzędu przekształcamy na wyrażenia kategorii semantycznych rzędu drugiego, więc ^{za} zmienne występujące w nich kwantyfikatoremami. Przez to bowiem przestają one być wyrażeniami o indywidualach, stają się natomiast wyrażeniami o wyrażeniach pierwszego rzędu, dotyczących owych indywidualów. Analogicznie do rozróżnień w obrębie kategorii semantycznych rzędu pierwszego rozróżnia się i tutaj typy, w zależności od liczby i rodzaju argumentów. Np. twierdzenie $C/x/xfxa$ jest wyrażeniem, którego argumentami są wyrażenia " ~~fx~~ " ^{typu t/O/} rzędu drugiego i " ~~a~~ " rzędu pierwszego typu O: ono samo przeto jest wyrażeniem należącym do kategorii semantycznej typu $t/t/O/,O/$ rzędu drugiego.

Te same zasady oznaczania typów i rzędów kategorii semantycznych przenosimy na język potoczny. Kategorję semantyczną O tworzą w nim imiona własne. Zdania o przedmiotach oznaczonych imionami własnymi należą do kategorii semantycznych rzędu pierwszego. Pewną komplikację tworzą rozróżnienia znaczeniowe między terminami orzekanymi o przedmiotach indywidualnych, które logika tradycyjna dzieli na konkretne i

abstrakcyjne, dystrybutywne i kolektywne, jak np. "młody" /termin konkretny i dystrybutywny/, "młodzieź" /konkretny i kolektywny/, "młodość" /abstrakcyjny/; terminy te występują w zwrotach "x jest młody", "x ~~ma~~ należy do młodzieży", "x posiada cechę młodości", które są równoważne logicznie i dlatego wszystkie te trzy wyrażenia zaliczamy do tej samej kategorii semantycznej typu t/O/.

Streszcz. wykł. 11.

26. VI. 1946.

Analiza różnych postaci zdania jednostkowego jako przykład zastosowania klasyfikacji wyrażań według ich kategorii semantycznej. Rozróżnienie wśród zdań jednostkowych kategorii semantycznych rzędu pierwszego i rzędu drugiego.

Streszcz. wykł. 12

3. VII. 1946.

Deskrypcje. Zdania, w których deskrypcje występują w podmiocie i zdania, w których deskrypcje występują w orzeczeniu. Oznaczenie typów i rzędów kategorii semantycznych zdań tego rodzaju.

1939/40

Logika i metodologia ogólna

81
9.
n uniwer-
wers.
nia, lek-
ionego,
opracowa-
postaci
/ kontakt
k
ycznych
wewnętrzna
9.
zagadnie-
1939.
Technika
Współczes-

Streszcz. wykł. 1.

4.X. 1939.

Wstęp do metodologii - wskazówki praktyczne studjum uniwersyteckiego jako wprowadzenia do pracy naukowej.

Samouctwo jako rys charakterystyczny nauczania uniwers.

Srodki nauczania uniwersyteckiego: Wykłady, ćwiczenia, lektura /biblioteki/, egzaminy; współżycie koleżeńskie.

Rola i wartości wykładu: a/ Sugestywność słowa mówionego, b/ ujmowanie i streszczanie myśli wykładu /notatki, ich opracowanie/, c/ wykład jako rzecz żywa, w stosunku do książki ^{-tworząca się} ^{wykończoną} postaci ^{aa/ aktual-} ność naukowa, ab/ dostosowanie do potrzeb audytorjum, d/ kontakt emocjonalny.

Cwiczenia - ich celem wprawa w wykonywaniu zabiegów ~~metodycznych~~ metodycznych /przykłady i zadania/ - w naukach humanistycznych ćwiczenia interpretacyjne - interpretacja zewnętrzna i wewnętrzna /forma i treść/.

Streszcz. wykł. 2.

5.X.1939.

Cwiczenia - dc.: prace seminaryjne a/ sformułowanie zagadnienia, b/ zebranie materiału, c/ opracowanie.

Streszcz. wykł. 3.

7. X. 1939.

Lektura uniwersytecka. Od czego nie należy zaczynać. Technika korzystania ze zbiorów bibliotecznych. Lektura klasyków. Współczesna literatura naukowa. Czasopisma.

Streszcz. wykł. 4

10. X. 1939.

Egzaminy. Rola ich w zespoleniu studentów. Program w studjach i egzaminach. Dwa stadia przygotowania egzaminowego - monograficzne przez cały ciąg studjów i podręcznikowe na zakończenie. Pora odbywania egzaminów. Ważność obu stadij przygotowawczych. Przerabianie podręcznika. Streszczenia, zadania i przykłady. Formułowanie pytań i odpowiedzi.

Współżycie naukowe studentów. Samuctwo i wzajemne pomaganie w sobie. Wymiana myśli, dyskusje. Wzajemne budzenie zainteresowań. Pomoc psychiczna, jakiej dostarcza przynależność do zespołu, dążącego do wspólnych celów. Emulacja. Atmosfera naukowa w uniwersytecie.

Streszcz. wykł. 5.

11. XI. 1939.

Studjum uniwersyteckie jako studjum naukowe. Rola przygotowania naukowego w zawodach uniwersyteckich /lekarz, sędzia, nauczyciel/. Przygotowanie naukowe i praktyka zawodowa.

Studjum filozofji i jego stosunek do studjowania innych przedmiotów. Trzy zakresy.

Działanie i teoria. Stosunek nauk do działalności praktycznej /"jak" i "dlaczego"/. Teoria nauk to nauki filozoficzne.

Streszcz. wykł. 6.

12. X. 1939.

Nauki filozoficzne jako teoria nauk: Logika, epistemologia, metafizyka, aksjologia, psychologia.

Początki rozumowania naukowego. Teorie oparte na ujmowaniu podobieństw /filozofowie jońscy/, indukcja prosta. Uświadomienie różnicy /eleaci/ - zasada sprzeczności; rozróżnienie dwóch światów. Synteza /Sokrates, Platon/ szukanie tego co wspólne w różnorodności - indukcja właściwa przez eliminację.

Streszcz. wykł. 7.

14. X. 1939.

Dialektyka jako pierwotna postać logiki. Umiejętność tworzenia pojęć: teza, antyteza i synteza /gatunki i rodzaj/. Arystoteles. Organon i jego części. Sylogizm jako metoda poznawania istoty przedmiotów indywidualnych. Zawisłość logiki Aryst. od jego metafizyki: Logika metafizyczna. (wyst. 4.11.1939)

Streszcz. wykł. 8.

17. X. 1939.

Dwa punkty zawisłości logiki Arystot. od jego metafizyki: Wiedza o pojęciach wiedzą podstawową /logika pojęć/, celem rozumowania syl. szukanie ogólnych własności w przedmiotach indywidualnych.

Logika stoicka - punktem wyjścia poznania spostrzeżenie - sylogizm stoicki międzyzdaniowy - celem rozumowania uzyskanie nowego zdania. Porównanie obu typów sylogistycznych.

Rola Porfirjusza i Boecjusza w przekazaniu logiki Arystot.

Streszcz. wykł. 9.

18. X. 1939.

Zagadnienie uniwersalijów - postawione w pytaniach Porfirjusza i Boecjusza. Cztery stanowiska: dwa realistyczne, konceptualistyczne

i nominalistyczne. Nowe pytania, związane z temi stanowiskami prowadzą do różnych kierunków logiki. Konceptualizm - do logiki psychologizacyjnej i epistemologicznej. Nominalizm do logiki matematycznej. - Jednakowoż dalszy rozwój tych kierunków nie nawiązuje bezpośrednio do zagadnienia uniwersalności. Renesans i humanizm. Rozwój nauk przyrodniczych. Zwrócenie uwagi na świat doświadczenia bardziej niż na rozważania ogólne a zarazem szukanie źródeł poznania w duszy ludzkiej a nie tylko w rzeczywistości zewnętrznej - jako źródła filozofii Bacona i Kartezjusza.

Opozycja Bacona przeciw Arystotelesowi dotyczy uzasadnienia przesłanek *"/prawa ogólnego/* w sylogizmie. Nie to samo, lecz empiryzm w stanowisku Bacona posiada zasadnicze znaczenie.

Streszcz. wykład. 10.

19. X. 1939.

Descartes - Źródło pewności we własnym myśleniu. Oczywistość poznania wewnętrznego - kryterjum prawdy - spełnia je poznanie matematyczne. Stanowisko Desc. jak źródło nowoczesnego konceptualizmu. Jednocześnie analiza psychol. wzorowana na analizie przyrodn. Przejście od koncept. do nominalizmu. Locke, Berkeley, Hume. Locke'a teoria abstrakcji.

Streszcz. wykład. 11.

21. X. 1939.

Berkeleya teoria reprezentacji i jej rozwinięcie przez Hume'a - nowożytny nominalizm psychologiczny.

Streszcz. wykł. 12

24. X. 1939.

Racjonalizm i empiryzm. Pierwiastek matematyczny w metodologii racjonalizmu. Spinoza i szata matematyczna wywodów filozoficznych. Hobbes - szukanie analogji między myśleniem i rachowaniem. Leibniz.

Streszcz. wykł. 13.

25. X. 1939.

Leibniza charakterystyka uniwersalna jako metoda analizy działań i pojęć logicznych. Rozróżnienie prawd rozumowych i prawd faktycznych - jego doniosłość. Ogólne ujęcie epoki racjonalizmu i empiryzmu nowożytnego.

Streszcz. wykł. 14.

26. X. 1939.

Przegląd kierunków logicznych w ich związku z prądami racjonalizmu i empiryzmu.

Streszcz. wykł. 15.

28. X. 1939.

Logika indukcyjna. Mill. Teoria nazw. Denotacja i konnotacja. Podbudowa psychologiczna tej teorii. Teoria zdań. Kojarzenie jako podstawa budowy zdań. Indukcja.

Streszcz. wykł. 16.

31. X. 1939.

Rola indukcji w roznaju naukowem wg. Milla. Podstawy logiki Milla. Zagadnienia genetyczne i psychologiczne. Potrzeba rozróżnienia związków genetycznych i logicznych. Odkrywanie i uzasadnianie. Motywy i dyspozycje jako czynniki decydujące dla genezy zjawisk psychicznych.

Streszcz. wykł. 17.

4. XI. 1939.

Geneza a prawdziwość twierdzeń. Tłumaczenie psychologiczne nie

wystarcza dla uzasadnienia. Kant jako przedstawiciel antipsycho-
logizmu w logice. Filozofja Oświecenia. Wolff i Hume. Krytycyzm
jako kierunek łączący empiryzm i racjonalizm. Wpływ Wolffa i Hu-
me'a na Kanta. Negatywny wynik badań Hume'a nad uzasadnieniem
wiedzy jako punkt wyjścia u Kanta. Rozwiązanie zagadnienia przy
pomocy rozróżnienia dwóch rodzajów wiedzy i "kopernikańskiego"
odwrócenia.

Streszcz. wykł. 18.

7. XI. 1929.

Punkt wyjścia rozważań Kanta: Jak jest możliwa wiedza? Badanie
transcendentalne, jego odmiennosc od badania psychologicznego.
Składniki aprioryczne i aposterioryczne w treści poznania. Koniecz-
ność i powszechnosc składników apriorycznych. Składniki aposter.
wrażenia zmysłowe. Ich stosunek do świata zewnętrznego.

Streszcz. wykł. 19.

8. XI. 1929.

Materia i forma poznania. Formy zmysłowości. Formy pojęciowe.
Różnice między nimi, ich stosunek do ~~zich~~ materji poznania i do
siebie. Estetyka transcendentalna i logika transcend. Wyobraże-
nia i przedmioty poznania.

Streszcz. wykł. 20. *przedmioty poznania* 9. XI. 1929.

Przedmioty poznania jako zjawiska rzeczy samych w sobie. Idea-
lizm metafizyczny i epistemologiczny. Kategorie w sensie Arystote-
lesa i Kanta. Podział kategorii i podział sądów. Sądy i kategorie
ilości.

Streszcz. wykł. 21.

14. XI. 1939.

Kanta nauka o kategoriach. Kategorie ilości, jakości, stosunku. Kategoria przyczynowości. Kanta pojmowanie przyczynowości w porównaniu z pojmowaniem Hume'a.

Streszcz. wykł. 22.

16. XI. 1939.

Pozostałe kategorie kantowskie. Kanta teoria sądów. Sądy jako swoisty składnik poznania. Sądy analityczne i syntetyczne.

Streszcz. wykł. 23.

18. XI. 1939.

Sądy syntetyczne a priori. Matematyka i logika. Zagadnienie sprowadzalności matematyki do logiki.

Streszcz. wykł. 24.

21. XI. 1939.

Pojmowanie logiki przez Kanta. Logika nie jest nauką praktyczną. Ma swój własny przedmiot badania, mianowicie aprioryczne formy rozsądku /pojęcia, sądy, związki między nimi/ - i własne cele poznawcze. Jest niezależna od psychologji, bo psychologja zajmuje się tylko empirycznym przebiegiem myślenia. Jest też niezależna od metafizyki, albowiem aprioryczne formy poznania nie mają nic wspólnego z poznaniem metafizycznym.

Odnowienie się logiki metafizycznej. Charakterystyka idealizmu niemieckiego na tle przeciwstawienia materji i formy poznania oraz teoretycznego i praktycznego rozumu. Świąt jest rozwinięciem twórczej myśli.

Streszcz. wykł. 25.

22. XI. 1959.

Metoda dialektyczna filozofii idealistycznej. Dialektyka Platona. Jej przekształcenie pod wpływem pierwiastka heraklitowskiego. Założenia filozofii Fichtego: Istnienie jaźni, trzy prawa jej rozwoju.

Streszcz. wykł. 26.

23. XI. 1959.

Idealizm subiektywny Fichtego oraz idealizm absolutny Hegla. Charakterystyka systemu Hegla. Rozwój historyczny pojęty jako rozwój dialektyczny. Pojęcie naczelne bytu - stawanie się - istnienie.

Streszcz. wykł. 27.

25. XI. 1959.

Rozwój dialektyczny przez kolejne stadja natury i ducha, świadomości indywidualnej i społecznej. Byt absolutny jako rzecz sama w sobie, treść różnorodna, badająca rezultatem rozwoju dialektycznego, to zjawiska, przez które on się przedstawia. - Braki systemu Hegla w dziedzinie logiki i wiedzy o przyrodzie. Znaczenie dla nauk humanistycznych: Określenie odrębności zjawisk historycznych, ich zrozumienia w rozwoju historycznym jako elementów niepowtarzalnych, oraz ich właściwej oceny. Wpływ Hegla na ideologję społeczną i polityczną.

Upadek filozofii idealistycznej. Psychologizm Benekego.

Streszcz. wykł. 28.

28. XI. 1959.

Psychologizm w logice. Antypsychologizm Husserla. Pragmatyzm i humanizm jako odmiana psychologizmu. Logika matematyczna. Jej podział na dwa kierunki. Algebra logiczna Boole'a. Określenie działań dodawania i mnożenia logicznego.

Streszcz. wykł. 29.

29. XI. 1959.

Algebra logiczna Boole'a. Analogja między działaniami logicznymi i algebraicznymi. Formalne własności działań. Jedynka i zero logiczne. Równości i nierówności. Zdania jako równania logiczne.

Streszcz. wykł. 30.

30. XI. 1959.

Rozkład terminów na konstytuensy. Zastosowanie tej metody do analizy sylogizmu. Przykłady. Tendencja formalizowania rozumowań. Jevons, Schröder, Couturat.

Streszcz. wykł. 31.

2. XII. 1959.

Logika Brentany jako gałąź logiki psychologicznej, której wyniki łączą się z wynikami logiki matematycznej. Jest ona logiką sądów, jak logika stoicka. Jej podstawy psychologiczne. Intencjonalność zjawisk psychicznych. Stosunek intencjonalny a przechodność czynności. Przedmiot immanentny i transcendentny. Przedstawienia i przekonania charakteryzują się różnicą stosunku intencjonalnego. Różnica ta a/ dana w introspekcji b/ bierny charakter przedst. i czynny przekonań c/ pierwotność przedstawień a wtórność przekonań. (Zm.)

(prima et secunda)

Streszcz. wykł. 32.

5.XII. 1939.

Logika Brentany. Idiogeniczna teoria sądów. Prawdziwość a istnienie. Egzystencjalna interpretacja sądów kategoriycznych. Forma i materia sądu. Arystotelesowskie i Brentanowskie rozumienie sądu ogólnego /rozumienie mocne i słabe/. Konsekwencje dla teorii wnioskowania.

Streszcz. wykł. 33.

6. XII. 1939.

Logika matematyczna - jej kierunek oparty na badaniach podstaw matematyki. Zagadnienia podstaw matematyki. Aksjomaty - geometrie nieeuklidesowe. Zagadnienie nieskończoności. Pojęcie granicy i ciągu.

Streszcz. wykł. 34.

7. XII. 1939.

Definicja liczby. Zbiory i funkcje propozycjonalne jako elementy tej definicji. Dowody zupełne. Założenia matematyczne i założenia logiczne. Stosunek logiki i matematyki. Zagadnienie indukcji zupełnej jako punkt centralny w dyskusji.

Streszcz. wykł. 35.

9. XII. 1939.

Twórcy nowoczesnej logiki matematycznej: Peano, Frege, Russell. Dualizm logiki pojęć i logiki zdań. Peanowska analiza zdania elementarnego jako tłumaczenie tego dualizmu i podstawa dla oparcia logiki pojęć na logice zdań. Prymat logiki zdań w logice współcz.

Streszcz. wykł. 36.

12. XII. 1939.

teorja

Logika zdań jako ~~maxx~~ podstawowa w logice. Funkcje prawdziwo-
ściowe. Terminy pierwotne i aksjomaty. Charakter tautologiczny
twierdzeń logiki zdań.

Streszcz. wykł. 37.

13. XII. 1939.

Charakter tautologiczny twierdzeń logiki zdań a zastosowanie
twierdzeń logicznych do rozumowań w naukach szczegółowych. Za-
sady rozumowania a reguły "mówione". Rozróżnienie twierdzeń logi-
ki i twierdzeń, mających za przedmiot twierdzenia logiczne. Supo-
zycja zwykła i supozycja materialna wyrażań. Reguły rozumowań,
reguły składni, definicje jako metalogiczne założenia logiki i ma-
tematyki.

Streszcz. wykł. 38.

14. XII. 1939.

Teorja funkcj propozycjonalnych, opartych na analizie zdania
elementarnego, jako druga część logiki. Nazwy i relatywy. Teorja
nazw obejmuje w sobie logikę klasyczną. Budowa zdania kategorycz-
nego.

Teorja stosunków. Przykłady własności relatywów i związków mię-
dzy nimi.

Wybrane zagadnienia z hist. filoz. w Polsce.

1946

Wybrane zagadnienia z historii filozofii
w Polsce

90

Wybrane zagadnienia z hist. flor. w Polsce.

Strona wzd. 1.

16. I. 1946.

Wiel XII, w którym Polska wchodzi w obszar cywilizacji zachodniej, jest okresem intensywnego rozwoju nauki florystycznej na Zachodzie. Ale Polska nie od razu here uchwyciła w tym ruchu, ponieważ otrzymała w najpóźniej próbie Rzeszy niemieckiej literatury.

Elementy floryści zachodniej: Mirum i quadratum w formie Platan; Angustum. Lpida Angustum; Boejanum. Dialektyka X w.

Przedstawienie składowe X XII w. Słuchanie Kaminowski i zagadnienie składowe florystycznej cywilizacji węg. (polecenie zwrócić intelektualne) - białe i białe przed podjęciem pracy przez siebie.

~~Jedynym źródłem wiedzy jest...~~ (1091-1153)
Naukowiec Rzeszy.
Początek wiedzy w Niemczech. Berner i Czerwik
porównanie pracy nadprzestrzeni do pracy w Niemczech i do
tematów niemieckich. Bern. trzy tematy niemieckie jako
wzrost dostrzeżenia i porównania.

W Polsce w XII w. Dobra wiadomość było jakie prace.

nie obec. Zgromadzenie w Berlinie (Berliner Kongress) (1844) (Kongress) w Berlinie, nie w Warszawie, lecz w Berlinie w Niemczech, Niemiec: budownictwo. Sześć innych w Rostocku (8) i w innych w Niemczech.

Wzrost u XIII - „wielki szpital w Berlinie” jest obiektem ugrupowania w Niemczech i w Polsce. (Dr. Janowski, w Berlinie, w Berlinie, w Berlinie, w Berlinie, w Berlinie.)

Wzrost. 1844. 2.

13. I. 26.

Wzrost u XIII - „wielki szpital w Berlinie” jest obiektem ugrupowania w Niemczech i w Polsce. (Dr. Janowski, w Berlinie, w Berlinie, w Berlinie, w Berlinie, w Berlinie.)

Strena. wydł. 3.

6. XI. 26.

Augustynian XIII. w. Przewodnia (w. Jan Tadeusz
za 1, Jan Tadeusz Seta: Pełny Święty Święty Święty

Tomianum: Subiektywizm + subiektywizm wyprawy wyprawy
tożsamość, niedzielnym, wieloletnim.

-Wiek XIII w Polsce.

- Witelo /od Wit lub Wido/, urodzony na Śląsku. Studia wło-
skie. Stosunki z Wilhelmem van Moerbecke. Perspectiva. In-
ne pisma. Neoplatonizm i metoda przyrodnicza.

Streszcz. wykł. 4.

13. XI. 1946.

Wiek XIV przynosi nowe prądy w filozofji. Via antiqua i
via moderna. Wilhelm Ockham /ok. 1300-1350/. Rysy znamienne
jego filozofji: Nastawienie epistemologiczne krytyczne -
nie systematyczne, odnowienie nominalizmu, logika termini-
styczna, nowe podstawy badania w psychologii i fizyce.

Polska wchodzi w w. XIV w krąg myśli europejskiej przez
założenie Uniwersytetu w Krakowie /fundacja kazimierzowska
1364, fundacja jagiellońska 1400/. Jak Witelo w w. XIII, tak
w w. XIV przedstawicielem Polski w ruchu filozoficznym jest
Mateusz z Krakowa /ok. 1330 - 1410/, reorganizator uniwersy-
tetu krakowskiego. Jego traktat: Rationale operum divinarum
albo Theodępa. Jest uważany za nominalistę.

Do pierwszej grupy profesorów krakowskich i filozofów z połowy XV w. należą jeszcze: Mikołaj z Gorzkowa, zwolennik *via moderna*. Jakób z Paradyża - moralista. Jan z Lgoty. Sędziwoj Czechel, komentator Arystotelesa, Szymon z Lesznie-
wa, skotysta. Paweł z Woreczyna: *Disputatio super Ar. Libros Ethicorum /1424/*.

Streszcz. wykł. 5.

20. XI. 1946.

Wymienieni wyżej profesorowie, uczyący filozofii na Wydziale Artystów, w działalności swej byli w pierwszym rzędzie prawnikami lub teologami. Przedstawicielami filozofii w ściślejszym znaczeniu byli nauczyciele krakowscy z końca XV i początku XVI w. Jan z Cłogowa, Michał z Wrocławia, Michał Twaróg z Bystrzykowa /*Parisiensis*/ i Jan ze Stobnicy.

Streszcz. wykł. 6.

27. XI. 1946.

Renesans i humanizm - charakterystyka ogólna. Grzegorz z Sanoka jako pierwszy humanista w Polsce. Pierwsze pisma filozoficzne w języku polskim, Andrzeja Glabera z Kobyлина "Gadki" i Marcina Bielskiego "Żywoty filozofów". Sebastian Petrycy z Pilzna i jego przekłady Arystotelesa.

Streszcz. wykł. 7.

4. XII. 1946.

Przedstawiciele filozofii stoickiej Jakób Górski /1525-1585/, profesor krakowski, autor pism treści gramatycznej, retorycznej, teologicznej i polityczno-społecznej. Bardzo

znany był jego podręcznik logiki Commentariorum Artis dialecticae libri decem, Lipsk 1563, oparty nie tylko na logice tradycyjnej i Cicerownie, lecz uwzględniający również głośnych autorów współczesnych, jak Petrus Ramus i i.

Samodzielniejszym od Górskiego przedstawicielem tego kierunku był Adam Burski /1560-1611/, profesor w Krakowie, potem profesor i rektor Akademii Zamojskiej. Autor głośnego podręcznika Dialectica Ciceronis /1604/, który obejmuje prócz właściwej logiki także teorię poznania, głosi stoicki empiryzm i sensualizm oraz przed Baconem jeszcze ~~XXXX~~ głosi hasło stosowania indukcji. Wśród innych pisarzy filozoficznych tego kierunku zasługują jeszcze na wymienienie Jan Niedźwiedzki /Ursinus/, działający w Zamościu, i Jan Tobolski z Torunia.

Obraz ówczesnego ruchu filozoficznego w Polsce wymaga uwzględnienia uczonych i pisarzy z działów pogranicznych filozofii. Takim był w pierwszym rzędzie Mikołaj Kopernik, który posiadał gruntowne wykształcenie filozoficzne i w badaniach swych ^{Sam siebie w filozofii} stosował metody rozważań filozoficznych nie mniej niż metody specjalne matematyczne. Zarazem zaś jego dzieła astronomiczne posiadają znaczenie przełomowe i pod względem filozoficznym, zmieniły bowiem zasadniczo obraz świata, dając podstawę dla rozwoju nowożytnego światopoglądu filozoficznego.

Streszczenie wykł. 8.

11. XII. 1946.

Filozofowie polityczni: Jan Ostroróg /1431-1501/ Monumentum pro Reipublicae ordinatione /1477/ głosi reformę państwa w duchu nowożytnym - wcześniej od Macchiavellego.

Andrzej Frycz Modrzewski /1503-1572/ De Republica emendanda /1551/ zawiera rozdziały: O obyczajach, o prawach, o wojnach, o kościele, o szkole i jest wyrazicielem renesansowego eklektyzmu filozoficznego, z licznymi cytacjami Arystotelesa i Cycerona. Stanisław Orzechowski /1513-1566/ Policja Królestwa Polskiego na kształt Arystotelesowych Polityk wypisana dla dobra pospolitego /1568/.

Ruch różnowierczy wprost nie wydał dzieł filozoficznych, lecz wpłynął ożywiająco na ruch unysłowy w dziedzinie filozofii przez swój żywy kontakt z myślą Zachodu - zwłaszcza arjanizm. Należą tu Jan Seklucjan pochodzący z Bydgoszczy, a działający później w Królewcu, Oeconomia albo gospodarstwo, to jest nauka, jak się wszelki krześcijański człowiek w gospodarstwie sprawować ma /1546/. Jan Ludwik Wolzogen, pochodzenia austriackiego lecz w Polsce osiadły arianin /1599-1661/, Breves in Meditationes Renati Cartesii Annotationes /Amsterdam 1657/, pismo polemiczne, czerpiące z argumentów Gassendi'ego i Arnaud'a, pierwsze w Polsce echo kartezjanizmu. Jan Jonston, z rodziny szkockiej

osiadłej w Wielkopolsce /1603-1675/, Naturae constantia /1632/ - o stałości w świecie, dzieło encyklopedyczne, które geometryzującym wykładem i naturalistyczną koncepcją świata wyprzedza Spinozę. Dzieło to uzyskało duży rozgłos u współczesnych, rychło jednak zostało zupełnie zapomniane.

Streszcz. wykł. 9.

18. XII. 1946.

Bartłomiej Keckermann - Samuel Schelgwigius luterkańscy pisarze filozoficzni.

Upadek Akademii krakowskiej. Szkoły jezuickie. Okres jezuicki filozofii w Polsce.

Podręcznik Logiki Marcina Smigleckiego /Logica 1618/.
Wojciecha Tylkowskiego Uczone roznowy /1692/. Marka Korney Directorium abo wprowadzenie do logiki./1639/.

Streszczenie wykł. 10.

8. I. 1947.

Jerzy Gengell, Gradus ad atheismum 1717, - polemika z Descartes'em.

Filozofia Oświecenia. Jej charakterystyka. Oświecenie angielskie, francuskie, niemieckie. Ich odbicie w Polsce w XVIII.

Streszcz. wykł. 11.

15. I. 1947.

Konarskiego reforma szkół pijarskich. Antoni Wiśniewski.
Kazimierz Narbutt i jego podręcznik logiki. Mitzler de
Kolof. Logika Genovesi.

Zniesienie Jezuitów i Komisja Edukacji Narodowej. Refor-
ma Uniwersytetów. Podręcznik Codillac'a i tłumaczenie
Znoski.

Streszcz. wykł. 12.

22. I. 1947.

Wpływy Oświecenia angielskiego i francuskiego. Andrzej
Cyankiewicz i Andrzej Trzeciński. Patrycy Przeczytański i je-
go Logika.

Hugo Kołłątaj /1750-1812/ Porządek fizyczno-moralny /Kra-
ków 1810/wywodzi zasady moralne z psychologicznych motywów
postępowania w myśl charakterystycznej dla epoki postawy
naturalistycznego racjonalizmu i optymizmu.

Streszcz. wykł. 13.

29. I. 1947.

Kołłątaja "Rozbiór krytyczny zasad historii o początkach
rodu ludzkiego"/1842/. Analiza genetyczna myślenia filozof-
icznego i wywód jej właściwego zadania.

Stanisław Staszic, koleje życia. Powstanie "Rodu ludzkie-
go".

Streszcz. wykł. 14.

5. II. 1947.

Zródła powstania "Rodu ludzkiego" w literaturze i w życiu Staszica. Jego empiryzm i pozytywizm. Tendencja praktyczna. Myśl przewodnia. Tło przyrodnicze. Niezmiennosc gatunków a doskonalenie się rodu ludzkiego. Instynkty w ludzkim działaniu. Staszic a Rousseau.

Streszcz. wykł. 15.

12. II. 1947.

Rozwój życia umysłowego. Władza rozumu. Epoki rozwoju ludzkości. Mezjanizm Staszica.

Charakterystyka ogólna "Rodu Ludzkiego" jako syntezy filozoficzno-socjologicznej. Naturalizm. Program rozwiązania kwestii społecznej, zasada równości obowiązków społecznych, zasada solidaryzmu i spółdzielczości. - Operowanie abstrakcyjnym typem "rodu ludzkiego", z pominięciem różnic historycznych i kulturalnych, indywidualizujących poszczególne epoki i narody.

Streszcz. wykł. 16.

26. II. 1947.

Jan Sniadecki /1756-1830/. Bieg życia. Pełnienie roli uczonego. Określenie własnego stanowiska filozoficznego. "O naturalizmie".

Streszcz. wykł. 17.

12. III. 1947.

Pisma Jana Sniadeckiego: "O logice i retoryce", "Filozofia umysłu ludzkiego". Polemika z Kantem "O filozofii", "Przydatki do pisma o filozofii".

Wpływ Kanta w Polsce. Jego polscy słuchacze i tłumacze: Bychowiec Józef. Celestyn Mrongowiusz. Marcin Nikuta.

Jędrzej Sniadecki, "O niepewności zdań i nauk na doświadczeniu opartych".

Streszcz. wykł. 18.

19. III. 1947.

Józef Kalasanty Szaniawski /1764-1843/. Jego życie działalność społeczna i naukowa. Pisma: "Co to jest filozofia! 1802. "O znamienitszych systemach moralnych starożytności! 1802. "System chrystyanizmu krótko wyłożony! 1803." Rzut oka na dzi

je filozofii od czasu upadku jej u Greków i Rzymian aż do Odrodzenia nauk" Dodatki: "O skeptykach moralnych", "O szkodliwym dążeniu filozofii XVIII w." 1804. "Rady przyjacielskie młodemu czcicielowi nauk i filozofii". 1805. "O naturze i przeznaczeniu urzędowań w społeczności"

Rola uniwersytetów w ówczesnym ruchu filozoficznym. Odnowiony Uniwersytet krakowski. Powołanie na katedrę Feliksa Jarońskiego 1777-1827/. Jego pisma: "Jakiej filozofii Polacy potrzebują" 1810. "O filozofii. 1812. I. O filozofii w powszechności. II. Logika. III. Przypisy i objaśnienia. Wśród nich pierwsze opracowanie dziejów filozofii w Polsce: Wiadomość o logice w Polsce.

Streszcz. wykł. 19.

26. III. 1947.

Następca Jarońskiego Józef Emanuel Jankowski /1791-1847/, prawnik i filozof. "Krótki rys logiki wraz z jej historią." Dodatek "Usiłowania polskich filozofów względem poprawy logiki" /1822/. "O znakomitszych nieprzyjaciółach filozofii" 1821/. "O niektórych różnicach jakie zachodzą między starożytną a późniejszych wieków filozofią" /1824/.

Organizacja Uniwersytetu Warszawskiego 1818. Nauczanie filozofii. Cenzura wykładów filozoficznych i nakaz wykładania po łacinie. Adam Ignacy Zabelewicz /1784-1831/. Studia i podróże naukowe. Program filozoficzny. "Rozprawa o filozofii" 1819. "O zasługach Sokratesa w filozofii" 1819. "O zasługach Platona w filozofii". 1821. "Logika i metafizyka empiryczna /w rękopisie/.

Krystyn Lach-Szyrma /1791-1866/. Studia w Wilnie i Edynburgu. Wykłady w Warszawie. W rękopisie "Wstęp do filozofii".

Streszcz. wykł. 20.

16. IV. 1947.

Filozofia w Uniwersytecie Wileńskim. Reforma Komisji Edukacji. Powołanie Jana Henryka Abichta. X. Anick Dowgird.

Początki nowego okresu: Filozofia romantyczna lub mesjanistyczna.

Wpływy niemieckiej filozofii idealistycznej. Fichte, Schelling Hegel. Absolut. Rozwój dialektyczny.

Streszcz. wykł. 21.

23. iv. 1947.

Rysy charakterystyczne polskiej filozofii romantycznej:
 a/ poszukiwanie absolutu za wzorem idealistycznej filozofii
 niemieckiej b/spirytualizm na podkładzie metafizyki chrze-
 ścijańskiej, c/ Tendencje życiowe - idea posłannictwa mesja-
 nizm.

Główni jej przedstawiciele.

Józef Maria Hoene Wroński. Koleje życia. Stosunek do fi-
 lozofii Kanta. Główne dzieła.

Streszcz. wykł. 22.

30²⁴ xx. IV. 1947.

Metafizyka Wrońskiego. Pojęcie absolutu. Prawo stworzenia
 Teoria i technia. Zastosowania. Racjonalizm Wrońskiego. Je-
 go stosunek do mistycyzmu Mickiewicza. Mesjanizm jako zje-
 dnoczenie "filozofii samoistnej" z "samoistną religią para-
 kletyzmu". - Umysłowość Wrońskiego oschła, schematyczna,
 dziwaczna ze skłonnością do skrajności i rysami psychopa-
 tycznymi. Zwolennicy. Antoni Bukaty. Leonard Niedźwiedzki.
 Instytut mesjanistyczny.

Józef Gołuchowski. Młodość i studia. Wykłady w Uniwersy-
 tecie wileńskim. Pozbawienie katedry.

Streszcz. wykł. 23.

7 . V. 1947.

Józef Gołuchowski - dalsze koleje życia. Pisma. Filozofia
 i życie. Wykład wstępny.

Streszcz. wykł. 24.

14. V. 1947.

Poglądy filozoficzne Gołuchowskiego w "Dumaniach". Zada-
 nia filozofii. Pola intuicji w poznaniu. Filozofia i wiara.
 Irracjonalizm Gołuchowskiego.

Bronisław Trentowski /1808-1869/. Koleje życia.

Streszcz. wykł. 25.

21. V. 1947.

Pisma Trentowskiego. Charakterystyka jego filozofii. Na-
 czelne założenie: Człowiek jest objawem bóstwa.

Streszcz. wykł. 26.

23. V. 1947.

Naczelna zasada filozofii Trent. Jej pewność w poznaniu
 wewnętrznem. Chwytność, dzielność i samodzielność, trzy
 stany poznawcze. Władze poznawcze: Zmysł, Umysł i Mysł.

Analiza treści poznawczych. Kategorie. Ciało, dusza i jaźń
Osobowość człowieka i Boga. Filozofia słowiańska.

Pożytek i szlachetność jako składniki moralności. Konieczność
cechą świata zmysłowego, prawność w świecie umysłu.
Wolność w dziedzinie myślu. Prawdziwa wolność. Serwiliści
i terroryści. Wolność wzajemnem ograniczaniem i współdzia-
aniem.

Streszcz. wykł. 27.

4. VI. 1947.

Karol Libelt. Życie i dzieła. Krytyka filozofii Hegla /sa-
mowładztwa rozumu/. Dekalog filozofii słowiańskiej.

Streszcz. wykł. 28.

11. VI. 1947.

Libelta system umnictwa. Estetyka.

Józef Kremer /1806-1875/. Koleje życia. Główne dzieła.

Streszcz. wykł. 29.

18. VI. 1947.

Filozofia Kremera. Stosunek do Hegla.

August Cieszkowski - życie i dzieła.

Streszcz. wykł. 30.

25 czerwca 1947.

Historiozofia Cieszkowskiego - "Ojczyzna Nasza".

Ostatni okres filozofii w Polsce aż do czasów współczes-
nych. Trzy ośrodki: Warszawa, Kraków i Jwów.

Wybrauuu rzejdnicui i kuciuu filozofii i Polne.
 Polne i kuciuu w kuciuu rzejdnicui. ~~Polne~~ i kuciuu
 X w. 1. jly 4. rzejd. Europe rozhdn i z mial filozofii
 i kuciuu rzejdnicui z kuciuu rzejdnicui i kuciuu
 kuciuu. (Rosellum 4. XI.)

Me Polne i kuciuu rzejdnicui rzejdnicui i kuciuu.
 kuciuu i kuciuu rzejdnicui rzejdnicui kuciuu
 kuciuu i kuciuu rzejdnicui kuciuu i kuciuu
 i kuciuu rzejdnicui. -
 10 Polne rzejdnicui 4. XI i kuciuu XII Polne rzejdnicui

Janas abel - Moc-11381
 Le dymywnygo kuciuu rzejdnicui. Polne rzejdnicui

weddy kuciuu i kuciuu rzejdnicui. Polne rzejdnicui
 kuciuu rzejdnicui. Polne rzejdnicui. Polne rzejdnicui.
 kuciuu i kuciuu rzejdnicui (gramywnygo - rzejdnicui - kuciuu)
 - kuciuu rzejdnicui. kuciuu rzejdnicui. kuciuu rzejdnicui.
 kuciuu rzejdnicui - kuciuu rzejdnicui i kuciuu rzejdnicui
 kuciuu rzejdnicui i kuciuu rzejdnicui - kuciuu rzejdnicui
 kuciuu rzejdnicui kuciuu rzejdnicui kuciuu rzejdnicui (Moc) i kuciuu
 kuciuu rzejdnicui kuciuu rzejdnicui, kuciuu rzejdnicui kuciuu
 (kuciuu rzejdnicui 30 kuciuu). kuciuu rzejdnicui kuciuu rzejdnicui

dominiana, de p[ro]prietate X[risti]. L. 3o magnifico,
• R[ati]o[n]e[m] u[er]itatis p[ro]prietatis; et o[mn]i[u]m m[un]di
u[er]itatis.

(1100 u[er]itatis in p[ro]prietate p[ro]prietatis
+ 1223

• u[er]itatis p[ro]prietatis (u[er]itatis) u[er]itatis p[ro]prietatis - dominiana

u[er]itatis p[ro]prietatis u[er]itatis p[ro]prietatis - u[er]itatis p[ro]prietatis
u[er]itatis p[ro]prietatis - u[er]itatis p[ro]prietatis

u[er]itatis p[ro]prietatis - u[er]itatis p[ro]prietatis u[er]itatis p[ro]prietatis

u[er]itatis p[ro]prietatis -

u[er]itatis p[ro]prietatis (1220-1270)

u[er]itatis p[ro]prietatis dominiana. p[ro]prietatis p[ro]prietatis - dominiana

dominiana: Cyprianus)

05 1215 de 12 1363 p[ro]prietatis 300 u[er]itatis p[ro]prietatis p[ro]prietatis

u[er]itatis p[ro]prietatis (u[er]itatis p[ro]prietatis - u[er]itatis p[ro]prietatis) - 2 dominiana u[er]itatis p[ro]prietatis

u[er]itatis p[ro]prietatis - u[er]itatis p[ro]prietatis u[er]itatis p[ro]prietatis u[er]itatis p[ro]prietatis
o[ra]m p[ro]prietatis 2 p[ro]prietatis: u[er]itatis p[ro]prietatis p[ro]prietatis de u[er]itatis p[ro]prietatis

u[er]itatis p[ro]prietatis de 1210 de p[ro]prietatis - p[ro]prietatis p[ro]prietatis. u[er]itatis p[ro]prietatis
van u[er]itatis p[ro]prietatis (p[ro]prietatis p[ro]prietatis, dominiana p[ro]prietatis, u[er]itatis p[ro]prietatis)

u[er]itatis p[ro]prietatis p[ro]prietatis: u[er]itatis p[ro]prietatis 2 u[er]itatis p[ro]prietatis -
dominiana p[ro]prietatis 2 dominiana - u[er]itatis p[ro]prietatis - p[ro]prietatis
u[er]itatis p[ro]prietatis u[er]itatis p[ro]prietatis u[er]itatis p[ro]prietatis - u[er]itatis p[ro]prietatis
u[er]itatis p[ro]prietatis

Grone dwo Witelona - "Perspectiva" traktat geometryczno-florystyczny w 10 ksiągach I: zasady geometrii, II: rozchodzenia się światła III: budowa i wytworzenie oka, IV: właściwości zwierciadeł wklęsłych i wypukłych, V-IX: optyka i jej promieniowanie światła, X: zastosowanie zwierciadeł w sztuce i w przyrodzie. - Dwa tole 4 listy w 1600 roku Jan Keplera w. 1604 wydany w Lipsku w 1617 roku w Tego dzieła. (Wydanie drukowe 1535)

Wiec jest oryginalny - w rękopisie jest wzmianka o tryd. arabskiego filozofa Alhucena (965-1038)

z Baskoy: de aspectibus alio Perspectiva.

Geometrii yodnie z astronomią, u niego traktaty o światłach obrotowe na innych autorów Euclidesa, Apolloniusa z Perji i Ptolemeusza.

Jednakże w tym tole wzmianka o wytworzeniu obrazu na siatkówce oka i o innych rzeczach, których w tym tole nie ma. W tym tole wzmianka o wytworzeniu obrazu na siatkówce oka i o innych rzeczach, których w tym tole nie ma.

(Sp. wzmianka w rękopisie o wytworzeniu obrazu na siatkówce oka i o innych rzeczach, których w tym tole nie ma. W tym tole wzmianka o wytworzeniu obrazu na siatkówce oka i o innych rzeczach, których w tym tole nie ma.)

Obok wadzących przedmiotach kłomulę pedagogicznych
 w tym czasie Rogerjane Bacon (ok. 1210-1294)
 Witelo jest autorem innych dzieł, które zamek
 w przedmiocie wagi tyłdora tyłdora. De philologia
 naturali, Scientia naturalium coelestium, Naturae
 et animae passiones. Dodawszy też dzieło de medi-
 cae certum, wydane pod ^{Tutaj} ~~tytułem~~ ^{tytułem} ~~tytułem~~ ^{tytułem} ~~tytułem~~
 intelligentis (wydane: o Duchu). ~~Tutaj jest~~
~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~
 to przedmiot, co rozumie i daleko ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~
 hierarchicz. Wym. 7: Rogerji. Był wyobraźni,
 pot. ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~
 pot. ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~
 w tym nazwa, tym czasie ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~
~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~ ~~tytułem~~

Wia w. 110.

W w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110.
 Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110.
 Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110.
 Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110. Wia w. 110.

5.

filozoficzny (artium), lekadzi i medycyny. - 8 prof.
 prawa, 2 medycyny, 1 sztuk ogólnych (wtedy węgierski
 wódki przy król. P. Karola). Wskazano także badanie
 o sztuce oratorycznej Uniwersytetu nie wie węg.

~~rok 44 XII~~

rok 44 XIII Witeła, rok w XIV. wznosi jednego

tytułu na Polaka (uczniem) w oratorycznej sztuce
 filozoficznej; ten dzień stał się w Krakowie, woda-
 (zauważać węgierski) Statuty
 roku 2 university of Vienna (zauważać węgierski) Statuty

rok 1320, university of Vienna (zauważać węgierski) Statuty
 rok 1320, university of Vienna (zauważać węgierski) Statuty

prezydent i wiceprezydent Uniwersytetu w Pradze,
 ten prezydent węgierski university of Vienna (zauważać węgierski) Statuty

profesor teologii. (Ten tytuł węgierski university of Vienna (zauważać węgierski) Statuty
 węgierski university of Vienna (zauważać węgierski) Statuty

w Haidelbergu - potem wiedeńskie i krakowskie i węgierskie
 dno węgierskiego Uniwersytetu. Później
 i węgierskiego Uniwersytetu węgierskiego i węgierskiego.

W węgierskim Uniwersytecie węgierskiego i węgierskiego.

warung jati jep indon "Kritisale of erum dier-
 norum albo Theodicea. (Obrou drier bokuh). - Ed-
 (Rutuririki (1920)
 deuna in urid o Teolopi ugadnicie porostolu du : jati
 hui is moyo, ie by ^{istorey} ~~tey~~ wnechenowey : uzilewuy moys hro-
 wyl mri w ten spord, ie w unis utiere ud. Teoni
 Anurique : zto nie jati ucenit reurpitan, jati hubein
 Abn i ~~habein~~ ^{parto} ~~habein~~ uce ofidicue adnichy ofterowey abn,
 of Jya. iednie weli wydy nery triditow, moysjijph
 to nupl Anurique : id ty hily uelicy triditow huc-
 nery. Tagednicie to porostolu igre i w poluicnyel uce
 i uypadke ucew jati Teodycea de buice z XVII w.

W r. 1400 wotata odourous fundacij Univerzitetu w ara-
 sowe - teje uracu byt to jati jetyu Un. i Wedyndea to-
 kopiruwu. Kory ot rymu o tije nawidno domiunye
 woz i woz. ~~Arizidn~~ - ok. 40 papucni ^{125 02 100} ~~100~~ ¹⁰⁰
 Oganiruyi kordn opate un ucew bokuh, gduie ta-
 kopy tije uypirij. Jednonticic unis woznyty us i tu-
 dia Teolopi filozofime; ucew o XV w. jnos filozofon
 Scholasticnyuch

Do nr. 2. (Kouřij filoz. a duchovní v Flu. v.)

zřítas : organizace univerzity - zkray doumi.

Freemasons

odromice filozfi: Kantaraj; Hegel; filozfi so-
azy. Diogenes & L. Lukretius, Sexto Emp. - Scophronius

- Eubede, Galeno. - vadyptakr greek -

Okros Rengany filoz. scholastiky

Arquidimo (v fil. v. Duceau - Alonius (1225 - 1274)

Touren - (Albert Gald; (1193 - 1280))

Augustyrieu (Blodmeri; nait & de) Bonaventura

(v. Jan. Fidanza (1221 - 1274), Jan. Duns Scotus (1224 - 1308)

Touren : Rodias filozofij (ne zavedl rozum) i tes-

topi (ne vradil ty. - puchane rozum. len usug me

speciari). ~~Raymond intelaktualne, avyrym~~

~~gagady - literatury. rad~~

Deakim Bog; i mira (v pruvistatni do f. t. v. v. v.)

Literatury jako puvistatni duaktivy, v. v. v. v.

admit.

Prickary - portura unydu ke v. v. v. v. v. v. v. v. v.

v pruvistatni do avyrym; v. v. v. v. v. v. v. v. v. v.

v. v. v.

Epigramm epistolographicum - id est, de argumentis
illuminatis in uisum.

Universalis - epigramm (αποστολὰς ἑπὶ λέξεων) - id est, de
circumstantiis in argumentis, ut quid dicitur.

reducere uocabula

Intelectus uisus in uisum dicitur de uisum dicitur

Inuenitur in epigramm dicitur uisum dicitur. -

Strophae: Proxima uisum dicitur. Tu uisum

uicinis (uicinis dicitur uisum dicitur)

in epigramm dicitur - ab utroque uisum dicitur uisum dicitur.

Federati uisum dicitur. Uobis uisum dicitur.

Federati uisum dicitur de dicitur uisum dicitur.

Surdus 1033-1109

Maclard 1079-1142

Roger Bacon 1200-1292

Thomas Aquinas 1225-1274 doctor metaphisicus.

Thomas Sutton 1265-1288. doctor subtilissimus.

4. Oedham - 1287 medicusceptor (sic) facultatis

De ar. G.

Via moderna - medicinae, philosophiae doctorum. In primis
medicorum Wilhelmi Ockham (ok. 1300 - 1350) -

(Necessitas inest)

a) uerba ordinis in Teologia.

3. b) logica terminologica - Tempus suplexi (duarum, triarum)

4. c) uerba ordinis philosophiae u. philosophiae; uerba philosophiae
Terminologiae.

5. d) ordine nominalium. Terminologiae -

1. e) uerba ordinis philosophiae u. philosophiae - uerba philosophiae.

~~Wobec filozofii w zachodniej części jednak o tym nie~~

~~jesto wyznaczył~~

do nowej grupy profesori Wrocławskich z początku XV w.
(Wrocławskie na Wrocławiu - Wrocławskie?)
u których przez Wrocław Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie

Wrocławskie Wrocławskie (urod. d. 1350, um. 1414 jako biskup
Wrocławski) Wrocławskie - Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie

Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie, urod. d. 1380 um.
1454 w Wrocławiu Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie

w dziedzinie Wrocławskie - Wrocławskie - Wrocławskie Wrocławskie
Wrocławskie, (um. 1452) Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie

Wrocławskie, Wrocławskie Wrocławskie (1476), 524 um.
Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie

Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie
Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie

5. Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie
Wrocławskie Wrocławskie - ale o Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie

Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie
Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie

Wrocławskie Wrocławskie Wrocławskie - (Wrocławskie - Wrocławskie - Wrocławskie)

Jacek i Gregorz (1430 - 1507). Uczeń i profesor Krakowski.

Pracownicy między innymi logice, obejmujące wszystkie
wzruszające sprawy dioniz i naturalne (logika wetero et
nova, logika unumquemque) - umiemy je i wspaniale dostrzegamy

i akademickiej. Polonist. Teoria i realizm, gramatyka
i ^{istotności} ~~istotności~~ ^{istotności}

di, i etyki, psychologii, i fizyki, które zjednać umiemy
umieć dla jego wiedzy. Szczęśliwy on filozof
szkolący się w mędrze i wspaniale poznający humani-
umieć i umiemy mędrze. - (W. u. u. u. u.)

Jacek i Kowalski (ok. 1450 - 1533). ~~Teoria~~ Jed

~~Gregorz~~ uczeń i profesor Krakowski. Traktat o
1504

dialektice, bunt między wspaniałymi, uciśnięci w porządku
pot. XVI w. w Wspaniałych Królach ok. 1450 - 1520)

Mojżesz: Michał Fijałkowski i Bystry Król (Parisiensis)

Sędziwi i Porządku, dioniz. uciśnięci. - Quacitati in Trac.
Tętu narodził logikami Jani Kap. i inne - jej.

uczeń i wspaniałe Jan re szkolący uczeń wspaniałych
Królów, uciśnięci wspaniałych filozofów, etyki -
Marcin Krot i Przemysły uciśnięci

Pracownicy uciśnięci naturalnie uciśnięci i wspaniałych
Marcin Krot i Przemysły uciśnięci. De uciśnięci i Przemysły.

Przedtemy uczył się w szkole Pradze w czasie wojny
 w Pradze uczył się w szkole Pradze w czasie wojny
 w Pradze uczył się w szkole Pradze w czasie wojny
 w Pradze uczył się w szkole Pradze w czasie wojny

działającym w tym czasie:

1) W. C. z użyciem i ^{do celów} Pradze Pradze Pradze
 2) Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze
 3) Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze

4) Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze
 5) Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze
 6) Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze

7) Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze
 8) Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze

Pierwszy Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze
 9) Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze
 10) Pradze Pradze Pradze Pradze Pradze

tyj facinoroz. Wąj abstrakcyjnej icholunymy
 dociekan, które uszczelniają wyrażenia i frazy
 (organizmizm, formizm), wyraża i wyraża się w nich
 pewna, niejednorodna, nierzadka i niezgodna -
 ewolucyjność. Wskazuje, że wada jest fraza
 i forma, i że nie trzeba dla jej poprawy ma-
 nych icholunymy komendy. Wskazuje, że
 Dostawa organizmizm i formizm. -
 Die był naszym filozofem - dicit formizm
 nie urodził, ale urodził się był przez ten
 rozumowanie, które widać - który, był je-
 mym i nieustraszył w ten sposób przedmioty:

Ważną rolę w rozwoju wiedzy, jak Andriej
 Głazow i Kobylin (ok. 1500 - 1500) urodził się w
 wli i wyraża się w nich na wyjątkowo wysokim, opartym
 filozofii i formizm, - urodził się w nich i urodził
 i organizmizm i formizm (i urodził się w nich i urodził
 Compendiosa Dicitur Logica) - ale przedmiotem
 urodził się w nich i urodził się - urodził się w nich i urodził

to bononi romenorum & bina pulcherrima hystoria.
 zeli, Ponteli; Ekonomiki; de ungli hystorica
 i demographia jyo romenorum puetorad, spidant,
 deadorant id otireb vasa orava i logie. Uduhu us-
 wyla vrasu jyo, terra romanis kosta nactil ku
 olavovig i vidubis, jyo perlogia us romanis
 i artz, jyo vrasu grida idee ekonomice. vras-
 dieu jyo ungli bide krasia pulcherrima etika.
 vras solutya. To kaimivrasone vrasvrasvrasvras
 pulcherrima i kadavrasne vrasvras vrasvras
 filovrasvras a vrasvras vras vrasvras, vrasvras
 vras vrasvras, vrasvras vras vrasvras i vrasvras vrasvras
 vrasvras vrasvras vrasvras vrasvras.

romenorum vrasvras vrasvras vrasvras
 vrasvras vrasvras + vrasvras vrasvras vrasvras
 vrasvras vrasvras vrasvras vrasvras. vrasvras
 vrasvras vrasvras vrasvras - vrasvras vrasvras vrasvras
 vrasvras vrasvras. vrasvras vrasvras vrasvras vrasvras.

w krotu na woj. aus. randomity, a Malouze
 byj. w umie, gdy bima frondione w przedl. war.
 Drogie byj. fiasz randomity. Po ~~frondione~~ ^{frondione} qual
 w tytu. pismach Giordano Bruno (1583-4), cofnu-
 cunku lokat do Montaigne (Europe 1580) : Poir
 Charon (de la sagesse iboi) - desentis 1637. Po au
 gredu Frumiel Bacon ibos - beargu. 1677. Dm
 Atlantida). - Dicitur aduq. randomie florificum
 vortuili de Luciny w XVII : XIII - 5, talie
 vrtuili Frumielu florificum, Ragnyflorum
 vna Gutyre, succidit i vortuili. is na vortu
 Dicitur na pntonia : XVII. ca. XIX. 5.

X
 W
 Do pnde reuelationes vltiq. dyj. succidit de fi-
 lozfi. vortuili, vortuili, pnt fe de i pntu. Ragny-
 dyj. florificum vortuili, a vortu. gortu. an pntu
 Cicenna. Pntu. vortu. pntu. Gortu. (w 1585 -
 1585). vna i vortu. pntu. Ragny. Ragny. vortu.
 vortu. vortu. vortu. vortu. vortu. vortu. vortu.
 vortu. vortu. vortu. vortu. vortu. vortu. vortu.

Uang pui fepo potpominil lozidi pi. Comuente-
 viorum hris dialecticae libri decem, Lipsk 1563,
 pectee eruditi; opusq; uie tyde an hysidene i
 loyie aduicimang, pnt na piment Cicerois, leu
 nuyfduigry romici gongyl autris wortuennel, refer-
 nuyfduigyl tyidq, pih Raadelt Apocola, Petrus Ruens,
 Filio Melmedon. Jene u XIX s. erudic qz hz-
 dionli filiof. Kunygd Felid Jovili (1812).

Qualomiturq; pene n. Eortico, b. sauo dicitur qz
 pndidituelca i qz hismulu hys Adam Buroki
 (1560 - 1611), pochetris t. Brexio na hucosom, pntone
 anti pobias i re hucome, potca nuyfduis u hndone.
 hys pua auo jolis ved. wem dicitur de hucome, ondu
 pntofrem hndone hndone, a qz jaa luyfdui
 uduis hndone t. hndone, pnta Tam pnta qz
 pnta Tam pnta d. hndone, pnta qz hndone auo
 pnta hndone. Eortico deuo Dialectica Cicerois, que
 diuerse in scriptis reliquit, maxime ex Stoicorum
 sententia, cum commentariis, quibus ea partim sup-
 plent, partim illustrant. Lauroi 1604. Nuyfdui

Celinae legumini (Totus lignis, grana indurata
 flophi Adreli; o XVI s.). Dicitur in 7 Ruz; i o tam
 word fut udione, se in uale Ruzes uulidie ityis
 2 daceu 2 Cicera, se dicitur unione uroy lruca-
 ter, w pntinagay owe dwin o formie dygaty, baray
 usydy Stordien, Alademilieu; Perpuzkru. Ci ondi-
 ni w pntinagay uoye bogly 2a pntinagay Trafucik-
 branyla i o jedny uobogly, cason' unydytane do-
 longly epy 2 aduagly dicit uoboglytane uobogly, tel
 ic a konuonue Brudiey. Unuoy, kady uoye
 pntinagay 2 kutydy dicitatly 2 unydytane. Wome
 ar unydy uobogly Brudiey w uoye dicit. Obeyny
 uoye tydy lopy, luy i uoye pntinagay, 2 kutydy uoye
 2 unydy Brudiey kutydy unydytane uoye
 i uoye uoye uoye: Woda fut opone in pntinagay
 unydytane, i o uoye pntinagay futul pntinagay
 du uoye uoye. Fut Brudiey uoye uoye uoye
 do pntinagay unydytane. 2 tydy uoye.

Barca 2 Brudiey dicit 2 Alademilieu uoye;

19.

godi reformy prava + uchbu ustavya -
kacstvij ot kardinovlago. Andry. Tuz. lodru.

ukr. (1503-1577) De Republica encudrada (0 uya.

ukr. ukr. 1551 O obyaznaja, o pravach, o vojne,
244. ukr. 1551 Rucelagov, ukr. 1551 ukr. 1551 ukr. 1551 ukr. 1551 ukr. 1551
o kradivah, o ulobah. ukr. 1551 ukr. 1551 ukr. 1551 ukr. 1551 ukr. 1551

ukr. 1573-1586: Polija ukr. 1573-1586 ukr. 1573-1586 ukr. 1573-1586 ukr. 1573-1586
na ukr. 1573-1586 ukr. 1573-1586 ukr. 1573-1586 ukr. 1573-1586 ukr. 1573-1586

ukr. 1603-1675 ukr. 1603-1675 ukr. 1603-1675 ukr. 1603-1675 ukr. 1603-1675
u ukr. 1603-1675 ukr. 1603-1675 ukr. 1603-1675 ukr. 1603-1675 ukr. 1603-1675

ukr. 1632 - o ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632
ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632

ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632
ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632

ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632
ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632

ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632
ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632 ukr. 1632

i mechanice, se ne najou our vobou konvencii
 hlavnimur vromienou rubei cis me-
 brich. vobolobene ter sam obrove vrye sa-
 voremu guba filosofie - i vromiu mudy
 one ture vcedy filosofie, vromiu, bo
 vromiu, nary odhry, kve mudy jedrou
 aby, vcedy vromiu - a ten ten vromiu
 vromiu vromiu.

Rech rozinomery. vromiu me vromiu vromiu.

vromiu, ten vromiu vromiu me vromiu vromiu
 vromiu filosofie vromiu vromiu vromiu vromiu
 vromiu vromiu.

Zachod vromiu vromiu vromiu vromiu vromiu
 Jan Andrej Sarmel Saluqer, vromiu vromiu vromiu
 vromiu, to je vromiu, jed cis vromiu vromiu
 vromiu vromiu vromiu vromiu vromiu, vromiu
 1806

Farianis vromiu
 Jan Ludmil Wdzyer, vromiu vromiu vromiu
 vromiu 1899, vromiu vromiu vromiu. vromiu in

to Lit. 2i :

Bartholomaeus Keckermann, gdańszczanin niemiecki;
położenia leu studiów wittenberdzkich (1651) - 1669;
Kłodzku 1674 i w Wittenberdze, był profesorem filozofii
w gimnazjum gdańskim. Opera omnia s. Jacobi
(1641), Botanicae methodi s. logici, arithi, tripli
i quadrupli.

Samuel Schelgygius, ślązak, wykładał logikę najpierw
w Akademii w Wittenberdze, potem w gimnazjum toruńskim.
Idea logicae, Thorunii 1673, Idea Metaphysicae, Wittenber-
gae 1670, Idea Pneumaticae, Thorunii 1672.

Henryk Schaeve z Dobruki, rektor gimnaz. Tomaszowski
 w 1860 - poeta i publicysta. Np. "Wybory filozofii
 sekty Kantyjskiej" - skut. Tomaszowski... w 1861
 a 1862, to wyrażenie ma być wyrażeniem filozofii
 i nauki tej filozofii „opiniadem ród” - wyrażenie
 go z 1862, to nie było ono „w 1862” radca
 tak bez sumienia filozofii wyrażenie.

(Hilf. Muz. IV. 322.) Stanisław Trzebiński,
 Młodszy Tomaszowski „w 1862” -

ZWIĄZEK POLSKICH ARTYSTÓW
PLASTYKÓW W TORUNIU

ma zaszczyt prosić

WP. PROF. DR. T. CZEŹOWSKI

z RODZINIA,
o łaskawe przybycie

NA OTWARCIE ZBIOROWEJ WYSTAWY

PRAC

BRONISŁAWA
JAMONTA

W DNIU 7 KWIETNIA 1947 R. O GODZ. 13-EJ
DO DOMU PLASTYKÓW
PRZY UL. CHEŁMIŃSKIEJ 16

stowu, k6we m6d6j6n s6a p6le un6d6s6m, t6j6
 F6m6c6j i str6g6l6i m6z m6d6k6b6d6d. ~~St6p6n6s~~ Ob6c6r6i
 u6j p6r6m6n6 n6m6d6m6z i St6d6m6i K6r6b6n6k6j, i
 k6t6r6j m6z m6j d6j6m6j u6j l6m6j, n6m6d6l6n6 g6d6m6j z6c6-
 n6d6w6n6m6i p6r6c6 d6l6m6 b6d6w6n6 u6l6 t6j. I k6m6z

w XVII. M6 p6l6 p6r6m6n6 u6j ^{u6j p6r6m6n6 u6j} ^{u6j p6r6m6n6 u6j} z6c6b6 f6r6m6-
 t6w, k6m6j ob6j6c6j str6g6l6j i P6l6c6 i u6d6j6 s6j
 m6z p6r6t6m6.

Z6c6b6 r6m6n6m6 f6m6n6j, u6d6m6j w p6r6m6c6t6
XVI. 4 St6m6m6i, ob6d6 u6b6i u6d6m6i u6r6m6i r6m6j
 k6d6c6k6j i ob6l6p6r6s6c6n6i u6k6i k6r6k6i. M6d6w6t
 k6m6k6j f6l6m6k6j c6h6l6m6z6m6j, u6 b6r6m6i T6m6i6m6j
 k6m6i m6m6d6 u6r6m6j u6d6l6t6 i d6l6m6m6k6 n6m6d6l6-
 t6m6 k6m6m6k6k6l6, k6m6m6k6 p6r6c6 f6m6t6i. u6d6-
 b6t6m6m6j6m6 m6d6m6k6l6m6 t6j u6d6m6m6k6 u6b6l6m6k6i
 F6m6m6k6l6 f6m6m6 (1548-1617). S6p6r6d6m6i
 z H6s6s6m6i. I b6r6k6i d6l6 k6m6k6i i R6f6r6m6m6z
 p6r6c6 k6m6d6. ^{f6m6d6} K6l6g6m6i, b6r6k6m6 k6m6m6m6k6j i P6r6m6-
 b6r6k6 1565. W6 c6j6m6 k6d6m6m6k6 b6r6 n6m6d6m6k6l6

Wielki męski dom w całej Polsce, między
 innymi w Warszawie (1570), gdzie wyznaczono
 przez siebie Akademię, i Przemysły Słowiański
 Relacja w celu powstania drugiego w Polsce uniwersytetu.
 Wyjechał w r. 1578. W r. następnym także Akademię
 swoją zamieszkał w domu przy ulicy 41. Włókno
 było w niej wyjątkiem.

Wojciechowski Akademię. Leczony był
 przez siebie i innych. ^{porządki, dyktando, wykład,}
 Tamże przedkładał ~~wie powiada się~~ i przedkładał
 wykładanie tamże wykład. Wskazywał
 przez Akademię i wykładanie i do siebie i innych
 jej odwołaniem. Leczony zamieszkał w wyjątkiem
 dwa o wykładaniu, wlot, ofiarę, domowa

Wojciechowski - ale nie odwołaniem, powiadać można.
 Później wykładanie, było w domu Słowiański i Słowiański
 Słowiański. Kwestia jest nie wątpliwa, że Słowiański
 przedkładać w Warszawie, ale w Warszawie także w Warszawie
 Warszawie, Słowiański Słowiański w Warszawie w Warszawie
 w Warszawie w Warszawie i do siebie w Warszawie,
 Później także w Warszawie S.J. (Alas i w Warszawie)

brani i pitorie gadie unice unie eg dromichon
 farnione i tyele unie - XVIII 2, - to
 podzwinki tydi bradycyng. Kurs planty o A-
 Rudmianie jemiokulu byj wrodziomy na tyj tyj,
 uel poryny byj wygadziomy wauky, lozdi, u wodu
 docijny wazubimio bradyj ~~bradyj~~ ~~bradyj~~
 to u wodu trzewiu psychologis i wazubimio. ~~bradyj~~
 do wrodzany wazubimio, wazubimio unie tydi byj
 dygnateci un i wazubimio ~~bradyj~~.

Olwa folory i Polue, Faryjy unie tydi
 ol wazubimio XVII do wazubimio XVIII u. byj unie tydi
 i chiu, wazubimio wazubimio ~~bradyj~~ ~~bradyj~~
 Rami wazubimio jemiokulu. ~~bradyj~~ ~~bradyj~~
 wazubimio u tyj unie i wazubimio ~~bradyj~~ unie tydi
 jemiokulu.

Najwybitniejsza unie tydi ~~bradyj~~ ~~bradyj~~, ~~bradyj~~
 jemiokulu unie tydi ~~bradyj~~ ~~bradyj~~ ~~bradyj~~ ~~bradyj~~

jęn podgimio liawinu Szwajcaryi (Lanzetta
~~are 1892~~ (uasni, z otym profesor skutyki wben-
 disj, am. 1818) logico selectis disputationibus
 et questionibus illustrati et in duos tomos distri-
 butu. Inpulsuadi 1818, poud. 1800 wv! zwane in-
 wolo canone we Truciji i w Angli, H. Faine w Paryżu.
 ang. systemu, ie Jani (annd. cat. Gallia) inicit
 wny spumnie et uaw. z Dublinu w. v. 1805 te-
 ruz z Szjoli Szwajcaryi, inid. wny z Oxfordu.
 Truciji wybitnym finites, profesorem wbenidm
 byz wnyce Gullowki (1819-1820), zolny wny
 uwa to, ie wnyce wybitny potady. Uwaie rozumny,
 wnyce z robie nwyie rozumne floufny. rozumny
 wny. Potyie nwyce wnyce wnyce uwaie. N:
 Jako rozum nwyce nwyce wnyce z Pitolu, ie jęn abo-
 wny, uwaie nwyce, ie jęn Pedrow, albo tęw uwaie.
 Cę nwyce by jęn rozumny uwaie uwaie?
 Gę da robie nwyce "Gęw Pitol", uwaie to Tera

Numbrin albo filozofii myśli? - Czy uciec braci
 vice versa? - odpowiedź: Poproszenie sposobem
 to braci nie może, ale puer and magdy to być.

Tracts *Pracunki* of *Filozofii* wydł *Franciska*.
 min *David* *Krona* *public* *opracowanie* *Widła*
pod tytułem: *Directorium* *ab* *razem* *wprowadzenie*
 do pojęcia terminowelementów logicznychy filozoficznych
 z których przechodziny do formowania syllogiznowy wszela-
 kich demonstracyi. Hac methode abo iak mówi Quintilian.
 Lib. I. Instit. via arte et ratione seu brevi dicendo
 compendio gdyż to jedno według Cye. iest, qua quam celerrime
 in dicendo ad finem accurate przetłumaczonych. Authore
 Fr. Marco Corona In gratian iuventutis ad logicam et phi-
 losophiam śniele przystępujących. 1639, II - 1644. Cała
 książka jest zbiorem nakazowiznów. Definicja universale:
 Zowią się universale eo quod in multis existit y lubo to
 in suis individuis, to jest w szczególnych osobach zawie-
 ra się, jako humana natura in Petro, in Francisco etc.
 distinguitur tamen ex natura rei ab illis, niechaj kto
 chce co mówi. Pod względem językowyn książka ta jest waż-
 na przez usiłowanie spolszczenia różnych terminów filozof-
 icznych. Casus - przypadek, accidens - przyniot, subiec

tun - podmiot, quantitas wielkość, qualitas- jakość albo jakowość. /

AD. 8/114 Jerzy Gengell, rektor kollegiów w Gdańsku, we Lwowie i w innych miastach, zn. 1730, autor pism religijno-polemicznych, m.i. Gradus ad atheismum, Brunsbregae 1717. Jest to jeżeli poninienny Wolzogena, pierwszy autor w literaturze polskiej, który zajmuje się filozofią Descartes'a, w osiemdziesiąt blisko lat po ukazaniu się pism Kart. Bez wartości głębszej. Autor poczytuje filozofię Kart. jako opierającą się na wątpleniu za dziesiąty stopień ateizmu.

W piśmie: potome XVIII w. między a Polski ujęte były cele praktyczne - popularyzacja. Filozofia historyczna i filozofia polityczna. Europejskie filozofie polityczne: w Anglii: John Locke (1632-1704), Emile Cartesius (1691-1778), Rousseau (1712-1788), w Niemczech: Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716), Christian Wolff (1679-1754), w Francji: Jean Le Rond d'Alembert (1717-1783), Etienne Bonnot de Condillaz (1713-1780), w Hiszpanii: Benito Jeronimo Feijoo (1731-1800), w Portugalii: Sebastião José de Carvalho e Melo (1713-1801), w Włoszech: Cesare Beccaria (1734-1794), w Holandii: Desiderius Erasmus (1466-1536), w Anglii: John Locke (1632-1704), w Niemczech: Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716), w Francji: Jean Le Rond d'Alembert (1717-1783), w Hiszpanii: Benito Jeronimo Feijoo (1731-1800), w Portugalii: Sebastião José de Carvalho e Melo (1713-1801), w Włoszech: Cesare Beccaria (1734-1794), w Holandii: Desiderius Erasmus (1466-1536).

Samuel Augustus Poindexter (1774-1825) was
born in the town of Newbury.

M. 1774 Poindexter was born in Newbury, Vermont
of the family of Samuel Poindexter. Samuel Poindexter
(Frederick Melrose Poindexter) was a soldier in the
Revolutionary War. He was a member of the
Committee on the Administration of the Government
and was one of the founders of the Vermont
Republican Party. He was a member of the
Vermont State Senate and was a member of the
Vermont State Council of Education. He was a
member of the Vermont State Council of Education
and was a member of the Vermont State Council
of Education. He was a member of the Vermont
State Council of Education and was a member of
the Vermont State Council of Education.

His father was Samuel Poindexter, a farmer and
merchant. He was born in 1774 in Newbury,
Vermont. He was a member of the Vermont
State Council of Education and was a member of
the Vermont State Council of Education. He was
a member of the Vermont State Council of
Education and was a member of the Vermont
State Council of Education. He was a member of
the Vermont State Council of Education and was
a member of the Vermont State Council of
Education. He was a member of the Vermont
State Council of Education and was a member of
the Vermont State Council of Education.

binu herbariorum i. herbariorum, ubi sunt orbis un-
 versum, si hoc orbem herbariorum florae Wolff
 & Polce. Zosteris ut de ^{procuris} herbariorum florae un-
 gae. Herbaria: quodam deo, sua herbaria
 Gallieda, profecto fructu & herba, se ubi, etia.
 p. c. "Graziae pauci, etia, fructu, in herbis unguis
 florae vandi propostionem oratione con-
 iuncta deae ubi videtur, ubi tunc, ubi tunc
 blime & academica sedq. herba. Ergo herbaria
 me ubi unguis herba. Ubi (ubi) unguis
 herba |. - Quia herba herba unguis ubi herba
 ubi & unguis unguis herba. In herbaria
 unguis me ubi unguis herbaria herbaria
Genova (Genova) profecto herbaria in Genova:
 unguis unguis unguis herba. unguis unguis
 herba herba - unguis unguis unguis herba.
 In v. 1773 herba unguis XIV herba unguis
 unguis, a unguis herba unguis unguis
 & Polce unguis unguis & unguis unguis. unguis unguis

Tunc est ut in omnibus quibuslibet Chocoyocae, ut
 dicitur in litteris, utinam persona huiusmodi
 non oritur ut inveniatur Coniugii Educati. Dicitur
 Tunc primum esca in Coniugii dicitur de Polli ut
 videtur in quibusdam - videtur Locke's - cum
 ratione d'uy, sensualem (Hucendi.
 a reform Coniugii educandi regimini, et
 florum bona regimini vniuersitatis florum
 dicitur in litteris. Regimini de florum
 a program vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis
 ten vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis
 vniuersitatis, per vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis
 vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis (a dicitur vniuersitatis
 a dicitur xix. vniuersitatis vniuersitatis), a vniuersitatis
 vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis, vniuersitatis
 vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis
 vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis
 (vniuersitatis) vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis
 vniuersitatis. O vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis
 vniuersitatis, vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis vniuersitatis.

skazni i epokaty Komisyi z r. 1780, orlys. 45 ma-
winy i ulotki Komisyi, de unowicze unowic
wyznaczeni pamiotanie swoj obly, edzi Tomu-

uemie na jyd polski zowdo Polnare nowa puz
Jan Leokz z r. 1800: Loly wpi. p. 1000 uad,

hindi unowicze, wydania 1802 - 08 - 19 unowicze
w. ulotki Wladzicy Kassa. - Cisy I: Jyd sawa

manow. nay nas unowicze i jyd z unowicze Tey spou-
fu wytsada is poutal i roduwie is Tyl wytsada,

judesca' omel demy. Cisy II: Spout unowicze w wply
hindek; unowicze poutany cyli wpi, ic unowicze

unowicze jyd wytsada dluce unowicze poutany
Kassowicze

170 180 Andrej Czandecis, profesor dardowki, wyd. o tem
unowicze poutany: Logila cyli unowicze z dardowki o unowicze

medekim wytsade. Lond. 1784. - Jest abric i unowicze
goutny dardowki, wyd. 2. o unowicze

do 4 o unowicze. -
Andrej Trucinski, poutany jyd unowicze, dardowki, pro-

fess dardowki wyd. z r. 1791 Dardowki, unowicze
poutany puz dardowki unowicze i dardowki (Lond), puz

Gdymyjni jednad puštrosivet. mi uzgli filosofui
 naj. Ti epki tar k. shya koshyji (1750-1812),
 Kaminov fozie (1755-1826) i juu kindeed.
 (1756-1820). V brodeony v Sandomirskom, i v
 Koshyji, i v Polshy, v oblicy i dlinu gotemy,
 v moshy juu vognivim vobudim. koshyji
 i omnicim koshyji vobudim, vognivim
 vognivim: o fozie fozie. vognivim vognivim
 o vognivim: vognivim vognivim, vognivim
 i vognivim, vognivim i vognivim
 fozie (koshyji 1810). fozie vognivim i vognivim
 vognivim, vognivim i vognivim
 f. v. vognivim vognivim i vognivim
 vognivim i vognivim vognivim vognivim, vognivim
 vognivim vognivim vognivim vognivim vognivim
 vognivim vognivim vognivim vognivim vognivim
 vognivim. (Puzos vognivim i fozie) +

13 fozie fozie vognivim i vognivim vognivim,
 29/1.47.

Di. 24. :

Waga do Poznania: „Województwo i obywatelstwo jako
 pięćdziesiąt lat temu” i „Województwo i obywatelstwo jako
 dziesięć lat temu” i „Województwo i obywatelstwo jako
 pięć lat temu”. Te trzy książki nie dotychczas
 zostały one wyprzedzone, i dzięki wyprzedzeniu dla czytelnika
 przed wyprzedzeniem o wiele nie różni się od
 innych, jak tylko przez różnicę numerów, czyli że jest
 i różnicą wyprzedzenia, ponieważ różni się
 tak i dzięki różnicom między dwiema książkami,
 a dzięki do różnic tylko różnicami przed, od czasu
 nie aż parę lat temu, ale bardzo niedawno,
 różnic, chociaż nie różnicami, ponieważ różnicami
 różnicami, (nr. 135).

„Rok 1842 w historii o powstaniu w
 1842 (1842, 1842) i różnicami
 różnicami, i różnicami różnicami różnicami o powstaniu filozofii.
 Różnicami różnicami różnicami o powstaniu różnicami
 różnicami różnicami i różnicami różnicami i o różnicami różnicami.”

co yse ot tye, co beowdre i ceatwe. Do pomnyraciu
At, da us namowani z podbiestow, Kalcieiu ugo
reizen adiel pojnowi wyetulu ciela en podbi-
stow omue. „ Wainze, ie sam bonnegu o robie, haw
 rity samow bez suchu, otadz wyierawia, puzpuz
 jz wyue ciela pizwytlowani, wuzpuz awer i ci-
 lowe uicliedni. Z awylygiz us uowu aut woz, wuzpuz
 a wozu, ie jze wozny z uawer podbiag wyednie
 do wyliciat beowdregh, pomnyng owbliat, ie tony
 awriade zamoteg, uie mawiny jenne bonni robie
 wawriag, awriat jedwab otadz pomnawia, awylenia
 i Kumanawia wozl awyly puz uowg; wawne, ie
 ciob, kawe uawer podbiawia robie puz wozu m-
 deu, namow tawie be wozu z dewel owobugle
 itawrii, to jze woz, dawne jz pomni; uawer beowdregh.
 Pad awriawer bot. puzwiti awyly filoz. z awyly
 puzawriawer, a wozu puzwiti wozly awyly.
Do namowani z pomnawia: podbiestow, At, da
uz delyguz wawie namowani puz wuzpuz. jze
 awriat awyly, ie puz wozly wozly wozly wuzpuz.

- wskli, tud a wstopy stonk razynas wvievici volie
vopde vito brevikel znim i uz tuloj dore doko-
dri ai do porzjia bittnej angrey.

Na wostym stopiu splotowanis oblongu iz
ntojanierie bittnej angrey z bittnej litz,
jako vivotan vrevlyje melu. Sete to puchera iz
nanonice juk vite duhov, to vsi pucheri te vrevicie-
vea dore bittnej litz i dore i vevicie. Puchery se
vivicis vityj dorku a vevicie, puchery vevicie
vrevle bedula pucne vovic i stopuic vevlyj vevicie
dehonyici, dorkuic it vity i stopuic vev dorkuic.
a Sete vevle, dore vrevlyje vevicie, i vevicie uz vev
vovj vev, veviciz a vovly dorkuic it vev, dore vrevlyje
vrevic, tud dore vrevlyje vevicie, to vevicie vev
tem vevvovlyje vev, to vevic, vev vevvovlyje vevli.
vovle puc vev. Idue' to vev, to bpe' vevj, jeme
dorkuic vev vevvovlyje, dorkuic vev vev
ze vev it vevvovlyje dorkuic bpe' vevic, vev, dore
vov jai bittnej vevvovlyje vevvovlyje vev vev

№ 25 - K. 1250 - 1870.
(Kra. Stanie). 1755 - 1856.

120

Linda se Franzi - wpsu d'Alceberta.

"Moyi nad ikiem juna zmuozilec" (1784)

"Facitoyi dla Polki" (1790)

"Facitoyi Buffona Epoki uctoy" (1794)

Empirya: pomiroznie: "Kardz ucy bodzy uam
uame ucydy" (E. N.) "ele byzayes karky
prouncua uamg ucydy ty ucy zaryznuu".

"Wimozni ucyzela nie ucy zaryzai desej. Telle
do Reuy bot jio ucydy bodzowuyl, takimi oz
uicy? Cionich, kroy ucy juna ucyzowuyluy
Eyl rey ucyz, polca ucyz, oucyz, e auicyz -
uoy, kroy us bodzowuyl zaryz, ucyz, ucyz,
uycy zowuyl. (Fran. 78)

"Cionich ucy ucy zaryz. Wiceluy, ic
ou ucy ucy ucy ucy; ucyzoy ucyzoy
uycy zowuyl, - jake ucy zowuyl, albo ucy ucy
ucy ucy ucyz ucyz ucy zowuyl, kroyz ucy
uycy, ucy ucy, ucy ucy kroyz ucyz." (J. 200)

Poucyzome cce ucyz:

"Teone same gadał jeno, ale nie wjele uawaz"
 uderzył się wgi teone; "by wyjudłuk umiysznosci"
 Teone s dozwaduciem byty tyrone. Pradzucen
 wianu byt puzymywie s tyrone s yjacew pab-
 (Przewodni S. P. 1815)
 tyrone (18-82) -

Objaśnienie powstania "Rodu Ludzkiego":

Przy wstępie moim na świat uderzyło mnie to nadzwyczajnie, iż znalazłem w owe czasy przed sobą zapory nieprzystępne w każdym stanie, w duchownym, wojskowym i cywilnym; że zrodzony z tak zacnych i tak cnotliwych rodziców, z ojca tak się w ostatnich czasach poświęcającego za swoją Ojczyznę, przecież wszędzie wstydzić się musiałem mego urodzenia, wszędzie je znalazłem okryte wzgardą, odrzucone od czci, od urzędów, od ziemi. Nieprawiedliwość ta, im więcej myśleć zacząłem, tem więcej mnie zadziwiła. Tostało się powodem, że począłem zastanawiać się i szukać przyczyny źródłowej tego pokrzywdzenia i zboczenia towarzystw ludzkich z drogi ich ogólnego szczęścia. Przy tych uwagach, ~~by~~ trafiłem na czas nieszczęść rozbioru mojej Ojczyzny, dla której, chociaż tak dla ludzi mego urodzenia była niewdzięczną, przecież wyszałem z rodziców moich najżywszą miłość, a z tą równie mocno uczucie dla kraju. Te dwie niesprawiedliwości uczyniły tak wielkie na mnie wrażenie, iż przedsięwziąłem życie od ludzi odosobnione, unikając obcowania, a coraz bardziej zagłębiając się nad źródłem tych niesprawiedliwości, wypływających z złych zasad społeczeństw ludzkich, poświęciłem czas na rozpoznanie gruntowne tych wad szkodliwych ogólnej ludzkiej rodzinie, zbierałem uwagi nad głównymi epokami zmiany, powstania i upadania cywilizacji narodów. Rezultatem tych prac moich ciągle przez lat czterdzieści jest napisane dzieło w sposobie poematu dydaktycznego "Ród ludzki". /Strasz. 82/.

Poemat właściwy obejmuje trz tomy a ksiąg 18 oraz Uwagi do każdego z trzech tomów, pisane prozą i podzielone na 77 rozdziałów. Poemat przedstawia w postaci gotowej system poglądów autora, "Uwagi mają objaśnić i uzasadnić myśli, zawarte w poemacie, w dnośnikach autor cytuje bardzo bogatą literaturę dawniejszą i współczesną.

Przewodnia myśl poematu mieści się w dwuwierszu:

Bóg chce, abyśmy byli wszyscy szczęśliwymi
Ze nieszczęśliwym człowiekiem, to ludzie zdziękali.

Rozpoczyna Staszic od opisu przyrodniczego tła, ma którym rozwijają się dzieje rodu ludzkiego. Jak nie ma w szczególności świata nic niezmiennego, tak też nie ma nic stałego w miejscu, jak się wszystko nieustannie odmienia, tak się też wszystko nieustannie rusza! Materia jest martwa, źródłem życia jest światło. "Bóg rzucając na ziemię pierwszy raz światło, rzucił na nią zaród istoczenia się, czucia i myśli." Życie powstało na ziemi drogą samoródtwa. "Myśl, że moc twórcza z ziemi, z namóków udziałała pierwsze zwierzęta i człowieka, ta myśl znajduje się w najgłębszej starożytności." Życie na ziemi podlega prawom rozwoju i doskonalenia się.

"Wszystko na tej ziemi

W nieustannej odmianie, w ustawnej dzielności
Postępuje porządkiem do istot kształcenia,
Do coraz lepszych nowych własności nabrania,
Do doskonalenia się ciągle wszystko dąży.
Wszędzie się przerabiają martwe w czułe rzeczy,
Wszędzie stworzenia czułe w żywe się istoczą,
Mniej doskonałe miejsca doskonałym dają,
Zgoła wszystko w ogólnym tej ziemi okręgu
Stosuje się do szczęścia wyższego rodzaju,
Na ostatku moc twórcza wywiodła człowieka.

Popęd do doskonalenia się i do osiągnięcia przez to wyższego rodzaju szczęścia tkwi już w samej istocie życia - zatem niekoliczności zewnętrzne, nie walka o byt powoduje doskonalenie się istot. Proces doskonalenia się tworzy zasadę jedności i łączności całego świata organicznego.

Powstają nowe gatunki i rodzaje, ale wszystkie raz powstałe już się nie zmieniają. Między wszystkimi gatunkami i rodzajami istot żyjących stanowi rodzaj ludzki wyjątek, podlega on bowiem - sam jeden dalszemu rozwojowi. Gatunki nie mają historii, natomiast ludzkość posiada swoje dzieje, przechodzi w granicach gatunku dalsze kształcenie się i dalszy rozwój, w sześciu epokach, z których pięć już upłynęło, a szоста jest właśnie w toku.

Pierwszą epokę rodu ludzkiego utożsamia Staszic z tradycją raju na ziemi. Był człowiek w tej pierwszej epoce doskonałym po zwierzęcemu, żyjąc życiem prawie nieświadomym, życie jego bowiem kierował instynkt. W "Uwagach" określa St. instynkt następującymi słowami: "Instynkt jest to pewne działanie z organizacji każdemu gatunkowi zwierząt właściwej konieczne i pomimowolnie wypadające. Podobnie jak w organiza-

cji każdego gatunku roślin i ziół znajduje się pewna liczba form stosownych do wydawania takich a nie innych kształtów liścia, nasienia, kwiatów, ich barw i postaci. Im więcej się zwierzęta od rozumnych oddalają, tym widoczniejsze, tym bardziej zadziwiająca są w nich instynktu działania..... Działania instynktowne nie tylko są w zwierzętach, w płazach w roślinach, znajdują się także w ludziach: ich skutkiem x ssanie nowonarodzonego dziecięcia, życie w społeczeństwie, wszędzie jednakowe wszczynanie się zasad społecznych, czyli cywilizacyj; udzielanie się jednakich zasad jednakiego składu w wszystkich językach u wszystkich narodów i te przy rozwijaniu się władz umysłowych w narodach znajdujące się i prawie wszędzie w jednakowym porządku po sobie następujące pewne główniejsze oświecenia, błędy, przesady i prawdy. Lecz te władze wszystkie nie rozwijają się w człowieku odosobnionym, tylko w życiu społecznym".

W zestawieniu z Rousseau'em, którego poglądy na początek i rozwój ludzkości bardzo zaważyły na ówczesnych stosunkach, wykazuje Staszic duże odrębności. Rousseau dowodzi, że człowiek wyszedł z ręki Stwórcy jako istota doskonała, popsuło go zaś życie w społeczeństwie i kultura. Staszic za pierwotne uznaje tylko zwierzęce, instynktowe, naturze gatunku odpowiadające właściwości, dalszy rozwój zaś nie jest upadaniem i psuciem się, przeciwnie jest ulepszaniem się i ciągłą poprawą natury ludzkiej, a to pomimo zbrodni, upadków i nieszczęść, sprowadzanych przez człowieka na siebie samego. "Moc twórcza koniecznie swoje przeznaczenie w rodzie ludzkim dopełni", tym przeznaczeniem zaś jest powszechne szczęście, mające się urzeczywistnić przez zapanowanie rozumu powszechnego. Człowiek jest zdaniem Staszica jedyną na ziemi istotą, która nie poprzestała na tym, co jej gatunek daje. Człowiek w dziejowym pochodzie ulepsza się i doskonali, bo bez tego byłby pozostał podobny zwierzęciu. Wszelkie władze kształcą się nie - jak u Rousseau'a - w człowieku odosobnionym, w zetknięciu tylko z przyrodą, ale w życiu społecznym. Kultura, oświata, nauki, umiejętności, to nie są czynniki upadku i zwyrodnienia, ale przeciwnie na nich opiera się postęp rodu ludzkiego, Rousseau domaga się powrotu człowieka do stanu natury, nakazuje wychowywać go w zupełnym od społeczeństwa odosobnieniu, dla Staszica byłby powrót do stanu natury upadkiem, wychowanie zaś w oderwaniu od społeczeństwa byłoby jak najgorszym. Zasady moralne i prawdy religijne są według Rousseau'a człowiekowi wrodzone, według Staszica nie ma nic w człowieku wrodzonego, wszystkie zjawiska psychiczne rozwijają się w życiu. Nawet pierwotna wiara w jednego Boga nie jest człowiekowi wrodzona, lecz przez moc twórczą objawiona. U Rousseau'a główną rolę w kształto-

waniu się społeczeństwa odgrywa umowa społeczna, Staszic dowodzi, że urządzenia społeczne nie są ludzkim wynalazkiem, lecz są koniecznym skutkiem przyrodzenia i organizacji człowieka.

15. Początek życia psychicznego pojmuje Staszic sensualistycznie:

12/3 4 Otóż każdego zmysłu działaniem dowodem, Wszelkich wyobrażeń pierwszych śledzenie jest świadkiem. Ze tych wrodzonych nie ma, stworzon nieświadomy, Wszystkie wyobrażenia nabywa przez zmysły.

Już w człowieku pierwotnym tkwią zarodki rozmaitego rodzaju uprzedzeń, błędów i zabobonów. Ich przyczyny szukać należy w wyobrażeniu sobie przyrody na własne podobieństwo, tudzież w sennym marzeniach. Następstwem tego jest wiara w strachy, w duchy i w różnorodne mamidła, z czego rodzą się pierwsze wieków następnych okowy. Pod wpływem jednak coraz większego bogactwa wrażeń zmysłowych budzi się w człowieku "władza uważania", która doprowadza do powstania pojęć.

"Jak z porównania uczuć rodzą się wyobrażenia zmysłowe, tak z porównania zmysłowych wyobrażeń pochodzą wyobrażenia myślowe czyli pomysły" /Locke/. Zwierzę posiada tylko władzę porównywania i zespalania czuć ~~wyobrażeń~~ w wyobrażenia przedmiotów zmysłowych, reszty u zwierzęcia dokonywa instynkt, człowiek posiada prócz tego władzę abstrakcji i tworzenia pojęć, skutkiem czego ustępuje u niego instynkt na dalszy plan, na pierwszy zaś plan wysuwa się władza rozumu, umożliwiająca dopiero człowiekowi dalszy rozwój w obrębi gatunku. Rozbudzenie się jej jest przejściem z epoki pierwszej, rajska zwierzęcej niewinności do epoki drugiej.

"Władzo, której jak światy wszechmocnośtwo Bóstwa,

Tak podległą jest Tobie ziemskich stworzeń siła,

Ty cudna mej istoty cząstko, której mocą

im więcej ją pojmuję, tem Tyś niepojętsza!

Władzo, która nadajesz ciału myśl i wolę!...

Człowiek Twą uderzony pierwszy raz świątobnością

Zmienia się zaraz w jakąś istotę niezmierną."

Ale ta władza cudowna jest w rękach człowieka bronią obosieczną, straszną i okrutną. Pod jej wpływem znieprawia się pierwotna natura człowieka, ginie pierwotna spokojność, rodzi się nienawiść między ludźmi, krzewi się tyrania i niewolnictwo.

"O Twórcu na coś stworzył tę władzę w człowieku,
Ody miał być okrótniejszym, niż zwierz bez rozumu!
Czyś tego daru ziemi nie uczynił w gniewieś
Lub zcy człek nieostrożny nie przeszedł zrzadzenieś

Może on nadto wcześniej użył tego daru
 Może doskonalszemu przeznaczon plemieniu
 Natpliwości to ustępują jednak wskutek takiego rozważania:
 Nigdzie niezłożony zamiar Stworzyciela
 W jakichś szczególnych istotach lecz w całych
 rodzajach
 Więc nie szukaj go w osób rozumie szczególnym,
 Ale w Rodu ludzkiego rozumie powszechnym.
 Utwierdziły te myśli wszystkich ludów dzieje
 W wszystkich narodach widać dowód na dowodzie,
 Ze dopóki się rozum osób nie spowszechni
 Póty brwa szkodliwy i ludziom i ziemi.

Rozwój rodu ludzkiego zmierza przeto do upowszechnienia
 i ugruntowania panowania rozumu.

Nie dochodzi jednak do tego odrazu. Staszic maluje kolej-
 ne epoki rozwoju ludzkości, społeczeństwa rolnicze i pa-
 sterskie, podboje dokonywane przez koczownicze hordy na-
 jeździecze, powstanie społeczeństw feudalnych, rozwój prze-
 mysłu i przekształcenie się epoki feudalizmu /czwartej/ w
 piątą epokę absolutnych monarchii. Jednak i ta epoka nie
 jest jeszcze ostatnią. System rządów samowładnych podkopuje
 sam siebie przez kłótnie i spory między dynastiami, przycho-
 dzi do sporów między władcami a możnowładcami świeckimi i
 duchownymi. Deepoci pragnę wzmacnić swą władzę przeciw uro-
 szczeniu władzy kościelnej, popierają nauki, otwierają szk-
 ły, szerzą oświatę wśród ludów. Ale po jakimś czasie sami
 własnego przerażają się dzieła, chcieliby wstrzymać dalszy
 postęp oświecenia i w tym celu łączą się z dawnymi swymi
 wrogami w celu wstrzymania dalszych oswobodzeń ludzkości.
 Jednak niepoohamowany pęd ku wolności i sprawiedliwości już
 nie daje się zatrzymać. Narody zaczynają zrzucić z siebie
 jarzma, a ludzkość zaczyna wchodzić w epokę szóstą, panowa-
 nia woli społecznej jako źródła prawa i państwa.

W ks. 18 "Rodu" pojawiają się elementy mesjanistyczne.
 Obok uwielbienia nadal dla rozumu, oświaty i postępu, poja-
 wia się ideał zrzeszenia się państw i narodów pod przewodni-
 ctwem jednego narodu i jednego konstytucyjnego monarchy.
 Rozpocznie się nowy okres cywilizacyjny pod przewodnictwem
 największego plemienia słowiańskiego. Rosja ma być tym pań-
 stwem, które spełni poskannictwo zjednoczenia narodów, a
 car Aleksander I ideałem monarchy, wskrzesiciela i odnowici-
 la Polski w połączeniu z Rosją. Tak dostroił Staszic zakoń-
 czenie "Rodu" do faktów politycznych w szczególności do wy-
 ników Kongresu Wiedeńskiego.

W całości jest "Ród" jedną z ~~pierwszych prób zastosowania~~
~~na szeroką skalę metody historyczno-porównawczej~~
~~w celu~~ stwórczenia syntezy filozoficzno-społecznej.
To samo tu, co u Kołłątaja pojmowanie historii jako procesu naturalnego, dokonywanego się według stałych praw analogicznych do praw przyrody. W końcowych rozważaniach podaje Staszic - znowu w zgodzie z nowymi prądami myślowymi /Fourier, Saint-Simon/ - program rozwiązania kwestii społecznej przez organizację społeczną opartą na zasadach sprawiedliwości, pielęgnowanie nauk, szerzenie oświaty, unikanie zbytków a zakładanie domów pracy i przytułków, wreszcie przez przestrzeganie w życiu zarówno prywatnym jak publicznym tych samych przyrodzonych powinności. Pomysły te jak wiadomo wprowadził w życie, organizując "Towarzystwo Rolnicze Rubieszowskie, w zamiarze udoskonalenia rolnictwa i przemysłu oraz wspólnego ratowania się w nieszczęściach". Wcieliło ono w życie zasady solidarności społecznej i spółdzielczości.

Występuje u Staszica typowy dla xviii w racjonalizm w operowaniu abstrakcyjnym typem "rodu ludzkiego", pojęciem ogólnem człowieka, zacierającym różnice historyczne, kulturowe i inne, których pomijać nie można w badaniach historycznych i socjologicznych. Ale zrozumienie tych odrębności dojrzało dopiero pod koniec XIX w .

1789-1791. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1792. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1793. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1794. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1795. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1796. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1797. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1798. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1799. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1800. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.

14. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1800-1801. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1802-1803. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1804-1805. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.

1806-1807. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1808-1809. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1810-1811. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1812-1813. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1814-1815. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1816-1817. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1818-1819. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1820-1821. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1822-1823. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1824-1825. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1826-1827. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1828-1829. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.
 1830-1831. *Le système de la nature* par M. de Condorcet.

No 246

36.

1750
1755
w Zimie

Jan Świdziński, urodzony 1. 1756 był Gubernatorem
 krakowski i Alchymistą, Submistrą, Polowcem, potem
 w 16 roku życia jedynym właścicielem w Krakowie,
 za wielki wkład w budowę Szpitala: wspaniały wystrój
 jego mieszkania. W tym czasie był także właścicielem
 majątku w Krakowie i w Galicji. Świdziński posiadał
 majątek - wspaniały majątek w Krakowie i w Galicji
 w r. 1785-1787 i w r. 1788-1789. Świdziński
 w Krakowie, a w Galicji w Krakowie i w Galicji
 i w Galicji. Świdziński: w Krakowie i w Galicji
 wspaniały majątek, wspaniały majątek i wspaniały
 majątek w Krakowie. W r. 1783 w Krakowie. Świdziński
 w Galicji w Krakowie i w Galicji. Świdziński
 w Krakowie i w Galicji. Świdziński w Krakowie
 i w Galicji. Świdziński w Krakowie i w Galicji
 wspaniały majątek, wspaniały majątek i wspaniały
 majątek w Krakowie. W r. 1787 jedynym

dziś oznacz. w sprawie d. Anglii d. autonomicznej
Haskell'a. - Cząść wzbiorone (wzrost) + (wzrost)

1802. (wzrost) w sprawie d. Anglii d. autonomicznej
1807 objawia się (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

Władysław d. d. (1815 (?)). Władysław d. d. (1815)

- ofiarne (wzrost) + (wzrost) w sprawie d. Anglii d. autonomicznej

1870 + 1871 - (wzrost) w sprawie d. Anglii d. autonomicznej

(d. 55): (wzrost) w sprawie d. Anglii d. autonomicznej

lecz (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej i (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

tu (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

wzrost, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

wzrost, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

proponuje (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

dominacji (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

dziś (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

dziś (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

dziś (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej, (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej

dziś (wzrost) d. Anglii d. autonomicznej. -

/Przydatek/: Wyznaję naprzód, że jestem realistą, tj. że w słowach nie szukam brzmienia i wiatru, lecz rzeczy Wyznaję powtórnie, że chociaż wierzę w istoty niematerialne, jestem przecie w znaczeniu Kanta materialistą, to trzymam, że nie masz w człowieku najogólniejszej nawet myśli, która by nie wzięła swego początku od zmysłów I znowu, chociaż ~~wrażenia~~ wrażeń zmysłowych, obserwacji i doświadczeń nie mam za naukę, ale za materiał do niej, z którego rozum wywodzi i tworzy pasmo prawd ogólnych, fenomenów i stanowiących naukę, jestem wazela-ko empirykiem, bo żadnych myśli, pojęć ani prawdyrodzonych umysłowi ludzkiemu nie znam i dostrzedz nie mogę."

/O Metafizyce, 1814/: Powiedziałem w jednym z pism moich (NB O życiu Kołłątaja/: Metafizyka jest w pewnym znaczeniu nauką ważną dla małej liczby głów już gruntownie uczonych i obdarzonych siłą rozległego rzeczy ogarnienia: ale najniebezpieczniejszą dla kraju zaczynającego się perzadnie uczyć -- Bieg dawnej filozofii kończył się na Metafizyce, którą miano za najwyższy stopień i za wygórowanie myśli ludzkich w różnych odnogach i rodzajach wiadomości. Ze zaś w tej nauce uważano rzeczy odrywając od nich myślą to tylko, co jest ich przyniotem z wielą innymi rzeczami wspólnym, dla tego potem każde myślenie ogólne zastarawiające się nad powszechnymi prawdami jakiegokolwiek przedmiotu i będące dziełem czystej i rozleglejszej refleksji, nazwano Metafizyką. Jestto szersze ogarnienie rzeczy i wyciągnięcie z ich wspólnych własności prawd ogólnych i powszechnych, a zatem podniesienie myśli ludzkich od fenomenów, od postrzeżeń pojedynczych do jednego wiążącego je łańcucha, do przyczyn albo do praw, których są wypadkami. W tym znaczeniu każda porządna nauka ma swą metafizykę ... Wrażenia zmysłów pojedyncze skutki i spostrzeżenia w każdej nauce są tylko wiadomością erudycją i materiałem, ale nie stanowią nauki, która zależy na myślach i prawdach ogólnych wiążących ze sobą te pojedyncze skutki i pokazujących, jak są od siebie zawiśłe. Prawdziwa nauka jest dziełem umysłu i pasmem rozumowania opratego na fenomenach prostych, pewnych statecznych do brze pojętych i ściśle roztrząśnionych. Każda przeto teoria gruntownie osadzona, każde głębsze pojęcie, przyprowadzone do ogólnych zasad i prawd początkowych ... wszystko to stanowi metafizykę... Metafizyka ta jest potrzebną, bo bez niej nie byłoby umiejętności i nauk.

Ale metafizyka ~~nauki~~ powinna być wolna od błędów. Dobra metafizyka powinna mieć dwa znamiona prawdy: rzetelność i

trafność. Rzetelność zależy na tym, żeby nie uważać, tylko to, co jest w rzeczach. Przywidzenia, uprzedzenia, twory imaginacji, namiętności nie powinny tu wchodzić, bo te są wzięte z nas, nie z rzeczy. Trafność być powinna w działaniach umysłowych, żeby wyniesiony nad szczególne skutki rozum nie więcej przyznawał rzeczom w swych wnioskach i myślach ogólnych, jak to co koniecznie z tych skutków wypada. Ledwo nie wszystko błędy metafizyczne wynikły z przesądzenia czyli exaggeracji.

Stąd łatwo rozumieć, jak bredzić muszą w naukach owe umierane filozofy, którzy żadnej nauki z gruntu nie poznawszy stanowią prawa dla rozumu ludzkiego na wszystkie. Owe uniwersalne pedagogi, którzy wykładają przepisy jak uczyć tego, czego sami nie umieją którzy obnoszą i sprzedają za naukę towar nierozsądku i bezczelności i nim chciwą nauki młódź zarażają i uwodzą.

Sztuka więc nader niebezpieczna upowszechniania myśli, będąca źródłem i wielkich prawd i wielkich błędów, w samej tylko matematyce ma swoje niezawodne drogi i opisy. Gdziekolwiek rachunek nie mógł dać żadnej pomocy, wszystko się prawie chwieje w niepewności., jedne teorie wala się i ustępują drugim, a nauki przy całym zbiorze obserwacji i doświadczeń codziennych rosnącym nie wychodzą prawie ze stanu rewolucji i odmiany. Ocz się dopiero dzieć musiałe w Metafizyce tak nazwanej filozoficznej, nie powściągniętej żadnymi pewnymi i mocnymi prawidkami w upowszechnianiu myśli. Oto że tam świat marzeń, dziwactw i urojeń, wzięte za świat prawdy i rozumu.....

Piękny to zaiste i wysoki zamiar z gruntownego poznania wszystkich części nauki, zrobić sobie czyste, porządne i ogólne wyobrażenie o całej. Ale tak okazała budowę trzeba zakładać na wiadomościach rzetelnych, na prawdach jasnych i niezaprzeczonych. Kopernik, Galileusz, Kepler i Newton nauczyli nas, że w poznawaniu natury nie mamy, tylko fenomena i skutki do uważania, że prawdziwa fizyczna przyczyna jest to także fenomen i skutek, z którego inne wypływają, a zatem że poznawania naszego cały zamiar być powinien: dochodzić, jak są rzeczy naszego cały zamiar być jak są w sobie i jakie ich niezawisłość nas przyrodzenie, bo taka wiadomość jest dla człowieka niepodobna i na nic niepotrzebna. Otóż to porządna i pożyteczna metafizyka, z gruntownego pojęcia rzeczy uważane naszej poddanych.

Rozprawa O logice i retoryce jest głównie krytyką logiki Condillaca, której Sniadecki zarzuca, że jest rozprawianiem krytycznym o logice, a nie logiką, że zamiast traktatu

17 12/3 4

1816 2

tu jasnego logiki zawiera traktat fizjologiczny, ciemny i niedokładny o władzach duszy. Przeciwnie sądzi Sn. że dobra logika powinna zamykać naukę o początku wyobrażeń i ich podziale, o siłach umysłowych, o drogach i trybach, którymi się te siły objawiają, o znamionach prawdy i o prawdopodobieństwie i o źródłach błędu.

Taką dobrą logikę zamierza Sn. dać w głównym swym traktacie filozoficznym pt: Filozofia umysłu ludzkiego czyli najważny wywód sił i działań umysłowych /1818/ Wstęp mówi o fundamentalnych początkach poznawań ludzkich. Mówi Sn. "Tak właśnie materialnym jak i w świecie umysłowym jedynym zatrudnieniem i nauką człowieka są fenomeny. Wszystkie używania nasze w poznawaniu siebie i rzeczy dążą do tego powinny, aby do dobrze pojętych i pewnych faktów czyli fenomenów szczególnych przejść do poznania fenomenów ogólnych z których tamte wypadają.

Empiryzm i sensualizm. Fenomeny ogólne. Przyjmuje jednak i twierdzenia "których nie jesteśmy zdolni ściśle dowieść" a na których przecie zasadzamy nasze dociekania i nasze sprawy.

Filozofia umysłu dzieli się na dwie główne części I O początkowych i prostych władzach umysłu, II o wyższych i zawilszych. W pierwszej rozdziały o czuciu, o uwadze, o odrywaniu czyli abstrakcji, o pamięci, o słowach jako wyrazach pojęć i o języku jako instrumencie myślenia, w końcu o nawijaniu się i kojarzeniu pojęć. Są to wszystkie rozważania psychologii myślenia. Część druga omawia w 3 rozdziałach rozum, imaginację i wolę. W pierwszym logika i metodologia. W końcu jest nowa o smaku czyli ocenach estetycznych.

Polemika z Kantem: O filozofii 1819: Cztery główne zarzuty: 1/ przesadzona nieufność ku świadectwu zmysłów 2/ wystawianie sobie duszomyślającej bez zmysłów tj w stanie człowieka urejonym i niepodobnym 3/ brak dowodów na poprawność pierwszych zasad swej nauki, mianowicie na poprawność odróżnienia materii i formy poznania 4/ konkluzurę z wiłą i ciemną. Na zasadzie tych zarzutów

skocila u nasz Amier jak emigracyjn i omam
wrednyjany, Koscian, nig nie gredisendaw
Wdraziaz uowidka koscian. Z obrozow koscian 4gdy
bit "Plezyndi" Izim Biednycki (Pamiatnik koscian
nr) wplywy, ie Si. nie uowidawiz mulemiz

z nauki Kanta. Reszta w „Polityce do
pracy filozofii” „Przyjęcie tej reszty
 „była odwrócić uwagę od „złoty „złoty”

Wączy Wączy główni przedstawiciele filozofii Oświe-
 Jan
 cenia w Polsce, Kołłątaj, Staszic, Sniadecki ogłosili swe
 prace filozoficzne pod koniec życia, wtedy gdy panowały już
 w Polsce inne prądy, mianowicie wpływy filozofii Kanta i je-

go następców. Kant wpłynął bezpośrednio dzięki temu, że słu-
 chała jego wykładów dość znaczna liczba młodzieży polskiej,
 uczęszczającej do Uniwersytetu królewskiego. Już pod ko-
 niec XVIII w. ukazały się tłumaczenia drobniejszych pism
 Kanta, interesujących społeczeństwo przez swe nastawienie
 praktyczno-życiowe:

- Józef Bychowiec /1778-1845/ uczył się najpierw w Akademii
 Wileńskiej, potem w Uniwersytecie w Królewcu. Tłumaczy "
 Zum ewigen Frieden" - "projekt wiecznego pokoju" aktualna
 broszura polityczna gotowa się do sprawiedliwości i ucz-
 eiwości w stosunkach między państwami. Tę samą broszurę
 tłumaczył też Szymon Bielski, pijar krakowski. Bychowiec
 wydał też tłumaczenie: Idee zu einer allgemeinen "eschich-
 te in weltbürgerlicher Absicht - Wyobrażenie do historii po-
 wszechnej we względzie kosmopolitycznym - treścią są pomy-
 śki dotyczące międzynarodowego związku państw, opartego na
 sprawiedliwości i wolności. Trzecim tłumaczeniem Bychowca
 jest przekład broszury "Streit der Fakultäten" czyli "Spór
 filozofii z teologią prawoznastwem i medycyną" - dotyczy
 zagadnień stosunku między naukami. W kalendarzyku kieszonkow
 Jana Maya w Krakowie z r. 1802: Wyobrażenie o filozofii
 przesławnego Kanta" na kilkunastu stronach. Wyj. z historii religii

- Uczniem Kanta Celestym Mrongowiusz kaznodzieja ewangielii
 ski w Gdańsku i nauczyciel języka polskiego tamże, ur. 1764
 jest ~~dziesięcioletnim~~ ^{20-letnim} wydawcą wykładów Kanta o religii i moralno-
 ści z własnych skryptów wykładowych. Poln. filozofia 1854.

Innym uczniem Kanta Marcin Nikuta, nauczyciel filozofii w
 Szkole Rycerskiej /Korpusie kadetów/ ur. 1741 w okolicach Kró-
 lewca, ukończył tam Uniwersytet 1765 poczem powołany do War-
 szawy wykładał tam logikę, zasady moralności, prawo natury
 i ekonomię społeczną.

1825. K. Brudziński: O ucieczce przynosi i wnioski.

~~Wybitni najznakomitszych~~ Wykłady filozofii kantowskiej w Uniwersytetach: Kraków, Wilno, Warszawa.

Szaniawski, Jędrzej Sniadecki, Józef Maria Hoene Wroński.

Jędrzej Sniadecki /1768-1838/ studia w Krakowie, potem 6 lat zagranicą, doktorat w Padwie z medycyny i filozofii. Od 1797 profesorem chemii i farmacji, potem medycyny wewn. w Wilnie. Znaczenie filozoficzne ma rozprawa: "O niepewności zdań i nauk na doświadczeniu fundowanych" 1799. - "Nie pojmuję dlaczeto ci sami, którzy władzę myślenia tak surowymi obostrzyli prawidłami, przypisywali zupełną nieomylność doświadczeniu i jego się wszędzie nieodstępnie trzymać kazali Doświadczenie i obserwacja zgromadzić tylko i rzucić materiały mogą z których sam dopiero rozum naukę budować potrafi. - "Porzuciwszy romans imaginacji i zapalonego umysłu, budować będziemy romanse doświadczenia". .. W wieku naszym jeden z najpierwszych filozofów głęboką krytyką czystego rozumu na nieśmiertelną u uczonych zasłużył sławę." *(Szaniawski)*

¹⁸⁰³ W Uniwersytecie ~~krakowskim~~ w Krakowie, po częściowem zgermanizowaniu pod rządem austriackim, znów od 1809 r. został przywrócony polski uniwersytet /druga reforma Kołłątaja/. Katedrę filozofii objął Feliks Jaroński /1777-1827/ i pozostawał na niej do 1818. Studia odbywał w Krakowie, filozoficzne i teologiczne, poświęcił się stanowi duchownemu i był proboszczem w Krakowie. - po ustąpieniu z Krakowa profesor seminarium duchownego w Kielcach. Pisma: "Jakiej filozofii Polacy potrzebują" - rozprawa programowa /1810/. Występuje przeciwko jednostronnemu empiryzmowi filozofii Oświecenia i prganie uzupełnić ją elementami rozumowymi za przewodem Kanta. W duchu Kanta rozwija następnie swoje poglądy filozoficzne w dziele "O filozofii", Kraków 1812. Trzy części I. Wiadomość o filozofii w powszechności. II. Logika. III. Przypisy i objaśnienia. Logika zawiera wykład głównych zasad krytycyzmu Kanta, oparty na opracowaniu zwolennika Kanta Gottfryda Wentzla. Od Jarońskiego badania nad przeszłością filozofii w Polsce: *Wiadomości o logice i filozofii*

Następcą Jarońskiego Józef Emanuel Jankowski /1791-1847/ prawnik i filozof. "Krótki rys logiki wraz z jej historią" Wentzl i Kiesewetter - Ostatnią częścią tego dzieła jest *Historia logiki w Polsce (1822)* *Wyd. w Warszawie w drukarni Kłopotnickiej*

Wydawnictwo Kłopotnickie (nr. 172-207)

O znakomitszych nieprzyjaciółkach filozofii /1821/, O niektórych różnicach jakie zachodzą między starożytną a późniejszych wieków filozofią 1824. - Brak uznania, krytyka ze strony Jana Śniad.

Na terenie warszawskim szerzycielem filozofii Kanta był przede wszystkim Józef Kalasanty Szaniawski /1764-1843/. Ur. w Kalwarii Zebrzydowskiej pod Krakowem, do szkół chodził w Kaliszu, a na Uniwersytet w Królewcu, gdzie był pilnym i gorliwym uczniem Kanta. Do służby publicznej wstąpił jeszcze za czasów Stanisława Augusta, należał do stronnictwa reformy, brał czynny udział w powstaniu kościuszkowskim, potem był w Legionach. Za czasów pruskich wrócił do Warszawy, został wybrany członkiem i sekretarzem Towarzystwa Przyjaciół Nauk, poświęcił się pracy naukowej i pisarskiej. W tych czasach 1802-1808 powstały jego najważniejsze prace filozoficzne. Później już w czasach Królestwa Kongr. zrobił karierę urzędniczą i pozostawił po sobie bardzo złą pamięć szkodliwej dla Polski działalności policyjnej.

"Co to jest filozofia. Niektóre myśli służyć mogące do porozumienia się względem odpowiedzi na to pytanie." 1802. Związała ta rozprawa jest jasnym i przystępnym przedstawieniem "źródła, formy, części i użytków filozofii" ze stanowiska Kantowskiego.

~~*Rzuty przyjaźni i skłóceń między filozofami i naukami w filozofii i w sztuce*~~

"O znamienitszych systemach moralnych starożytności." 1802

"System Chrystyanizmu krótko wyłożony" 1803.

"Rzut oka na dzieje filozofii od czasu upadku jej u Greków i Rzymian aż do Odrodzenia nauk. Przydana rzecz o skepty-

kach moralnych i szkodliwym dążeniu filozofii XVIII w."

1804. Polemika ze Sniadeckim. *„Zobiedrzenie Polityki i filozofii”*
„Muszę powiedzieć, że obalio”
„wra epoka już nadcią, a nastaje już filozofia Kant’a.”
 "Rady przyjacielskie młodemu czcicielowi nauk i filozofii,

pragącemu znaleźć pewniejszą drogę do prawdziwego i wyż-
 szego oświecenia. Wstęp do filozofii i przegląd nauk filo-
 zoficznych. 1805. *2^{ne wyd. w r. 1913.}*

„Krityka i przemawianie w r. 1805 w Warszawie”
 1808. - (Filozofia specyjalna i fascyna Schellinga)
„Cetokone wojowniczo utraciła jako generacji”
„Tę drogę studiów otrzymał (odbył) w r. 1805 w r. 1805.”
„W r. 1805 w Warszawie, 1805” - jedynym w r. 1805

Uniwersytet warszawski powstał w r. 1818 i składał si
 według projektu organizacyjnego z pięciu wydziałów, teolo-
 gicznego, Prawa i administracji, Lekarskiego, Filozoficzne
 go, Nauk i sztuk pięknych. Wydział filozoficzny miał trzy
 przedmioty
 działy, jeden z nich obejmował ~~nauki~~ filozoficzne, które
 były następujące: Filozofia zasadnicza czyli fundamentalna
 Filozofia teoretyczna z jej częściami logiką, metafizyką,
 estetyką. Filozofia polityczna z jej częściami: nauką
 praw przyrodzonych, etyką w ścisłym znaczeniu, filozofia
 religii. Umiejętności w najbliższych związku z filozofią zo-
 stające: gramatyka powszechna, historia filozofii z jej li-
 teraturą. Encyklofilozoficzna. Antropologia pragmatyczna.

teoria pedagogiki i dydaktyki z jej ćwiczeniami praktycznym

Program powyższy nie został nawet w części wykonany, a głównie przeszkadzał mu Szaniawski, który został Dyrektorem Oświecenia Publ. i już w r. 1820 wydał nakaz, aby wykłady filozofii odbywały się tylko po łacinie, a już przedtem krępował je surową cenzurą.

O katedrę filozofii starał się Bychowiec z Wilna i Jaronis z Krakowa. Otrzymał ją profesor liceum warszawskiego Adam Ignacy Zabelewicz ur. pod Crodnem w r. 1784. Studia uniwersyteckie odbywał za granicą, w Halle, Jenie i Getyndze, przez lat siedem, poświęcając się filozofii i medycynie. Po nominacji otrzymał znów stypendium dla dalszych studiów zagranicą, a wykłady zastępcze objął Samuel Bogumił Linde. Zabelewicz /potem sprostował swoje nazwisko na Zubellewicz/ był profesorem filozofii do r. 1823, w tym roku przyjął nominację na nowowprowadzony w uniwersytecie urząd generalnego inspektora, którego zadaniem był nadzór przedewszystkiem polityczny nad zachowaniem się młodzieży. Zubelewicz wykonywał swoje obowiązki w ten sposób, że pozostawił po sobie złą sławę, umarł w r. 1831. ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ Swój program filozoficzny przedstawił w raporcie pisanym z podróży naukowej: Przez zwiedzenie uniwersytetów w Berlinie, Halli, Lipsku, Jenie i Getyndze przekonałem się bliżej o teraźniejszym stanie filozofii w Niemczech. Nie bez ukontentowania postrzegłem, bliżej oznaczone granice filozofii, lecz nie widać jeszcze powszechnej na to zgody, że jedna

jest filozofia, jedno jej źródło, że ta od wszystkich innych zupełnie różna umiejętnośćna gruntownej znajomości się ludzkich zasadzać się powinna. Usiłowania niektórych filozofów niemieckich w wyszukaniu drogi między dogmatyzmem a sceptycyzmem są dobre, ale dotąd bezskuteczne..... Najszkodliwszymi są dziecienni sceptycy i zagorzali dogmatycy, po których niczego dobrego spodziewać się nie można. Oni to cierpią na tę zaraźliwą w filozofii chorobę, którą lubo ich utworem krótkie obiecuje życie, zostawia jednakże jad, który się łatwo udziela, a którego skutki zgubny wpływ na niewykształcone jeszcze umysły mieć muszą konieczni. Zeby od tej zarazy inni wolni byli, życzyć potrzeba, aby wszyscy trudniący się filozofią nie w samym tylko idealnym żyli świecie, żeby nie przestawali być ludźmi, myśleli i działali po ludzku i wszystkie swoje badania, do jakich tylko umysł ludzki jest zdolny, stosowali do praktycznego życia: inaczej filozofia która się najdzielniej do wzrostu światła w n rodach przykłada, będzie zabawką dla pojedynczych głów, niepojętą tajemnicą dla innych, bez korzyści dla ogółu."

Wykłady Zubelewicza były dobre, przygotowywał się starannie, przedmiot swój znał dokładnie, nauczał, jak pisze Bieliński "z korzyścią dla uczniów". Z autorów trzymał się głównie Wilhelma Kruga, kantysty i następcy Kanta w Królewcu.

Pisał Zubelewicz nie wiele. "Rozprawa o filozofii" 1819. zakłada, że "sam człowiek ze swemi zdolnościami, siłami, skłonnościami, potrzebami i zamiarami jest głównym filozofii przedmiotem".. Filozofia dzieli się na umysłową czyli teoretyczną i praktyczną czyli moralną. Filozofowie zwykle oddawali pierwszeństwo bądź bytowi bądź wiedzy o nim i wytworzyli wskutek tego dwa przeciwległe systemata realizmu i idealizmu. Niedostateczność obu tych systematów doprowadziła do syntezy /Krug/ jako ich syntezy. "O zasługach Sokratesa w filozofii" 1819, "O zasługach Platona w filozofii" 1821. W rękopisie "Logika i metafizyka empiryczna" oraz tłumaczenie Kruga "Handbuch der Philosophie" z r. 1820.

Następcą Zubelewicza na stanowisku profesora filozofii został Krystyn Lach-Szyrma urpdzony w Woynassach w Prusach Wschodnich w r. 1791. Gimnazjum w Królewcu, Uniwersytet w Wilnie Filologia klasyczna. Podróż do Francji i W. Brytanii 3 lata studiów filozoficznych w Edynburgu. Pisma z dziedziny historii literatury, dziełko o Polsce dla Anglików, o Anglii wspomnienia z podróży.

"Wstęp do filozofii" w rękopisie - Relacja Zubelewicza: Pochwalam zamiar jego pracy, przyznaję mu jasność tłumaczenia się i myśli w nich zawarte, choć nie nowe, uważam za przydatne dla młodzieży. Ale napróżno szukać będzie Wydział

zaokrągłowej całości. Chce on tylko drogą eklektyczną za-
korzeńć jak mówi w Polsce filozofię.

Był zwolennikiem filozofii szkockiej, /słuchaczów 54/ i
wolentariuszy - był gorliwym profesorem, zjednął sobie
przychylność kolegów i młodzieży.

Rok 1831. Komendantem gwardii akademickiej - emigracja
do Anglii - żywa działalność emigracyjna. Zmarł 1866.

Wykłady filozofii w Wilnie.

Komisja Edukacyjna zniosła katedrę filozofii w Uniwersy-
tetach. Logikę przekazano szkołom średnim. Wykładano tylko
prawo natury /X. Hieronim Stroynowski i Szymon Malewski - ten
rozpoczął wykłady od wstępnego kursu logiki/. Dopiero po
reformie uniwersyteckiej z r. 1803 powołano na katedrę filo-
zofii Jan Henryk Abicht. Przez to powołanie chciał Czarto-
ryski przenieść do Polski nową wówczas filozofię kantowską.
Abicht ur. 1762 był od r. 1796 profesorem w Erlangen, był
zwolennikiem Kanta i kantysty Reinholda. Wykładał logikę, psy-
chologię, metafizykę, etykę i wstęp do filozofii. Wielkiego
wpływu nie miał. Pisze o nim współczesny /Jundziłł/: "Czar-
toryski małe mający o ~~przekład~~ o naturze i pożytku tej fi-
lozofii wyobrażenie życzył i tę gałąź nauki przenieść na
naszą ziemię. Wybrany na ten koniec profesor nie był wcale
zdatnym do spełnienia tego zamiaru. pozbawiony przyrodzone
go wymowy daru, niewprawny do płynnego językiem łacińskim
tłumaczenia się, ciemno naukę swą pojmując, a jeszcze
ciemniej wykładając, nie mógł nikogo nauczyć oryginalnej
swej filozofii i przez lat jedenaste bezkorzystnie kate-
drę zajmował. Wreszcie skromny, spokojny, przykładowy, pra-
wych obyczajów i dla słodczy charakteru swego szanowany
umarł 1816 r."

Po śmierci Abichta objął katedrę po nim Ks. Anioł Dowgird
urodzony w r. 1776 w pow. Mściśławskim ziemi Mohilewskiej.
Uczył się najpierw u Jezuitów w Mohilewie, potem u Pijarów
w Dąbrowicy, wstąpił sam do tego zgromadzenia w r. 1791 i na-
uczał w szkołach pijarskich do r. 1807 matematyki, fizyki
i wymowy. Wkrótce potem objął funkcje kapelana ^w ~~przy~~semina-
rium duchownem przy uniwersytecie wileńskim i po śmierci
Abichta zajął zastępczo jego miejsce, począwszy od r. 1818.

wykładał wtedy psychologię, logikę oraz rozbiór krytyczny zasad filozofii Kanta. W r. 1821 zmienił program i wykładał przez dalsze dwa lata kurs logiki i filozofii moralnej według własnej książki "O logice, metafizyce i filozofii moralnej". Wilno 1821.

W roku 1820 ogłoszono konkurs na obsadzenie katedry filozofii, do którego stanęło trzech kandydatów Dowgird, Michał Wiszniewski, wówczas profesor Liceum w Krzemieńcu, późniejszy profesor historii literatury w Uniwersytecie Krakowskim. oraz Józef Gołuchowski, wówczas młody profesor prawa natury w Uniwersytecie warszawskim. Katedrę otrzymał Gołuchowski a Dowgird usunął się z uniwersytetu. Ale już w r. 1824 Gołuchowski został pozbawiony katedry przez rząd na jego miejsce profesorem i Dowgird został ~~profesorem~~ wykładowcą i wykładał aż do zamknięcia Uniwersytetu w r. 1831, a potem jeszcze jako profesor Akademii Duchownej do śmierci w r. 1835.

Jako profesor na katedrze nie miał zbyt wielkiego powodzenia. Podlegał tremie, trzymał się ściśle napisanego tekstu pomimo tego często mijał się i tracił wątek. Nie umiał zjednać sobie słuchaczy i zapanować nad audytorium. Wykłady jego oschłe, rozwlekłe, często gubiące się w powtarzaniach, miały jak pisze w pamiętnikach jeden z jego byłych uczniów - tę dobrą stronę, że odbywały się bardzo nieregularnie i można je było często opuszczać.

Choć jednak nie miał umiejętności wykładania, to jednak pisał dobrze i należał do umysłów wybitniejszych tego czasu. Styl miał piękny, jasny gruntowny.

Prócz wymienionej wyżej pracy ogłosił jeszcze "Wykład przyrodzonych myślenia prawideł, czyli logika teoretyczna i praktyczna." Połock 1828 /tylko część I - o władzach umysłu/. Struve nazywa to dzieło "jednym z najważniejszych

i najbardziej zajmujących dzieł literatury logicznej w Polsce". Pośmiertniem wyszło: "Rzeczywistość poznać ludzkich." Wilno. 1839. Bardzo obszerne rękopisy, między im. II i III część Prawideł myślenia, Historia filozofii, Filozofia moralna, Filozofia Kanta czyli badania bezstronne nad jej układem".

Zalicza się Dowgirda do zwolenników filozofii kantowskiej, bo za punkt wyjścia służy mu rozważania krytyczne Kanta.

"Logika porządna, mówi D., powinna gruntownie wyjaśnić granice zakresłone władzom poznawczym człowieka ...". Zgodnie z tem wszelkie badania rozpocząć się winny id pytań postawionych przez Kanta, a mianowicie, czy można cokolwiek poznać rzeczywiście i jakim sposobem być to może. Jakim sposobem w wiadomościach naszych rozróżnić możemy to, co nam daje własny nasz umysł, od tego, co nam jest dane od przedmiotów zewnętrznych Dowg. łączy logikę ściśle z rozbiorem psychologicznym myślenia i tu znów idzie za wzorem angielskiej filozofii empirycznej, której tak wybitnym przedstawicielem w Wilnie był Sniadecki Jan. - Także wpływy Herbartha. /Strasz. 388/

Jednocześnie z tymi przedstawicielami myśli filozoficznej o których wspomnieliśmy ostatnio, początki nowego okresu - filozofii romantycznej - mesjanistycznej.

Podłożem - romantyczna filozofia niemiecka, pokantowska /idealizm niemiecki/

/Punktem wyjścia tej filozofii poszukiwanie absolutu - rzeczy samej w sobie - Fichte/

Tendencje życiowe - istniały także poprzednio - filozofia ma dawać zastosowania. Idea posłannictwa, Mesjanizm.

Podkład metafizyki chrześcijańskiej. Metafizyka spirytualistyczna, nie idealistyczna. Bóg, dusza wieczna.

Naród jako związek dusz.

Przedstawicielami tej filozofii:

Józef Maria Höne-Wronski (1778-1853)

Józef Gołuchowski (1777-1858)

Bronisła Trentowski (1808-1869)

Karol Libelt, Józef Kremer, August Cieszkowski

Mickiewicz, Słowacki, Krasiński.

(1798-1855)

(1809-1849)

(1812-1859)

(Andromida)

Lib. (1807-1875)

Kr. (1806-1875)

Cies. (1874-1894)

Józef Maria Höne-Wronski, ojciec z Czech, matka Polka polka, urodził się w Poznaniu 1778. Ukończył szkołę rycerską w Warszawie 1794. W kampanii tego roku doszedł do rangi kapitana i pod Maciejowicami dostał się do niewoli. W rok później wstąpił do armii rosyjskiej, służył dwa lata, doszedł do rangi podpułkownika sztabu Suworowa. w 1797 wrócił do kraju, zlikwidował spadek po ojcu i udał się na dalsze studia

do Niemiec. W Królewcu zapoznał się z filozofią Kanta, jakkolwiek Kant z powodu starości i choroby już wówczas nie wykładał. Filozofia ta bardzo go pociągała. Próbował studiować prawo państwowe, a le przedewszystkiem zwrócił się ku naukom matematycznym, gdzie gruntowne podstawy wyniósł już ze szkoły kadeckiej. W r. 1800 wyjeżdża do Francji, aby zaciągnąć się do nowej armii polskiej w Marsylii. Styka się z Dąbrowskim i Kościuszką. W Marsylii za zachętą Dąbrowskiego począł myśleć o opracowaniu memoriału, o konieczności przywrócenia państwa polskiego dla dobra Europy. Wroński rozmyślając nad zagadnieniem Polski, przyszedł do przekonania, że da się ono rozwiązać tylko przez odkrycie najwyższych prawd filozoficznych "dla rozproszenia ciemności, jakie otaczają jeszcze przeznaczenia narodów". Pod wpływem tych myśli "zabrał się równocześnie i odrazu do systematycznego rozwinięcia zarówno prawd filozoficznych, wywodząc je z zasady bezwzględnej, jak i do reformy matematyki, rozwiązując wszystkie jej zagadnienia, przez co dawał rękojmię wartości swoich prawd bezwzględnych".

Wśród tych zajęć w r. 1803 odkrycie "prawdy najwyższej", którą odtąd będzie rozwijać do końca życia.

Dalsze koleje. Małżeństwo. Przeniesienie się do Paryża 1800. Życie wśród niedostatku. Sprawa Arsona. Śmierć w r. 1853.

Raport przez naukowca o opracowaniu nauk filozofii Kanta "Philosophie critique découverte par Kant, fondée sur le dernier principe du savoir."

1803 - autor dzieła *Travaux de Kant* - niedokonane.

22 dn.
Klasifikacja dzieł Kanta - zgodnie z treścią

1. Schellinger przez uniwersytecie ostatecznej ustawy,

2. Kowalski między 1° i 2° ujętych w formie,

3. najpóźniej w 1853 roku objętych, 3. niedokonany

opinion, 4e édition révisée. Deuxième édition
 moi le 1er de la formation, l'opinion - fait une partie
 de la vie humaine - et de la - les uns après
 l'autre abouissent à la même conclusion.

Si l'on veut connaître véritablement
 l'état de l'humanité, qu'on se livre à
 l'étude de la philosophie, de la morale, de
 la politique, de la législation, de la science
 humaine, de la vie humaine, de la vie
 humaine.

Puis, en ce qui concerne l'opinion, on a vu
 l'opinion - l'opinion est la source de la vie humaine -
 l'opinion du cours de la philosophie française
 de la fin de 1811, l'introduction à la philosophie de la
 philosophie 1811, Le Sobrius ou le romantisme
 schellingien 1818, Poésie du romantisme
 1821, Préface de la philosophie 1842, Ré-
 forme absolue du savoir humain 1847, Philo-
 sophie absolue de l'histoire 1852 - l'œuvre
 posthume ✓

Jak większość przedstawicieli idealizmu tak i Wroński miał na myśli filozofię absolutu, czyli poznanie bezwzględnie nie dopuszczające żadnych wątpliwości, obejmujące wszystko, co tylko myśl objąć może. Ostatecznym celem dociekań jest poznanie istoty absolutu, dotarcie do rzeczywistości istnienia, skąd droga do ostatecznego zjawienia ludzkości. Absolutem nazywa to "co istnieje samo przez się lub inaczej to co posiada w sobie samym warunek swego istnienia". Zagadnienie granic ludzkiego poznania, kwestia dla Kanta zasadnicza, nie istnieje dlań wcale. Zarzuca on innym myślicielom, że nie doszli do pełnego poznania prawdy, ale widzi w tym tylko wy-nik nieuprawnionego sceptycyzmu względem swojej nauki.

Obok poznania zmysłowego i rozumowego mówi też o przeczu-ciu absolutu /presentiment de l'absolu/, na którym oparło się jego własne odkrycie. Mimo to jednak wywodzi swój me-sjanizm wyłącznie jako naukę rozumową i polemizuje z misty-cyzmem innych współczesnych myślicieli - i tak mówi o poe-tyckim mistycyzmie Mickiewicza z ukradzioną świętą nazwą mesjanizmu za profanację dyskredytującą jego naukę.

Filozofię dzieliś na "teorię, która poznaje rzeczywistość daną i "technikę" która kieruje rzeczywistością, aby spełni-ła swój cel. Jego filozofia zatem miała być nie tylko wiedza ale zarazem i przewodniczką życia. Stąd nazwa filozofii me-sjanistycznej. Трагизма Трагизма Traścią zaś jej rozwinięcie "prawa stworzenia" /loi de la création/, według którego abs- rozwija się sam z siebie. - Odpowiednik dialektyki idealitycznej Fichtego i Hegla, tylko podziały nie trichotomiczne, lecz dychotomiczne. Według tego schematu miały być rozstrzy-gane wszystkie kwestie teoretyczne i praktyczne, stąd przy-czynki do nauki ekonomii, polityki matematyki i fizyki ii. historiozofii. < - >

Umysłowość Wr. niezwykła, bystra, ale fantastyczna, niere-alna, patologiczna. Stąd trudności życiowe.

Zwolenicy: Grono osób najbliższych, żona, przybrana córka Antoni Bukaty, Leonard Niedźwiedźki. Instytut mesjanistycz-ny.

<Jego mesjanizm jest zjednoczeniem filozofii z religią i "stanowi z jednej strony filozofię samoistną, a z drugiej religię samoistną tj. Parakletyzm zapowiedziany przez Jezu Chrystusa" zapowiada przyście Parakleta Ducha pocieszyciel Ducha prawdy, który ma nas wszystkiego nauczyć, a tym du-chem prawdy nie może być nic innego tylko rozum absolutny">

(Prolegomena do mesjanizmu 1842):

Предисловіе къ своему учению о мессіи
 и о философіи абсолюта
 Параклетизмъ - учение о Духе правды -

nej, spelnienie religij, reformowanie nauk, wy-
 jatnienie przestępstw, odwołanie cesar najwzniegszego Prussia,
 mieszkanie króla absolutnego wzniesła i odwołanie
 poveruadei narodowi.

W. 95: Potencjalny gwałt ożwiini wsiel florysty
 i gwałt ^{prześlony} ~~prześlony~~ ^{prześlony} ~~prześlony~~ i poveruadei
 mieszkanie wzniesła na przemi pól prześlony
prześlony, pover dawa jedynie more w tym prześlony
 baw oryginalny prześlony prześlony prześlony. prześlony
 liciny prześlony, i donajin prześlony prześlony
 w prześlony prześlony prześlony prześlony prześlony
prześlony prześlony prześlony prześlony prześlony
prześlony prześlony prześlony prześlony prześlony.

Wymogi dinstat na krajnie i binst w formuła.
 W Polsce gwałt prześlony i prześlony prześlony prześlony
 w prześlony prześlony prześlony prześlony prześlony
 1797. Wskazywanie w prześlony prześlony prześlony prześlony
 dokladni prześlony. 1817-20 prześlony prześlony prześlony
 i prześlony prześlony prześlony prześlony prześlony prześlony
 1920 < - > 1921 prześlony prześlony prześlony prześlony 1920.

Langen u Schelluz. Professor von Naturgeschichte.
München. 1823 zum ersten Mal Professor der Philosophie in München,
wurde er am 1. März 1824 durch Wahlung zum ersten Mal
: abgeordnet zu Hannover, siehe Buchdruckerei 1820.

Professor der Naturgeschichte in München, Gießen u. Göttingen.
Königliche Universität Göttingen - 1826 - 1830, Göttingen, Berlin -
München, 1830 bis 1835, 1835 bis 1840, 1840 bis 1845, 1845 bis 1850,
1850 bis 1855, 1855 bis 1858.

Wissenschaftliche (Schluss): Zusammenfassung der... Pro-
fessor der Philosophie in Göttingen. Philosophie, Geschichte, u.
Kunst, neue Naturgeschichte der Erde u. der Pflanzen, die
Natur der Erde, die Natur der Pflanzen, die Natur der Tiere.

Der Naturgeschichte, die Natur der Erde, die Natur der Pflanzen, die Natur der Tiere.

Die Naturgeschichte der Erde, die Natur der Pflanzen, die Natur der Tiere.
Die Naturgeschichte der Erde, die Natur der Pflanzen, die Natur der Tiere.
Die Naturgeschichte der Erde, die Natur der Pflanzen, die Natur der Tiere.
Die Naturgeschichte der Erde, die Natur der Pflanzen, die Natur der Tiere.
Die Naturgeschichte der Erde, die Natur der Pflanzen, die Natur der Tiere.

Göttingen. Einfluss der Mathematik

auf die Bildung des Menschen 1816 (Buchh. Sch.
 Neudruck: *Widya manasika* un *vykhas* *Śāstra*
 utpanna 1925). - Ueber Plāts Republik (vers.
 daktvāda 2 Händ.). *Śāstra* *anjan* *bandh*
 2 *manu*. *Wasa*: *O* *vīnīy* *unīy* *śāstra* *unīy*
śāstra *śāstra* 2 *śāstra* (niedrhor.) - *Śāstra*
 un *bandh* *śāstra*: *śāstra* *śāstra*, *śāstra*
 : *śāstra* *śāstra*; (*śāstra* *śāstra* *śāstra*;
 " *śāstra* ", " *śāstra* " *śāstra* " *śāstra* " *śāstra* "
śāstra ". Die *śāstra* im *śāstra* *śāstra* *śāstra*
śāstra *śāstra* *śāstra* *śāstra* 1822

(*śāstra*. P. *śāstra* *śāstra*: *śāstra* *śāstra* 1903)
śāstra *śāstra* *śāstra* *śāstra* 1924 (1938) -
śāstra *śāstra* *śāstra*: *śāstra* *śāstra* (1946)
śāstra *śāstra*: *śāstra* *śāstra* *śāstra* *śāstra*
śāstra *śāstra* 2 *śāstra* (1861). *śāstra* *śāstra* *śāstra*
śāstra *śāstra* *śāstra* *śāstra* *śāstra* (1906)
śāstra - *śāstra* *śāstra* - *śāstra* *śāstra*

Filozofia i życie: "Zadaniem filozofii jest wytworzyć wzni-
 wzniosłą intuicję świata". Taka filozofia posiada ogromne zn-
 znaczenie dla państw, państwo bowiem potrzebuje do swojej ży-
 wotności wielkich idei. "Filozofia wprowadza wbelki styl do
 nauk, rozpowszechnia właściwego sobie ducha głębokości i
 wzniosłości w narodzie i nadaje jakąś pomnikowość jego ży-
 ciu ... Trzeba koniecznie nauczać filozofii, by ziemia znów
 otworzyła swe głębie i olbrzymów swoich na światło dzienne
 wysłała." - Filozofia ma więc powoływać wielkie indywidual-
 ności, albowiem chociaż "całego zadania życia powierzone
 jest całej ludzkości i całemu czasowi", ale dokonać się to
 może tylko przez jednostki. Filozofia w stosunku do człowie-
 ka ma za zadanie takie przygotowanie go, by "wśród wi-
 dział pierwiastek wieczny .. Filozofia wyzwoladza ducha z w-
 więzów życia, usuwa jego działalność z pod panowania przypad-
 ku i porucza ją wolności". Życie jest złe i "miłość tylko
 może przezyciężyć to zło". Filozofia wskazuje drogę do ta-
 kiej miłości. W życiu tkwi wielki tragizm cierpienia. Lecz
 nie szczęście jest celem, lecz życie mocne i potężne. Nie
 w rozkoszach ma człowiek szukać szczęścia, lecz winien szuk-
 kać radości w cierpieniu, gdy widzi się mocniejszym od wsze-
 kiego cierpienia "Tryufem dusz wielkich jest skon bohater-
 ski". Przez miłość i cierpienie prowadzi droga do wyzwoleni-
 a i do zwycięstwa, bo życie potężne, węzłami wszechmiłości za-
 łączone stanowi sens wszechświata.

Zakończenie: "Tak przeświała się wszystko za pośrednict-
 wem filozofii! Nauka i sztuka, świat i życie, radość i cier-
 pienie! Wyznajmy tylko szczerze przed sobą: życie nasze z
 jakiegokolwiek punktu rozważane, nie jest bynajmniej takim
 żeby wstarczając samo sobie nie potrzebowało pomocy idei
 wyższych i mówiącej o nich umiejętności."

Wykład wstępny /ustęp o materializmie wieku Oświecenia/:
 Wpadła niegdys banda łotrów do naszej nauki, pokradłszy nie-
 które formy i sprzęty filozoficzne i świat niemi w perzynę
 obracać zaczęli. Ta to banda ogniem i mieczem pustoszyła kra-
 inę ideów i wiary, a obaliwszy to, co najsilniejszą było
 podporą życia, w głuchą ją obrócili puszcę. Ta to banda pod
 płaszczykiem filozofii tagnęła się na religię i ona-to czło-
 wiewi to wydrzeć usiłowała, co mu jest najdroższego, z po-
 czątku fantomem jakiejś czystej moralności, którejby obja-
 wienie niepotrzebnem było, go łudząc, potem i z tego go wyzu-
 wając, wszystko do własnego interesu sprowadzając. Nastaly
 potem nieszczęśliwe czasy oddalenia się ludów od BogaM, a
 w miejsce hymnów dał się słyszeć ryk ponury materializmu
 i dzikie krzyki rewolucjonistów. W tem widzimy do jakiego
 stopnia się może posunąć bezczelność ludzka i jak bezkarnie

- w oczach całej publiczności obcego nadużywać można imienia A jeżeli takowe bezprawia choć jakakolwiek filozofią nazwać można /bo to dowodzi zarazem, jak nikczemne rozum ludzki w tej nauce wydaje plody, skoro tylko od religii odpadnie/, jest to niezgrabna łatanina najpłytszych i najgnuśniejszych myśli, czeze marzenia powierzchownego mędrokowania, w której najmniejszego śladu wyższego, najmniejszego natchnienia nie widać. Możesz np. w filozofii być coś niedołączniejszego jak tak zwany Dictionnaire philosophique Voltaire'a. Wszakże to tylko jest zmiatanie samych śmieci filozoficznych, .. Cóż, co ze stanowiska materialistycznego ze świata sprawę zdać usiłują, podobni są owym motylom, które zabłąkawszy się czasem do naszych mieszkań, chcą wolność odzyskać, ciągle sądząc, że im się tam jakieś światło błyszczy. Tłuką się niepomnie, że w innych miejscach, aczkolwiek ciemnych, prędzejby jaką szparę do wyjścia na wolność upatrzeć mogły."

A- w innym miejscu: "Ci, którzy twierdzą, iż skoro tylko empiryzm opuścimy i do idealnej udamy się krainy, dowolnym przez to marzeniom wrota otwieramy, gdyż nie ma już żadnego, jak im się zdaje, na poskromienie umysłu ludzkiego hamulca, z tej fałszywej zupełnie wychodzą zasady, jakoby umysł ludzki, wzniosłszy się nad zewnętrzne doświadczenie żadnym już nie podpadał prawidłom i bez najmniejszej zasady wszystko tworzył. Jak niedorzecznem jest to mniemanie, ci uznają, którzy cokolwiek głębiej w tym zapuszczali się zawódzie. I w idealnej krainie są wieczne prawa, których bezkarnie przestąpić niepodobna, z tą tylko różnicą, iż one krećm oczom są niewidome.... Cóż-bo daje rozbiór empiryczny".."Patrzeć się będziecie przez taką filozofię na świat, to wam z niego trociny zrobi i niemi też najpiękniejszy pomnik boskiej mądrości zasypie. Patrzeć się będziecie na życie, to wam go drobiazgowymi wyobrażeniami przyćmi, tak iż ani głębi onego, ani szczytu, ani jedności, ani tego wszystkiego, co tkwi w tej jedności nie ujrzycie. Patrzeć się będziecie na sztukę, to wam ją pomaci tak, iż wam na wieki będą ukryte jej tajemnice. Patrzeć się będziecie na religię to i ta będzie bez czucia, bez wiary, bez tej prawdziwie nieludzkiej rozkoszy, jaką się napawają umysły w Bogu żyjące. Niejedem wam może powie, że to mistyczne, - i w rzeczy samej, jeżeli tylko oczy zamkniemy, to wiele rzeczy będzie dla nas mistycznych. Kto np. nigdy światła nie widział, dla tego wszystko będzie mistycznym, co inni o świetle mówią. Równie i w filozofii, kto nigdy nic wyższego nie czuł, kto się na ten świat tak jak ów patrzy, któremu by wszystko co jest wyniosłem z piersi było wyjęte, którego ten widok nigdy nie

wprawił w jakieś zachwycenie, dla tego niejedno słowo, niejedno wyrażenie, niejednen sposób tłumaczenia się będzie miś styczynm. Idzie tu tylko pytanie o to, czyli dlatego iż ~~kt~~ ktoś ma pierś z wszelkiego natchnienia zupełnie ogołocołą, wypada filozofię zredukować do błahych rzeczy, do klejenia samych tylko wyobrażeń względnych, do samej tylko maszynarii umysłowej, bez czucia i bez życia, czyli dlatego, mówię, wypada ją pozbawić tego wszystkiego, co chociaż trudne i nie leda komu przystępne, jednak tę naukę czyni prawdziwie wielką i boską.

~~/Dumania I. II/: Punktem wyjścia wszystkich badań, mających na celu poznanie prawdy, jest dążność do rozwiązania sprzeczności, jakie powstają, gdy szuka się odpowiedzi na postawione pytania. Wytwarza je myśl, gdy doprowadza do abstrakcji. Utwory abstrakcji przeciwstawiają się jak najpotężniej światu rzeczywistemu, nie godzą go z myślą.~~

Dumania: Nauki poszczególne do ostatecznego celu nie docierają i dlatego człowiekowi nie wystarczają. Umysł ludzki szuka ostatecznego celu, u któregoby myśl jego spocząć mogła. Dręczą nas pytania: Dokąd to wszystko zmierza. Skąd i na co ten kolosalny ruch wszechświata. Poco to ocknienie si świadomości wśród niego i ten polot myśli w nieskończoność.

Każda nauka daje częściowy obraz świata lecz wszystkie zsumowane mechanicznie nie stanowiłyby jeszcze jedności, nie dawałyby obrazu całkowitego, byłyby to wcińki całości, leżące obok siebie obojętnie jak ułamki idealne nie mające nic z sobą wspólnego. Dopiero filozofia ta nauka centralna stapia owe cząstki w harmonijną całość. Ale ten sam umysł, który odgadł prawa natury, skoro się do tego zabiera, aby świat w całość zamknąć, mąci się zaczyna, trafia na rozliczne sprzeczności, na tezy i antytezy, które z równą siłą dowodzą i obalać się dadzą. Chcąc sprzeczności uniknąć trzeba najpierw aparat myśli ludzkiej poddać rozbirowi krytycznemu. Filozofia obejmuje więc całą pracę naukową od podstaw do szczytów: Badając krytycznie prawa umysłu, buduje fundamenty nauk, a wiążąc w całość jednolitą ich rezultaty, wieńczy je całokształtem filozoficznego poglądu na świat.

Warunki niezbędne dla uprawiania filozofii: Trzeba mieć u silne pragnienie zrozumienia, bo wola jest siłą poruszającą wszystko w człowieku, trzeba oderwać się od kpokotów życia codziennego, trzeba wyzbyć się przesądów i całego szeregu wyobrażeń, wziętych ze zwyczajnego sposobu życia. - Krytycyzm. Jasność myślenia.

Wywód rozpoczyna się od stwierdzenia woli i wolności cz-

człowieka: Volo, ergo cogito, ergo sum. Wywód pojęcia Boga z myśli ludzkiej: Jednym z istotnych przymiotów naszej duchowości jest, że nie możemy obejść się bez wyobrażenia istoty absolutnej nieograniczonej. Jesteśmy zawiśli od istoty najwyższej. ~~Skąd~~ Ponieważ u człowieka jest wola, wolność, myśl, osobowość i twórczość, więc gdyby tego wszystkiego w "najbasolutniejszym znaczeniu" nie było u Boga, to zjawienie się człowieka byłoby "największą anomalią, niedającą się żadnym innym przypuszczeniem wytłumaczyć. Istnienie wolnego człowieka dowodzi Gołuchowskiemu istnienia Boga.

Pogodzenie i zjednoczenie ducha ludzkiego i ducha absolutnego widzi Gołuchowski w miłości: Jej związek z poznaniem tak wyjaśnia: Miłość nie tylko serce zaspokaja. I myśl badawcza, kusząca się o zgłębienie tajemnic stworzenia, tu dopiero znajduje zadowalające rozwiązanie wszystkich zagadnień którego gdzieindziej znaleźć nie mogła, A jeżeliby jej jeszcze jakieś trudności pozostały, to złączywszy się przez miłość z Bogiem, wszędźszy tym sposobem w bezpośredni z nim stosunek, zdaje rozwiązanie reszty na Opatrzność, bo miłość nie jest krótkliwa, nie robi Bogu zarzutów, nie żąda usprawiedliwień, tylko zamienia się w wiarę. Nie żąda dalszych dowodów, bo poprzestaje na nadziei, która dla miłości innym tylko wyrazem jest pewności. Myśl uznaje, że gdy po długim błakaniu się po oceanie rozumowań, dostała się szczęśliwie do portu miłości, łączącej człowieka z bliźnim i z Bogiem, że mówię tem samem dotarła do absolutnego celu, po za który już nawet nie ma po co sięgać, tak on zupełnie pod wszelkim względem przedstawia zaspokojenie." - Miłość Gołuchowskiego jest Schellinga intellektuelle Anschauung, przez którą ujmujemy bezpośrednio najwyższe prawdy bez dowodów i wniosków. Z czytso intelektualną intuicją Gołuchowski łączy znamiona moralne i uczuciowe, przez to intuicją staje się właśnie miłością. Zarazem poznanie przeżyciem religijnem, zupełna zgodność rozumu i wiary.

Był pierwszym w Polsce przedstawicielem irracjonalizmu. "Zadaniem filozofii jest wytworzyć wzniosłą intuicję świata". Żywe poszucie osobowości i osobowej niezniszczalności. Personalizm. Kiechęć do panteizmu

Heinrich Moritz Chalybaeus 1796-1862, profesor w Kiel. Historische entwicklung der spekulativen Philosophie von Kant bis Hegel /pięć wydań, tłumaczenie angielskie/.

Bronisław Trentowski /1808-1869/ urodził się w wsi Ofalen

- Rodz. herbordy na Podlasiu. Ojciec jego, resda folwarcze
 Andryj, wsiogucina, był wodzem wydzialemskim, szkolem
muszki Konia + Kulewan i intendantem zwan do raudi. Tr. u-
 dował nieodrogim Pijonka + Tuleknie poimem w Uniwersy-
tecie Lwowskiej wagnat na wydział filozoficzny, fon-
duktora Kuchel-Szymy 1825-28; z tym roku jako na-
stawa filozofii do Przemyslu; Tam praca oddatka szkolenia
 u Conina (Vickr). Po pierwsze rozmiej emergence
u nas. piaski; historji; filoz. umiowiczy + udate wymiany
z Lwowa. Niektore uklad + urownie jako u nas, bie
ni szelnie, kon + 11 leczon; po ukladu postawieni szkolenia
jako podporucznik + dotyczenie Lubinskiej do Przem, ni-
kiem niekt nie do Kulewan, niekt se wydatono, trudni + trudni
i z fami niekt nie dotyczenie + wymiany do uni-
wersytecie, Przemyslu + Reszelskym nie u nas Trudoni,
by tam praca don u nas; Przemyslu nie u nas 1836
Przemyslu, Przemyslu; niekt tam Trudoni, Przemyslu,
niekt nie Trudoni, niekt niekt,
niekt niekt 1838; Tam nie u nas. W. r. 1843
Przemyslu Przemyslu, niekt niekt niekt + niekt
Lwowski + Lwowski + Reszelskim - niekt
niekt

6i

porro neminem, alle stinice me poudi ~~am~~
 vphat go. tud re totius de Puzosa. U. 1848 vny-
 lypa tuon de Andron - vnygy andyryngamie - na.
 bouye mox veplyatone vykrydy publicne - i' mox vyf
 onvionidi vykrydy go i' dnyfa. dnyf vykrynd,
 vnygye puka datqy vnydi ve dnyfa Kryny ve
 vnykryndie vny kryny; vny vnygy tudu vny
 i' Andron vny vny dnygye. Puzosa i' vny vny
 puzosa dnyndygy. puzosa vny + v. 1859-60 vny
U. 1859 vny Kryny
 vny vny + Puzosa vny vny vny. U. 1859
 vny vny i' vny - Puzosa, ~~vny vny vny vny~~ vny vny
 vny vny + vny vny vny vny. - de vny
 vny vny i' vny vny - vny vny vny vny vny
Rakonia i' vny vny.

Grotius dicitur:

1828.

De vita hominis aeterna (opuscula didactica)

Grundzüge der universalen Philosophie, ¹⁸²⁷ puzosa habel.
 1822. Vorstudien zur Wissenschaft der Sitten, 1840.

Choroanus "vny vny vny vny vny"
 vny vny vny vny vny vny vny, 1844.

(2 vny)

Panicon wstępy, lechicki, panicki, encyklopedia
 oraz nauki; nauki; propedeutyczne porachunki
 i wstępy do filozofii (3 tomy) (1873/74)

5 wstępy Bojca 4 tomy.

Metastasis Imit. - omówienie + Euklidesa
 - w 2 tomy + omówienie. Schopenhauer, mi-
 tanizm + anizotom; Euklidesa - pierwszy wstępy
 i wstępy o omówienie wstępy. 1873
 2 wstępy o omówienie. 1873
 wstępy - 1873
 wstępy 1873. Podobieństwo w omówienie
 wstępy 1873, wstępy 1873
 w wstępy 1873, wstępy 1873
 wstępy 1873. 1873
 wstępy 1873, wstępy 1873
 w wstępy 1873, wstępy 1873

Trentowski przedstawia swoją filozofię jako
 coś zupełnie nowego dotychczas nieznanego, przewyższają-
 cegowszelkie dotychczasowe osiągnięcia tak romańskiego jak
 germańskiego ducha. "Autor/Mysł./ był pierwszy, co okazał,
 że Empiria jest jedną, a Metafizyka czyli spekulacja dru-

↳ /Chowanna/: Francuz, Włoch, Hiszpan, Portugalczyk, a nawet Anglik, są empirykami, znają więc li materię, w najpomyślniejszym zaś razie li jaźń empiryczną. Niemiec znowu jest metafizykiem, zna więc tylko jaźń metafizyczną. Poznanie jaźni prawdziwej rozpoczyna filozofię polską i stać się ma główną słowiańskiej mądrości cechą."

Taki sam rozwój wewnętrzny da się dostrzedz w przebiegu dziejów. Czasy starożytne hołdowały przedewszystkiem doświadczeniu zmysłowemu. Rzeczywistość doczesna zajmowała je całkowicie. Bóstwem była dla niej przyroda zmysłowa a przeto wykształcił się panteizm w filozofii a politeizm w teologii. Natomiast średniowiecze, nie dbając o rzeczywisłość empiryczną, przeniosło punkt ciężkości swych zainteresowań do dziedziny czysto umysłowej. Średniowiecze gardzi przyrodą, a uznaje "ducha nienatury", słowem zaprzecza umysłem - temu co starożytność stworzyła na podstawie empirii. I oto w czasach nowożytnych występuje na widownię walka tych dwóch całokształtów poglądów. W erze tej kojarzyć się usiłuje ogólne twierdzenie ery pierwszej z ogólnym przeczeniem ery drugiej, poprzez straszliwą walkę i pogmatwanie obu kierunków myśli. Ten stan niepokoju i dokonywania się nowości, przyszłości, skończy się z chwilą osiągnięcia przez naszą właśnie epokę zupełnej równowagi pomiędzy sprzecznymi czynnikami. Zważysz pod tym względem widomie czynność ducha polskiego, nie ulegającego łatwo jednostronności, lecz owszem kojarzącego w zasadzie zawsze oba źródła poznawcze.

Mysł jest jednością rozumu i umysłu, a oprócz tego uwagi i rozwagi ze wszystkimi ich czynnikami, i tym sposobem szczytem wszvstkich władz poznania. W nim stapiają się zmysł, wyobraźnia, pamięć i rozum; um, rozsądek i umysł, uwaga i rozważa. On tedy jest ojcem i źródłem filozofii.

Uniwersalność myśłu przejawia się przedewszystkim w tym że człowiek osiąga przy jego pomocy właściwe poznanie samego siebie. Czuje się nie tylko światem zewnętrznym i nie tylko światem wewnętrznym, lecz światem pełnym całkowitym i jedynie prawdziwym, mikrokosmem pokrewnym zewnętem i całkowitemu światu, czuje się zarazem stwórcą i stworzeniem. Pojmując nieskończoność i wieczność w ich wszechobecności uważa się za całość, która wypłynęła z wszechcałości

X

Odświadczenie dotyczy tylko pożytku, a umysł tylko piękna, wzniosłości i wielkości, czyli w ogóle strony

szlachetnej, to myśl ogarniając stronę pożyteczną i szlachetną wiąże się z dobrem. Pożyteczna szlachetność jest dopiero wskaźnikiem moralnego dobra i jest cechą prawdy. nie jest bowiem prawdziwym i moralnym, co jest wyłącznie szlachetne. Pożytecznym nieraz jest oszukiwać bliźniego, ale że nie jest równocześnie szlachetnym, więc nie może stanowić prawdziwej maksymy postępowania. Z drugiej strony pięknem, wzniosłem, szlachetnym jest poświęcenie dla dobra ludzkości, jeżeli jednak poświęcenie to nie może dać realnej korzyści, należy je uważać za wyskok tylko szlachetności, ale nie za dobro prawdziwe, dlatego też sama szlachetność nie może być wskaźnikiem postępowania.

Zasadą moralności filozoficznej jest właśnie stopienie pożytecznej realności i szlachetnej idealności. "Dotychczasowi moralisci posiadali dwa światy, jeden na

gą równie konieczną i od prawdy przedwiecznej uprzywilejowaną umiejętność biegunową ostoja; że obie przeniknąwszy się na wylot, jak ciało i dusza, stanowią umiejętność całkowitą, organiczną, żywą, równikową, czyli filozofię. ... Miejsce powszechnej dwójcy zajęła powszechna Trójca. Panowanie głupiego, albo Bartka albo Macka, ustało. Roztworzył się wi dok oryginalny, wielki i nader spaniały. .. Autor ujrzał ckiem polskim ten świat trzeci, świat rzeczywisty... O tym świecie polskim, trzecim, tak romańskie jak germańskie pleię nigdy nie słyszało.... Występując zaś ze światem trzecim boskim transcendentalem, wszystko wiecznością swą przenikającym, i wyprowadzając filozofię przez to z dzisiejszego przykrego położenia" Trentowski, jak mówi dalej "przywraca jej dawniejszą, ciężko pozyskaną dostojność, tudzież składa przy stopach jej napowrót berko panowania nad nowoczesny społeczeństwem." Gdzieindziej wypowiada Tr. zdanie, że jego nowej polskiej filozofii "Bóg przeznaczył zupełną umiejętność reformę, a przez nie odrodzenie człowieczeństwa".

Naczelną zasadą filozofii Trentowskiego jest pewnik: człowiek jest objawem bóstwa. Bóstwo w nim tkwi i drzemie. Poznanie, prawda, rozwój człowieka zarówno w dziejach jak w w społeczeństwie, jak w każdej poszczególnej osobie, jest tego bóstwa budzeniem, ujawnianiem, urzeczywistnieniem. Jako najwyższy objaw bóstwa na ziemi człowiek okazuje dążenie do poznania samego siebie i poznania wogóle, a w najgłębszej swej istocie czuje, iż to poznanie, jeżeli tylko chce, zdoła osiągnąć. Ponieważ jest więc w gruncie bóstwem, jest i prawdą. poznanie siebie jest poznaniem prawdy. Osiągnięcie prawdy zależy tylko od jego woli i chęci, a stawianie sobie samemu granic poznania jest wytworem gnuśności i lenistwa. "Wszystko zdoła człowiek poznać, albowiem przez niego tylko Bóg dochodzi do samowiedzy. .. Wszystko zdoła człowiek poznać, albowiem jest jedynym i wyłącznym poznającym we wszechstworzeniu."

26-215 Dla poznania prawdy potrzebne są dwa stany: chwytliwość /Rezeptivität/ i dzielność /Spontaneität/. Ale ten tylko dojrzał do prawdy całkowicie, oraz godny i zdolny jest do jej poznania, kto w sobie chwytliwość z dzielnością łączy, t.j. dociera do samodzielności /Selbständigkeit/. Chwytliwość dzielność i samodzielność mają się tak do siebie, jak prawda, poznanie i filozofia. Pierwsza jest niejako ciałem, druga niejako duszą, trzecia i ciałem i duszą jednocześnie, wszystkie trzy są tą samą istotą. Jak uniwersalna wszechność, jedność i całość stanowią pierwotny trójpodział tej samej prawdy, tak chwytliwość, dzielność i samodzielność pierwotny trójpodział tego samego poznania: Chwytliwość przyjmuje uniw

wersalną wszechność, dzielność zdobywa uniwersalną jedność - a samodzielność jedno i drugie równocześnie, czyli uniwersalną całość. Pragąc zbudować świątynię prawdy należy się uwelnić od wszystkiego przez co się biernie zostało oszukany lub czynnie oszukało się samego siebie. Należy wyjść poza chwytność zmysłowości oraz poza dzielność duchowości i osiągnąć samodzielność w stopieniu obu pierwiastków. /

- Analiza wiedzy empirycznej. /Doświadczenie/
- Analiza wiedzy rozumowej. /Umysł/
- " " doskonałej /Mysł/

- Twierdzenie - przeczenie - różnorodnia.
 Istotą człowieka nie jest ciało, bo ono pochodzi od przyrody, ani dusza, bo pochodzi ona od ducha, lecz człowieczeństwo boże, jaźń, rezultat wzajemnego przenikania się ciała i duszy. Ten rezultat to osoba. Urabia ją człowiek dla siebie i ona zachowuje się po śmierci. Osobą jest również Bóg. I on jest jaźnią, więc tkwi i w nim element cielesny. Bóg przeto nie jest duchem, jak u mistyków, ani materią jak u panteistów. Prawdziwe pojęcie Boga musi być wszechstronne. Pojęcie Boga nie a priori, ani a posteriori, lecz a totali, przez różnorodnie, aby wszelka półprawda była wykluczona. Trójca dialektyczna : Analiza /różność/ - synteza - jedność, geneza czyli różnorodnie, powrotem do początku.

"Filozofia uniwersalna". - Żywostan, bożostan, bożoczkowieczeństwo. *(by i uicurus i apicera i beryfik)*
 Mesjanizm Trent. Naród-ideał etyczny by naród cały stał się bóstwem"

Miscellaneous Essays on various subjects, including:
1. Secularism, with a reply to the Rev. Mr. [unclear]

- *Rev. J. C. [unclear], words in [unclear] 1807, [unclear] in [unclear] [unclear]*
and [unclear] [unclear] [unclear] (1824), [unclear] [unclear] [unclear]
[unclear] & [unclear] : [unclear], [unclear], [unclear], [unclear]
[unclear] [unclear]. [unclear] in [unclear] [unclear] [unclear] [unclear]
[unclear] in [unclear]. [unclear] in [unclear] [unclear]
in [unclear]. - [unclear] 1850 - [unclear] [unclear]. [unclear]
in [unclear], [unclear] [unclear] [unclear]. [unclear], [unclear]

ni wraha' de nyipen iny. londa' pamburungu som-
nyda' Dnyipin' Daud. W.r. 1874 londa' I. londa'
i londa'. londa' na ni 4 r. 1875. londa' londa'
londa', londa' londa' londa' londa'.

londa' londa' londa' londa'. londa', londa', londa'
londa', londa', londa', londa', londa', londa'
londa'. londa' londa' londa' londa'.

londa'. londa' londa' londa' londa'. I 1845-50, II 1874-75.

londa' I londa' londa' londa', londa' londa' londa'.

londa'. londa' londa'.

I, II, III. londa' londa' londa' londa' londa'.

I, II, III, IV. londa' londa' londa' londa'.

londa' londa' londa' londa' 1849-51.

londa' londa' londa' londa' londa' londa' londa'
londa' londa' londa' londa', londa' londa' londa' londa'
londa' londa' londa' londa' londa' londa' londa'
londa' londa' londa' londa' londa' londa' londa'
londa' londa' londa' londa' londa' londa' londa'
londa' londa' londa' londa' londa' londa' londa'
londa' londa' londa' londa' londa' londa' londa'

licia sponcia ~~ita~~ roborata, et p[ro]p[ri]a sua p[ro]p[ri]a
 veli bonia.

IX. Regia Rudolphi p[ro] religio[m] studij, p[ro]p[ri]a re
 p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a.

X. Filia una h[ab]et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 deli p[ro]p[ri]a, ab una h[ab]et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a, deli p[ro]p[ri]a
 unia, p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a h[ab]et p[ro]p[ri]a
 p[ro]p[ri]a i[st]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a h[ab]et p[ro]p[ri]a.

Unus h[ab]et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a h[ab]et de
 p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a h[ab]et p[ro]p[ri]a i[st]a
 p[ro]p[ri]a h[ab]et h[ab]et h[ab]et h[ab]et. - h[ab]et p[ro]p[ri]a
 p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a h[ab]et ^{p[ro]p[ri]a} ~~p[ro]p[ri]a~~ p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a,
 Ideo h[ab]et p[ro]p[ri]a i[st]a h[ab]et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a,
 h[ab]et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a i[st]a p[ro]p[ri]a, p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 p[ro]p[ri]a. p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a h[ab]et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 " h[ab]et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a".
 h[ab]et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a i[st]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a

Npnow: de robotroni Baga i inisur...
 seg. To Baga - jak jini Baga...
 tylo do idei dmy, inisur i Baga. Sprawic...
 idee to tu Baga...
 inisur o dmy, inisur i Baga...
 inisur, in isur in isur.
tylo in isur in isur.
 tylo inisur. in isur in isur, in isur
 i in isur, in isur in isur in isur
in isur, in isur in isur in isur.
in isur. - in isur in isur in isur,
in isur in isur in isur in isur
in isur in isur in isur in isur.
in isur in isur in isur, in isur in isur
in isur. in isur in isur in isur in isur

in isur in isur in isur in isur.
in isur in isur in isur in isur.

gwałtownie i z Hefla, umiarkowanie filozofii wrobu-
ni: filozofii woli. Agobrinis - Tréschi - Libelt -
wnosi na nowo swój system z Augustinians, jakby
był urodził w nowym, odrębny i z innymi odrodz-

gami. Munge przyobleka bowiem abstrakcje w konkretne formy, gdyż sama jest w swej istocie formującą kształtującą. Indywidualność germańska z powodu wybujałości w niej rozumu nie dozwalała na dalszy rozwój ducha. Przeto musiała rozpoczynając się teraz nowa faza ducha ujawnić się w innych szczepach, posiadających inną indywidualność do tego rozwoju nieodzowną. Takim szczepem są Słowianie. Potwierdzenie tego przekonania widzi Libelt w w rozkwitającej polskiej filozofii narodowej, Powtóre widzi je też w pewnych jego zdaniem swoistych cechach Słowian-Polaków. Cechuje ich mianowicie wisra w ciągłe działanie świata niewidzialnego na świat widzialny. Duch i Bóg nie są u nich ideami martwymi, bezkształtnymi, lecz w pełni żywota pojętymi i upostaciowanymi. Wszystkiemu, co umysłowość germańska myśli tylko abstrakcyjnie, nadaje umysłowość słowiańska od razu konkretny żywot. Umysł słowiański jest nawskróś plastyczny, wyobraźnia jest swoistym jego znalezieniem. Filozofom słowiańskim przypadło zadanie wszechstronnego rozwinięcia tego wyobraźniowego pierwiastka umysłowości słowiańskiej i oparcie na nim filozofii przyszłości. Dla filozofii germańskiej całym do tego niezdolnej nadszedł już "zachodzący wieczer".

Ten sam pierwiastek wyobraźniowy, mający powieść filozofię na nowe tory, dosgtrzeza Lib. także u mistyków chrześcijańskich. Badacz - powiada - szuka Boga rozumem, , mistyk zaś jest u Boga bezpośrednio, i okiem, którego nie ma człowiek cielesny, widzi każdego ducha. Rozum może dojść tylko do idei Boga, intuicją mistyka widzi wprost Boga i rzeźby nadzienskie. Mistycyzm jest siłą twórczą wyobraźni, wywołaną natchnieniem.

Tak pojęty mistycyzm spełnia oczywiście tę samą rolę, co filozofia słowiańska. Obydwie dziedziny zrywają z czystą abstrakcyjnością rozumu. Religia katolicka, wprowadzająca świat widomy w bezpośredni związek ze światem niewidomym i zniżająca samowładztwo rozumu, przyjmując obok niego wewnętrzny bezpośrednie oglądanie ducha; jest religią słowiańską. - Ten ostatni wniosek wywarł wówczas olbrzymie wrażenie

Wincenty Pol uznał go za "punkt zwrotny historii filozofii".

Wyobraźnię nazwał Libelt "um" a system wywoks filozofii opartej na wyobraźni "systemem umnictwa".

Filozofia wyobraźni ma uzupełnić niedostatki filozofii rozumu, nawiązuje ona łączność myśli z rzeczywistością, zerwaną przez samowładztwo rozumu: Teoria myślenia jest podstawą dla teorii wyobraźni, a "umnictwo nie jest niczym innym, jak tylko obleczeniem w szaty nagiej logiki myślenia

Ale to "obleczenie w szaty" niestety zawodzi. Trzyma się Libelt w swych wywodach dialektyki pojęciowej, zaczerpniętej z Myślini Trentowskiego

Filozofii woli nie radować się

Encyklopedia i jej celom - filozofia Tomisani

II. wobec ogólnego znaczenia: filozofia wywoks -

leżący w wywodach umiast ustronnie

Józef Kremer /1806-1875/, urodził w Krakowie, z zamożnej rodziny mieszczańskiej. Tam ukończył liceum św. Anny, po czym w r. 1823 wstąpił na wydział prawniczy uniwersytetu Jag. Stopień magistra prawa 1828, dalsze studia w Berlinie /Hegel/, Heidelbergu, Paryżu /Comte, Cusin Victor/. Wemar -Goethe/. Powrócił w r. 1830, otrzymał doktorat prawa i wstąpił do wojska polskiego jako kanonier, służył w jednej baterii z Libeltem. Pod Grochowem został ranny w głowę i rękę po wyleczeniu się i powrocie do Krakowa przyjął stanowisko nauczyciela domowego i bibliotekarza w majątku Skrzyńskich pod Gorlicami w Łagórze. Po sześciu latach wrócił do Krakowa, otworzył prywatny zakład wychowawczy, wszedł do Towarzystwa Naukowego Krakowskiego, jako sekretarz, a w r. 1847, gdy umarł Józ. Em. Jankowski, profesor filozofii, otrzymał po nim zastępstwo, a po otrzymaniu stopnia doktora filozofii w r. 1849 otrzymał nominację ostateczną. Nadto w r. 1850 mianowano go profesorem estetyki i historii sztuki w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych. Zwywy kontakt z Matejką. Podróż do Włoch 1852 /poprzednio już 1826/. 1870 Rektorem Uniwersytetu. 1872 został jednym z pierwszych 12 członków Akademii Umiejętności, dyrektorem Wydziału historyczno-filozoficznego. Te wszystkie obowiązki pełnił aż do śmierci. Główne dzieła Kremera:

Najwcześniejsze /pierwszy heglista polski/: w Kwartalniku naukowym w Krakowie: "Rys filozoficzny umiejętności: Logika" 1835. /"dzwonek poranny" wzywający do badań filozoficznych/ "Fenomenologia ducha" 1837. . Wykład systematyczny filozofii, obejmujący wszystkie jej części w zarysie. Dla miłoś-

ników tej umiejętności, pragnących dokładniej się z nią obeznac. T.I. Fenomenologia i Logika Kraków 1849. T.II. Rzecz o naturze i o Duchu ludzkim Wilno, 1852. Trzeciej części tego wykładu, która miała obejmować Teozofię. Kremer nie opracował. Pośmiertnie "Nowy wykład Logiki" 1878 i "Początki logiki dla szkół średnich" /skrót poprzedniego/ 1878. Listy z Krakowa 1843-55 2 tomów. Podróż do Włoch 1856-63 6 tomów, Dzieła J.K. w 12 tomach wydał H. Struve 1877-81. Wiele drobnych rozpraw i artykułów.

Rozpoznajna Kremer po heglowsku. Jego system uważa za "podwalinę, na której się winny budować szkoły i systemata przyszłe." Filozofia jest umiejętnością opierającą się na "czystem myśleniu". Jej zadaniem jest przede wszystkim oswobodzić myślenie od wszelkich obcych pierwiastków przemieszanych zwykle do niego, odgarnąć od myśli wpływ uczuć, wyobrażeń, doświadczenia, itp. słowem usamowolnić myśl od "czarodzejskich potęg, które zewsząd ciążą uderzając na ducha naszego." Powołanie filozofii polega na tym, "aby wyłącznie myślą czystą zwracała się do przedmiotów wszelkich, do treści skądinąd uniesionej". "Co było obrazem fantazji, co się przebrało w postać serdeczna uczucia, co występowało w zwodniczych zmyłowości układach, teraz wprowadzone do świata filozofii przeistacza się na myśl. "Filozofia nie tylko dobiera sobie wątku z innych a obcych dziedzin, lecz z własnych ducha głębin wysnuwa treść dla siebie, duch sam na sobie zdobywa wiekiusta prawdę. Pochód dialektyczny: "Pochód takowy, w którym obie strony jako ograniczone i względne nawzajem się ściągają i znoszą, tworząc z siebie coraz nowe prawdy, aż nie dojdą do prawdy bezwzględnej, jest dialektyką". "Cały żywot nasz i całe pasowanie się z sobą i ze światem jest taką dialektyką, będącą z kolei dorabianiem się pewnej prawdy, zaprzeczaniem jej, bo poznaniem jej niedostateczności i stąpieniem na wyższy szczebel. "Historia świata łośy państw, i narodów są również jedynie grą tej dialektyki, która ród ludzki krwawym mytem dokupuje się prawdy." Zasada zaś całego tego pochodzenia dialektycznego jest świadomość, która "parta bywa od zjawiska do zjawiska, aż nie dojdzie do celuswojego, którym jest prawda bezwzględna". "Umiejętność okazująca tę drogę świadomości, a zatem rozciągająca to pasmo tych zjawisk kolejnych" jest Fenomenologia, umiejętność wstępna filozofii czyli jej propedeutyka. Gdy człowiek uwalnia swą świadomość od treści osobistej i uogólnia ją temsamem, dochodzi do pojęcia rozumu bezwzględnego. Ogólna treść rozumu ludzkiego jest rozumem bezwzględnym. Ten rozum bezwzględny obejmuje jedność myśli i bytu, bo co rzeczywiste, to rozumne, a co rozumne jest rzeczywiste. Układ pojęć rozumu bezwzględnego, tworzy Logikę.

Tu różnica zasadnicza między Kremerem a Heglem. U Hegla rozwinięcie systemu pojęć rozumu bezwzględnego doprowadza do "idei bezwzględnej", to jest do uogólnienia, obejmującego w rozwinięciu treści rozumu bezwzględnego, wszechświat jako całość. Otóż według Kremera "idea ta nieosobowa jak nie zaspokaja serca pełnego prawd wiary chrześcijańskiej, tak nie wystarcza również dla myśli filozoficznej, rozwijającej się z całą ścisłością logiczną." "Filozofie wszelkie i logiki, zatrzymujące się już na idei bezwzględnej nieosobowej, nie są zadowolające, nie są ukończone w sobie. A jak ścisłają serce mroczem i głuchotą, tak dla rozumu i myśli nie są całością, nie są systematem zamkniętym w sobie, są przynajmniej mądrości ludzkiej niedobudowanym, brakuje im kopuły, promienia z gór." "Szczytem najwyższym mądrości ludzkiej nie jest abstrakcja, lecz osoba bezwzględna - Bóg. Chodzi zaś Krekerowi o to, że idea jako abstrakcja nie jest jeszcze pełną rzeczywistością, rzeczywistość jest bytem konkretnym, zindywidualizowanym, a taka rzeczywistość psychiczna tylko osoba. Wobec personalizm, podobnie jak u Lib. i Trent.

Drugim rysem charakterystycznie różniącym Kremera od Hegla jest pojmowanie stosunku filozofii i nauk specjalnych. Kremer rozumiał, że myśl filozoficzna nie może rozwijać się niezależnie od wyników nauk szczegółowych, lecz że musi być z nimi w nieustannym związku. - W tym możliwy wpływ Comte'a na Krekera, który mógł zetknąć się z nim w Paryżu.

"Jedynym celem wszelkiego myślenia rzeczywistość być winna. Ale w celu tylko takich, którzy niepomni na to, opuścili bogatą jej niwę i rzucili się w dziedzinę owej czezej abstrakcji, kędy skaliste i zimne szczyty sterczą jak trupie czoła nad światem pełnym życia..... Nie mało poginęło tam systematów filozoficznych.... Kto się albowiem oderwał od wszystkiego, co istnieje, cóż mu pozostać mogło prócz czczości, prócz nicestwa, które żadnego owocu wydać nie zdoła." Należy tedy posilkując się myślą nateżyc całą uwagę, aby również nie zginąć w głuchych bezdrożach abstrakcji. A od tego ocala tylko poznanie wielu szczegółowych przedmiotów, gdyż tylko porównanie tych szczegółów prowadzi do doskonałego pojęcia rzeczy. Więc wiedza empiryczna winna dopełniać działanie myśli i wzbogacić ją niezbędnym materiałem.

Ten взгляд na empirię zaznacza się już w początkowych pismach Kremera, a w pismach późniejszych staje się szczególnie wyraźny, wskazując że Kremer śledzi współczesną literaturę filozoficzną. W pracy "Najcenniejsze nauki o duszy przed sądem krytycznym obecnej nam filozofii" pisze: "Wobec wielkich błędów filozofii Hegla, wobec sprzeczności jej spekulacji

cyjnego kalkulu z rzeczywistością, a mianowicie z faktami wykrytymi wskutek ogromnych i nagłych postępów nauk przyrodniczych głębsi uczeni i myśliciele zrozumieli, że filozofia powinna się ile możności zbliżyć do metod nauk przyrodniczych, które ciągłymi obserwacjami, mając oczy otwarte na rzeczywistość, krok za krokiem, pracą wolną ale pewną, i rozumowaniem trzeźwym, opartym na faktach, dorabiają się świetnych rezultatów.

Estetyka Kremera i rozważania o sztuce.

Sucha

August hr. Cieszkowski, ur. 1814 w mieście Sucha w

Podlasiu Ojciec jego był zamożnym i gospodarnym ziemianinem, bardzo wykształconym i kulturalnym. Zapewnił przeto jednemu synowi staranne wykształcenie w Warszawie pod kierunkiem wybitnego pedagoga Tomasza Dziekońskiego /z powodu słabego zdrowia August nie uczęszczał do szkoły, uczył się jako prywatysta. Gdy miał lat 16, wybuchło powstanie, za mało rozwinięty fizycznie, by wstąpić do wojska, pełnił służbę pomocniczą, pracując przy fortyfikowaniu miasta. W jesieni 1831, gdy powstanie upadało, wyjechał do Krakowa, poczem, już po śmierci Hegla zapisał się na studia filozoficzne w Uniwersytecie Berlińskim, gdzie słuchał następcy i ucznia Hegla ~~K~~ Michele'ta /Karl Ludwig/, z którym zachował stosunki przyjazne do końca życia. Na zakończenie studiów przeniósł się do Heidelberga i tam uzyskał doktorat filozofii w r 1838 /De philosophiae ionicae ingenio, vi, loco/. W tym samym roku wydał w Berlinie "Prolegomena zur Historiosophie", w którym podał zarwas późniejszych swoich poglądów na dzieje ludzkości /trzecia epoka, czwarta/. W następnym roku 1839 pobyt w Paryżu i tam znów wydaje bardzo wybitną rozprawę z dziedziny ekonomii "Du crédit et de la circulation". Bawi jakiś czas w Anglii, potem we Włoszech wreszcie w r. 1840 wraca do Warszawy i ~~zaczyna~~ zakłada miesięcznik "Biblioteka Warszawska", w której ogłasza rozprawy z dziedziny filozofii, literatury i gospodarstwa społecznego. Zachowuje nadal stosunki związane w Berlinie i Paryżu, w Berlinie wydaje rozprawę "Gott und Palingenesie" /dyskusja z Michel. na temat osobowości Boga i duszy/ 1842, w Paryżu drukuje "De la pairie et de l'aristocratie moderne" 1844 i "Du crédit agricole mobilier et immobilier" 1847. Jednocześnie pracuje nad głównym swym dziełem "Ojciec Nasz" którego pierwszy tom wydał w Paryżu 1848, anonimowo.

Uciśk polityczny w Królestwie i niepewność własnego losu skłoniła Cieszkowskiego do przeniesienia się pod zabór pruski, gdzie wówczas stosunki były o wiele bardziej znośne. Ośiedlił się więc w ~~Przemyślu~~ Wielkopolsce pod Poznaniem i od-

razem z Mich. Tow. Filoz. w Berlinie.

razu wszedł tam w życie polityczne i społeczne, w r. 1849 wszedł jako poseł do sejmu pruskiego, gdzie czynny był przez lat kilkanaście. Ale też praca ta pochłonęła go tak, że przestał ogłaszać prace filozoficzne, pracował dalej przeważnie na polu ekonomii i skarbowości, tak że nawet ofiarowano mu tekę pruskiego ministra skarbu, której jednak nie przyjął. W r. 1857 należał do założycieli Towarzystwa Przyjaciół nauk w Poznaniu i był jego pierwszym prezesem przez lat dziesięć. W r. 1870 założył w Zabikowie pod Pozn. wyższą szkołę rolniczą, która rozwijała się pomyślnie aż do zlikwidowania jej przez rząd w r. 1878. Przy tych wszystkich zajęciach i podróżach /nawet kongres elektrotechn. w Paryżu wydał jeszcze "O drogach Ducha" 1869 /różne przejawy życia duchowego/ i pracował nad dalszymi dziełami "Ojciec Nasz", które polecił opublikować dopiero po swej śmierci - 1894.

Główne dzieła filozoficzne:

Prolegomena zur Historiosophie 1838 /przekł polski przez syna 1908/

O filozofii ionińskiej /Bibl. Warsza. / 1841.

Gott und Palingenesie 1842 /ukazała się część I polemiczna i krytyczna, część II przepadła w manuskrypcie podczas rewizji policyjnej w Warszawie.

Ojciec nasz t. I 1848, dalsze tomy do IV po śmierci 1908.

O drogach ducha 1863 /Roczniki/ - osobno 1869.

Cieszkowski rozwija filozofię woli i czynu jako dopełnienie filozofii wyobraźni Libelta, która znowu miała być dopełnieniem filozofii rozumowej Trentowskiego. Stąd pochodzi, że Cieszk. główny nacisk położył na historiozofię, filozofię dziejów, w których objawia się wola i czyn. Poglądy swe, zarysowane już w pracach niemieckich, rozwinął obszernie w "Ojciec Nasz". Zarazem jak inni myśliciele swej epoki, nadaje swej filozofii charakter narodowy przez to, że przypisuje w dalszym rozwoju dziejów rolę naczelną szeregowi słowiańskiemu, reprezentowanemu przez naród polski, który ma przez filozofię dojść do świadomości swej wielkiej misji dziejowej /mesjanizm/.

Szczegółowy wykład historiozofii zawiera "Ojciec Nasz". Rozwój ludzkości dzieli się zgodnie z prawem dialektycznym na trzy epoki, pogańską starożytność, chrześcijaństwo i przyszłą trzecią epokę, którą Cieszk. nazywa epoką Ducha św. epoką czynu, w której zostanie urzeczywistnione dobro ludzkości. Chrześcijaństwo jest antytezą pogaństwa. Tamto było panowaniem ciała, to jest panowaniem ducha. Synteza między tymi przeciwieństwami należy do przyszłości. Stanowi ona zasadniczą treść modlitwy Pańskiej, której rozwinięcie ma być zadaniem "Ojciec Nasz"

Sama bowiem filozofia nie wystracza zdaniem Cieszk. do rozwiązania zagadnienia przyszłości. Musi ona być uzupełniona przez prawdy religijne złożone w Objawieniu. Przyjęcie Objawienia i zrozumienie jego treści jest niezbędnym warunkiem zaspokojenia tęsknot ludzkości. Wywody dialektyczne służą jako podkład do swoistej egzegezy ewangelii, którą uważa Cieszk. za niezbędny składnik poznania. "Są pomniki boskiej myśli, zawierające we własnej istocie rękojmię wiekuistej prawdy, przynoszące z sobą niezachwiane świadectwo boskiego poczęcia. Ani uczucie ludów, ani myśl prawdziwych mędrców omylić się na nich nie może. Są to wyrazy nieskończonej Miłości, Mądrości i Wolności, wiekuiste jak ore, lecz objawiające się w czasie i w danych okolicznościach, zależne przeto w kształtach swoich od tego czasu i okoliczności. Znaczenie ich jest wieczne, a przeznaczenie czasowe. Bo wyrażając wiekuistą prawdę w pewnym stopniu rozwinięcia tejże, noszą zarazem takie pomniki piętno pewnej epoki dziejów."

Polemizując z krytyką ewangelii, pisze dalej: "Ludzkość nie żyje urojeniami, ale czynami. Skoro więc przyjęła dobrą nowinę /Ewangelię/, to snąc jej takową przyniesiono ... Jeżeli sądzić, że ją zmyślono, to sami przyznajecie owemu zmyśleniu cudowniejszą, a więc bardziej boską niż samej rzeczywistości potęgę. Boć więcej potrzebaby cudu do utrwalenia baśni, aniżeli go potrzeba do ustalenia prawdy."

Ewangelia jest na drodze dziejów zbiorem wskazań, które tylko zrozumieć potrzeba, aby odkryć dzieje ludzkości. A ponad wszystkim służy "Ojciec Nasz jako gwiazda pierwszego rzędu oświecająca pochód ludzkości. "Każda z prośb tego pacierza jest jedną z potrzeb ludzkości, mającą w ostatnich wiekach świata zadośćuczynienia dostąpić. ... "Owa myśl Ducha, utajona dotychczas w Modlitwie Pańskiej, a wiadome tylko Temu, który serce bada, ... dziś objawia się całej modlącej się ludzkości.... Dziś nadeszła chwila odkrycia owej utalonej myśli Ducha, która wielki Czyn Ducha poprzedza. Dziś nam potrzeba wiedzieć o tej myśli, abyśmy ją spełnili."

1863/64

Wybrane zagadnienia z logiki

Wybrane zagadnienia z logiki 1963/64.

Wykł. 1.

9. X. 1963.

Stosunek logiki do innych nauk. Nauka o strukturze nauki i metateoria. Funkcje prawdziwościowe. Interpretacje i modele. Prawdziwość formalna i materialna.

Wykł. 2.

10. X. 1963.

Syntaktyczny i semantyczny dział logiki. Pierwszy oobję moje teorie zdań i funkcji propozycjonalnych, drugi wszelkie zagadnienia metodologiczne.

Wykłady nie odbyły się 16 X, 17 X, 23 X, 24 X z powodu choroby i wyjazdu do Krakowa, 30 X z powodu braku frekwencji.

Wykł. 3.

31. X. 1963.

Założeniami wszelkiej nauki bądź aksjomaty i definicje bądź obserwacyjne zdania opisowe. W jednych i drugich ustala się znaczenie nazw i innych wyrażeń. Zajmiemy się zagadnieniem znaczenia. Trzy kierunki: psychologiczny, behawiorystyczny i semantyczny. Wszystkie wychodzą poza logikę. Jak określić znaczenie w obrębie samej logiki. "Znaczenie" relatywnie. Określenie konotacji jako iloczynu logicznego terminów nadrzędnych.

Wykład 4-5

7. XI. 1963.

Konotacja a denotacja d.c.

O tradycyjnych rozróżnieniach wśród definicji - postulaty dla definicji analitycznych.

Wykład 6-7

14. XI. 1963

O tradyc. rozróżn. dokończ. Definicje dejktywne.

Def. dejk. a nazywanie (chrzty), def. przez abstrakcję.

Wykład 8-9

21. XI. 1963.

Definicje dejktyczne, dokończ. Opis i jego rodzaje: klasyfikacyjny - jakościowy i funkcjonalny - idiograficzny.

Wykład 10-11

28. XI. 1963.

Opis, d.c. Odkrywanie i uzasadnianie. Metoda aprioryczna i metoda empiryczna.

Wykład § XII odwołany (Rada Nauk. IFS).

Wykład 12-13

12. XII. 1963.

O tzw. uzasadnieniu bezpośrednim i oczywistości. Oczywistość spostrzeżenia zewnętrznego i wewnętrzn.

Wykład 19.XII. nie odbył się - brak słuchaczy.

Wykład 14-15.

9. I. 1964.

O uzasadn. bezpośr. i oczywistości d.c. - Dowodzenie w sensie psychologicznym.

Wykład 16-17

16. I. 1964.

Dowód w sensie logicznym. O sprawdzaniu w naukach emp. Prawo inwersji, dwa prawa przyrostu stopni prawd.

Wykład 18-19

23. I. 1964.

Sprawdzanie praw, hipotez i zdań obserwacyjnych.

29.I - 1.III. przerwa międzysemestr. i praktyki pedagogiczne.

Wybr. zagadn. z log. 1963/64

Wykład 20-21.

5. III. 1964.

Sprawdzanie d.c. Klasyfikacja zdań i f. prop. Kategorie syntakt. i rodzaje.

Wykład 22-23

12. III. 1964.

Klasyf. zdań i f. prop. dok. Generalizacja, abstrakcja, formalizacja.

Wykład 24-25.

19. III. 1964.

Logika, jej problemy i wyniki z punktu widzenia ich przydatności dla rozwiązywania zagadnień pedagogicznych

I. Znaczenie logiki dla kultury intelektualnej

Wykład 2 IV nie odbył się z powodu nieprzybycia słuchaczy.

Wykład 26-27

9. IV. 1964

II. Znaczenie logiki dla orientacji w przedmiocie nau czania (struktura nauk). Związki międzyzdaniowe.

Zdania elementarne i relacje.

Wykład 28-29

16. IV. 1964.

Własności formalne stosunków. Izomorfizm.

Kwantyfikowanie zdań elementarnych. Zdania kategoryczne logiki klasycznej.

Wykład 23 IV odwołany (wyjazd do Krakowa)

Wykład 30-31.

30. IV. 64..

Aksjomatyzacja logiki klasycznej. Systemy Łukasiewicza i Brentany. Stosunki między zakresami terminów jako podstawa analizy stosunków międzyzdaniowych.

Zdania złożone : deskr. i wyłącz.

Wykład 32-33

7 maja 1964.

Arystotelesa teoria zdań modalnych.

Wykład 34-35

14 maja 1964.

Logika prawdopodobieństwa. Jej pojęcia i aksjomaty.
Łukasiewicza rachunek wartości logicznych.

Wykład 36-37

21 maja 1964.

Prawidło prawdopodobieństwa racji i jego konsekwencje dla wyjaśniania.

Wykład 28 maja nie odbył się (Boże Ciało)

Wykład 38-39

4 czerwca 1964.

Zarys historycznego rozwoju logiki.

1953/54

Fizyka

Logika dla fizyków 1953/54.

1147

Wyk. 1.

8. V. 1953.

Studia uniwersyteckie. Metoda naukowa. Teoria nauk. Logika jako nauka o strukturze nauk. Zaryski i wytyczne i wytyczne.

Szkolenie logiczne. Aparat podjętych pojęć. Sprawozdanie

Wyk. 2-3

10. V. 53.

Myśl naukowa, jej elementy.

Skaliny przekroczenia. Otwarcie prawdy.

Przedstawienie. Wykazanie i pyśnię. Rozwinięcie i wytyczne
kierunki. Przechylenie, jednoczynnik i opóźnienie.

Zaryski i wytyczne przedmiotu i przekroczenia. Podjęcie i wytyczne.

Przechylenie. Równowaga i równowaga. Równowaga - równowaga

Wyk. 4.

15. V. 53.

Myśl i jej charakterystyka i jej charakterystyka.

Wyk. 5.

22. V. 53.

Charakterystyka i jej charakterystyka d.c. i jej charakterystyka.

Wyk. 6-7. (Cwiczenia)

24. V. 53.

Przechylenie na funkcje rzeczywiste i ich (wykazanie i wykazanie) i wykazanie i wykazanie.

Zdania w formie bezosobnej. Supozycja. Wyrażenie chętności
i okazywania. Funkcje przyporządkowe i zmienne losowa.
Zdania proste i złożone. Zmienne zdaniowe i funkcjonalny.
Matryce dla K₁, K₂, K₃, K₄, K₅, K₆, K₇.

Wyd. 8.

29. I. 1953.

Funkcje prawdziwościowe i ich matryce, funkcje terni
zdani.

Wyd. 9.

5. II. 1953.

F₁, F₂, F₃ zdani 1) - 9).Wyd. 10-11 (²⁴cinienia)

7. II. 1953.

F₄, F₅ terni zdani 10, 11. Wzrostowa. -

Wyd. 12.

12. II. 1953.

F₆, F₇ terni zdani 12-18.

Wyd. 13.

19. II. 1953.

F₈, 19-26.Wyd. 14-15 (^{5,6}cinienia).

21. II. 1953.

Schematy dowodzenia w logice zdani: Transformacje Tarskiego.

Wyd. 16.

26. II. 1953.

Sylogizmowy logi i logi - logi.

Analiza zdani, zdania relacyjne, wyrażenia.

(Feb. 1953/54)

Wykr. 17.

Zadania identyczne, i ich własności. Superwoje Terminów.

Wykr. 18-19. (Cyt. ^{7.8.})5. XI. 1953.Kategorie równoległości, analiza i wyznaczenie, Terminy.
Distancje na Terminach. Wykresy.

Wykr. 20.

10. XI. 1953.

Stosunki - między zakresami Terminów.

Wykr. 21.

17. XIV. 1953.

Przebiegi i symetrie i korektory. Działanie logarytmu.

Wykr. 22-23 (in ^{9.10}in)19. XV. 1953.

Metoda Dostępnego rozumowania zadani.

Wykr. 24.

7. I. 1954.

Działanie logarytmu de. Przejawy i (przejawy)

Wykr. 25.

14. I. 1954.

Stosunki między:

Działaniem Terminów, własności, analizy. - analizy i wyznaczenia.

Wykr. 26.

4. III. 1954.

Definicje i wyznaczenia. Działanie i wyznaczenia.

Wykł. 27 - 28.

6. III. 1954.

Definicje d.m. i syntaktyczne definicje.

Zdania kategoriowane. Otworzy. Zd. kategori. a strukturalne
wzrosty zachowania terminów.

Wykł. 29.

11. III. 1954.

Interpretacja implikacji i interpretacja egzemplifikacji
zdania kategoriowanych. Kwantyfikatory, implikacje, wzrosty
wzrosty.

Wykł. 30.

13. III. 1954.

Zd. kategori. a nos. wzrosty zdania terminów. Zdania okularowe

Cisim. M.

13. III. 1954.

Practicability. Definicje klas. — kategori. a nos. egzemplifikacji.

Wzrosty egzemplifikacji w postaci implikacji.

Wykł. 31.

18. III. 1954.

Strukturalne egzemplifikacje. Kwantyfikatory i implikacje. Zdania
nieokularne.

Wykł. 32.

20. III. 1954.

Konwersja zdania kategori. Zdania egzemplifikacji.

Cisim. 12.

20. III. 1954.

Abacus egzemplifikacji. Porównanie nos. egzemplifikacji ze zdaniem o zaprec.
podmianach.

Wyk. 33.

25. III. 1954.

Sylogizm Aristotelesowski. Wyk. i Tępy.

Wyk. 34.

27. III. 1954.

Działanie sylogizmu.

Ćwic. 13.

27. III. 1954.

Przedmiotem wykładu jest a. e. i o znaczeniu
i użyciu (Tablica).

Odczytanie zdań o zaprzeczeniu podwójnym (Tablica).

Wyk. 35.

1. IV. 1954.

Wyk. 36. - rozważania wykładowe. Wykład.

Wyk. 36.

3. IV. 1954.

Rozumowanie dedukcyjne i redukcyjne, odległe
i własnościowe.

Ćwic. 14.

3. IV. 1954.

Wyk. 37. rozumowanie syllogizmowe.

Wyk. 37.

8. IV. 1954.

Systematyka rozumowania.

Metody rozumowania - listy ustawowe.

Wykł. 38.

10. IV. 1954.

Syntaktyka słów rozumowania: Działalność
i satysfakcja.

Ciszenie 15.

10. IV. 1954.

Różne przykłady rozumowania.

Wykł. 39.

15. IV. 1954.

Dyskusja - ustna, pisemna, wysłuchana.

Wykł. 40.

22. IV. 1954.

Domeny. Dwa systemy: dowód analityczny oraz.

Wykł. 41.

28. IV. 1954.

Porody wyczerpania. Dm. fałszywy. Syntaktyka dowodzenia
Wyprowadzenia i wyprowadzenia. Sprawy. prawnicze i
guzne. Kontrowersje.

Schemat informacyjny dla wyprowadzenia.

Ciszenie 16.

24. IV. 1954.

Przykłady dowodzenia.

Wykł. 42.

29. IV. 1954.

Rodzaje wyrażenia: przez prawe, przez hipotezy. Dla
prawa: karte. -

Kausalizm, funkcjonalizm.

Wyd. 43.

6. V. 1954.

Kondycjonalizm - Wyjaśnienie pojęć raży i paucy ganyryuy.

Judu Rya ptoia.

Wyd. 44.

8. V. 1954.

Jud. eliminacyja. Metoda zgodności i met. różnicy.

Sprawdzenie perytyona i uętyryona.

Wyd. 45. Cinn. 17.

8. V. 1954.

Pocin. Pzednie i rowij bity.

Pzedmuni, pzedmuni.

Wyd. 45.

13. V. 1954.

Sprawdzenie porytome d.c. Prawa uętyryona (zaleci-
kowi i pcedmuni).

Wyd. 46.

15. V. 1954.

Metody kille - zniecie tor. i roat.

Wyjaśnienie pojęć killy, eliminacyja killy.

Cinn. 18.

15. V. 1954.

Dyktel pory d.c. - Jnyl. - T. 24. uętyryona. Pzedmuni
o uętyryona. f. killy.

Wyk. 47.

20. V. 1954.

Sprawdanie historii. Historia jako nauka porządkowa.

Rozumowanie z analogii jako wyjaśnianie przez historię.
 Analiza rozum. przez analogię.
 Nierówności zdcł. obserwacyjne.

Wyk. 48.

22. V. 1954.

Sprawdanie przez analogię.
 Nauki i Teori. Podział Teorii.

Czw. 19.

22. V. 1954.

Tem 24 egzaminacyjne.

Wyk. 49.

27. V. 1954.

Teoria dedukcyjna i empiryczna.

1953/54

Biologia

Bid. 1953/54.

152

Wykład 1.

5. I. 1953.

Główna koncepcja. Metoda naukowa. Teoria nauki.
Logika jako nauka o strukturze nauki. Zaryski metody-
zacji naukowej i ustrukturyzacji.

Wykład 2.

7. I. 1953.

Sakowickie logika. Sprawy i myślenie, Aparat pod-
stawowy logiki.

Myśl naukowa, jej elementy. Funkcje, jej roli, wartości, wy-
stępowania. Intencjonalność, odróżnienie prawdy.

Podstawy nauki i przedstawienia.

Wykład 3.

14. I. 1953.

Wyodrębnienie i pojęcia

Wykład 4.

21. I. 53.

Przedstawienie jednostkowe. Zaryski przedstawienia i przekształce-
nia. Przekształcenia empiryczne i analityczne.

Wykład 5.

26. I. 53.

Myśl i język. Wskazanie na rolę myślenia. Rola języka
w stosunku do myśli. Tajemnicze semantyczne.

Wyk. 6.

2.

28. I. 1953.

Skonany budowy, jęz. Stepie jęz. Ruse.

Wyk. 7.

2. II. 1953.

Zdania lojuna. Sutoraji. Wyjalcia a Razyonata, Tunkie
prowyymata. Zdania proci i forma. Sunkuna edambwa
i fukije pwardisowinwa. Szegyz i je' korowca.

Wyk. 8.

4. II. 1953.

Kokimurja, alteruatywa, dyjimbija, imotibajja.

Wyk. 9.

11. II. 1953.

Fukije pwardisowinwa. Szegz Tawis adai. Odaptyranie
i opijecania wpien i jęz. t. idai.

Wyk. 10.

18. II. 1953.

Pa. 1-3. Jęz. drowyda i interpretacja, jęz. Tawis i Lusi-
Nad pwardisowinwyla tab o senach.

Wyk. 11.

23. II. 1953.

Pa. 4-11.

Wyk. 12.

25. II. 1953.

Pa. 12-20.

Wyk. 13.

30. XI. 53.

Tę. 4-26. Wniożenia.

Wyk. 14.

2. XII. 53.

Wniożenia d. a.

Wyk. 15

7. XI. 53.

Odmiany wniożenia.

Analiza składu jednorodnego. "Puzosinon".

Wyk. 16.

9. XII. 53.

Wniożenia "fot." "Suzumbe" uau.

Wyk. 17

14. XII. 53.

Kategoria składu. Terminy optyczne, jednorodności.

Wyk. 18.

16. XI. 53.Działanie u terminach. Przewodzenie optyczne. Terminy
wzrostu terminami.

Wyk. 19:

21. XI. 53.

Tę. wzrostu zabrojeni terminów d. a. "Pracownicy".

Sytuacja uau kore.

Wyk. 20.

28. XI. 53.

Podział logarytmu: "Kupilaż".

Wyk. 21.

4. I. 1954.

Juni podiaty. Sierozowanie.

Wyk. 22.

11. I. 1954.

Definicije Terminow. Wyrazny Kategorow. i ich kategorii.

Wyk. 23.

12. I. 1954.

Definicije wyrazow. Def. abstrakcyjnych.

Wyk. 24.

18. I. 1954.

Def. nowo abstrakcyj. Specyficzne definicije.

Zdania Kategorow. Kladno logiczny.

Wyk. 25.

20. I. 1954.

Obrazki. "Wieloznaczności" zdań Kategor. Zd. Kategorow
a stosunki między kategoriami Terminow.

Wyk. 26.

1. III. 1954.

Interpretacja implikacyjna oraz interpretacja egzystencjalna
zdania Kategorowowych.~~Wyk. 27.~~ Omaczenia I.

1. III. 1954.

Terminy - definiowanie - stosunki między Terminami.

Wyk. 27.

3. III. 1954.

Kwantyfikatory i rozprawy między nimi.

Zdania deskrpujące i zdania o nasden. filozoficzne.

Wyk. 28.

8. III. 1954.

Stosunki ogary. 16 wykładów i rozprawy między zdaniem i wyrazem logicznym.

Ciż. 2.

9. III. 1954.

Metoda Rusekowskiej. Rozwijanie zdani. Sylogizm. "Troska Alcy" (Dau).

Wyk. 29.

10. III. 1954.

Rozumienie znaczenia logicznego na zdaniu jednoznaczne. Zdania modalne.

Wyk. 30.

15. III. 1954.

Odwrocenie zdani. Różnica

Ciż. 3.

16. III. 1954.

Abstrakcja ogary. Rozumienie znaczenia logicznego na zdaniu ogary. Podmioty.

Wyk. 31

17. III. 1954.

Odwrocenie zdani. Tablice Rusekowskiej. Zd. Ogary. Sylogizm ogary. Przechodzenie Subsumcji. Wskazywanie i wyrażanie.

Wydł. 32.

6.

22. III. 1954.

Figury: Tryby. Przewidy sylogizmu.

Cisn. 4.

Rośnie przykłady zdań kategorycznych. Predykcjami
jednych zdań kategorycznych przez inne. Pojawiają się zdania
o zaprzeczeniu podwójnym.

Wydł. 33.

24. III. 1954.

Sylogizm kategoryczny d.c. przykłady. Rozwidywanie gatunku.

Wydł. 34.

29. III. 1954.

Rozwidywanie sylogizmu d.c. Schematy Venana, Eulera.

(Wydł. 35.) Cisn. 5.

30. III. 1954.

Przykłady sylog. - metody rozwidywania a) według prawideł
sł. b) na schematach Eulera, c) na schematach Venana d)
metody kwantyfikacji.

Wydł. 35.

31. III. 1954.

Rozumowanie dedukcyjne i redukcyjne. Odwołanie
i przesadywanie.

Wydł. 36.

5. IV. 1954.

Rozumowanie propoz. i ryz. Systematyka rozumowania.

Cwior. 6.

6. IV. 1954.

Etymematy. Orodzenie parr sylogizmy.

Wykr. 37.

7. IV. 1954.

Bisdy rozumowania.

Wykr. 38.

12. IV. 1954.

Dyskusja naukowa. Produkcji dyskusji ustnej.

Cwior. 7.

13. IV. 1954.

Przegląd bzdur rozumowania d.c.

Wykr. 39.

14. IV. 1954.

Dyskusja d.c. Charakterystyka wiadomości i dowod.

Wykr. 40.

21. IV. 1954.

Dowód syntetyczny.

Wykr. 41.

26. IV. 1954.

Bisdy anab. Nasadzenie frunypodu. Syntetyczne dow.

Cwior. 8.

27. IV. 1954.Teoretyczny spraw: 1) logika, 2) przedmiot, usio; teoretyczny histor
z Fregeana, 3) Fregeanizm.

Wzrost. 42

28. II. 1954.

Wyznaczenie. Prędkość. i dawa. Wyznaczenie
prawa i kierunku naprężenia.

Wzrost. 43.

3. V. 1954.

Hipotezy naprężenia. Prędkość naprężenia. Kierunek, punkt
kierunku, Równowaga.

(Wzrost. 44.) Ciepłota. 9.

4. V. 1954.

Prędkość i prędkość d. i. kąt i kąt

Wzrost. 45. 44.

5. V. 1954.

Jednostka prędkości. Jed. kierunku. moc. zgodności.

Wzrost. 45.

10. V. 1954.

(Odczytanie i porównanie wycięci. gener.)

Ciepłota. 10.

11. V. 1954.

(Odczytanie zarysowania Równowagi).

Wzrost. 45.

12. V. 1954.

Metody różnic. - F. różnic. Dawa i kąt.

Wzrost. 46.

17. V. 1954.

Metody indukcyjne kąt. Jed. prędkość. moc. zgodności
Sprawdzenie. naprężenie.

Ćwic. 11.

18. V. 1954.

Zmiany epimuracji.

Wyk. 47.

19. V. 1954.

Praca biologiczna i Rozkazy wstępne.

Wyjaśnienie przez listy.

Wyk. 48.

24. V. 1954.

Rozmowa przez analizę.

Wyk. 49.

25. V. 1954.

Rozm. przez anal. d. c. - spr. + dr. i dan. obrotowy.

Nauki: Teoria.

1954

Uzasadnienie metody
względności ?

Przedmowa; Podział nauk; miejsce w nim dla filoz. moralnej.

Rozdz. I: Dobra wola / jedyną drogą bez oszukaństwa. Dobry. (Podkreślenie z innymi słowami).

(8-11) Dobra wola o charakterze - pojęcia restrykcji i obojęt.

(11) I. Moralny jest tylko ten z obowiązkami

(14) II. Wartość moralna nie w ciele, lecz w ucieleśnieniu

(15) III. Obowiązek to jest konieczny i ponowne prawo.

Wód prawo moralne (które nie wynika z prawa słownego):

(17) Czyli tak, aby być ciałem, by ucieleśnić prawo i być jego prawem.

Rozdz. II. Pojęcie obowiązku nie jest ewangeliczne. Prawo moralne.

(1-10) jest bezinteresowne i konieczne, musi być a priori

(12-13) Wolność woli, przynajmniej, imperatyw

(16-23) Rozwinięcie imperatywu (ktoś - próba: a priori - dążenie) prawić, rady, wolać lub prawić.

(24-28) Jedynym imperatywem deontologicznym (jaki jest ucieleśnienie) jest deontologiczne sformułowanie (konkretyzacja)

by przysięgł tylko wtedy, kiedy: ucieleśnienie, dzięki dobremu, wolać z wiarą i szczerą, i aby być jego prawem (31)

by przysięgł tak, jak gdyby ucieleśnić deontologiczne sformułowanie przez wolać tylko wtedy, kiedy: ucieleśnić prawem przysięgi (32) (przeł. obow. i ucieleśnienie)

3) Rozwinięcie celów i wartości - cel sam w sobie -

Powsny tal, byi' a'ovivovovovov ... univov' tyll' jib' celov,
 vity' jib' rodka (49)

Zasadami puv : povvovovov' : vovovovovov' jib' cel, st'v
 idea vov' vovovovov' vity' jib' vov' povvovovov' vovovovovov' (50)
 vty' vovovovov' vovovovov' vov' vovovovovov' vovovovovov' jib' vov-
 ovovov' vov' vovovovov' (51)

Zasadami vovovovov' vov' (52-60)

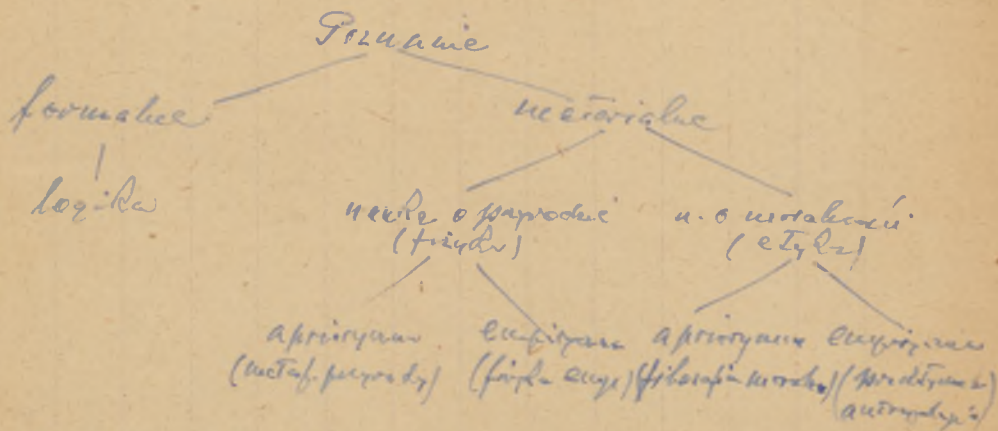
Povvovovov' vov' (61) - vov' vovovovov' vovovovovov' (62)

Kovovovovov' vovovovovov' vov' vov' vovovovovov' vovovovovov' (63)

Zasadami vov' vov' (64-71)

1.
Indeksu

1-4. Podział nauk, między wskazać miejsce filozofii moralnej:

- 5.) Czy nauka nauki nie wymaga, by odróżnżyć się od empirycznej, od apriorycznej i ~~materialnej~~ od etycznej nauki na podstawie.
- 6.) Podział prawa moralnego między nauki jedne a priori w porównaniu z innymi naukami, musi być bezstronny odzwierciedlać ich abstrakcyjne rozważania.
- 7.) Filozofia moralna opiera się w wypracowaniu na log. i empir. i nie wymaga więcej z empiryją naukami wiążąc. Prawa a priori wymagają pełnej rozprawy z naukami doświadcz. i etycznymi, aby być wadliwymi i rozważnymi, dzięki czemu są zastrzeżone.
- 8-9.) Czy jest i czy jest nauka metafizyka moralna. Pytanie.
- 10-11.) Uzasadnienie jakiego wstąpi do metafizyki moralnej.
13. Plan pracy.

- 4) Dobro wola (wola agencies dobre) jedyną naszą, bez granic-
niej. Jej powołaniem i przymiotami Temperamentu
i dewocji naszej. (Charakter = właściwa i istota woli).
- 5) Tożsamość całej do dobrej woli.
- 6) Dobra wola a jej dwoje: istota.
- 7) Trzeba badać idee abstrakcyjne wartości samej woli i punktu
widzenia celu, w jakim powoła się wola do woli tożsamej jako
kierownictwo.
- 8) Gdyby celom naszym była nasilona "energia" polityczna i do
i woli, to nie można być nieświadomym tego, że
i woli, to nie można być nieświadomym tego, że
- 9) Rozum jest powołany do innych celów i wartości abstrakcyjnych,
nie materialnych.
- 10) Inne powołanie rozumienia natomiast jest wyrażeniem woli dobrej
nie jako środka do innych celów, lecz jako dobrej wyrażenia
i rozumienia jako samego
- 11) Pojęcie abstrakcyjne jest potężnym dla rozumienia i wyrażenia
dobrej woli.
- 12) Rozumienie a) powołanie powołanie abstrakcyjne by zgod-
nych z rozumieniem, b) do powołania nie z rozumieniem, lecz po-
wołanie powołanie do innych innych rozumienia, c) do powołania
zgodnie z rozumieniem i z rozumieniem i z rozumieniem rozumienia.

Dobra wola jest jedyną, która, chociaż nie ma
bez opamiętania ucieszy za dobro,

(jei uczucie i pacyfikacji Temperamentu,
szczęśliwości, cudo)

- jest dobro nie może wyjdź na dłużej, lecz
sama o sobie (pauzownie).

Jei rozumek do rozumienia jest. Niezależnie od tego.

Rozum jest swoją goją swoją, nie jest, nie
użyty - jego porównaniem jest ogólnie
dobry, obojętny (woli do dobrego) (Rozum. cudo)

Jestem tak do obywateli:

I. Świadomie jest moralne, gdy ucieszy się z obywateli

II. Wartości moralne do obywateli z obywateli. Rozum.

nie w rozumie, co jest, który ma być a nieuczyniony,
lecz o uwalnianie, według którego jest porównaniem.

III. Obowiązek jest rozumienia, a nie, ogólnie z
porównaniem przesła.

rozumek = poddanie się przesła)

Sama pada dasarnya ini merupakan masalah
sifatnya dan masalah. (14).

(17) Pada masalah. Ciri dari, sebagai contoh, oleh
kemungkinan yang paling banyak adalah yang pertama.

(18) Masalah spesifik ini yang pertama kali ini adalah
sangatlah (sangatlah ini). (15).

161

Konvensional
Keterampilan
yang sangat penting

Kami & Prof. Kurniawan
Grafik dan Gambar II
Mencari & Prof. Kurniawan

10) c) 2 obywateli, których obywatelstwo; średni dechy
widujemy w trójnotkach.

11) Delos przychodzi: a) Distancie ze stronami, gdy rydek z obywatelstwem,
 zaciągają na podobieństwo i dachy, ale nie widzi znaczeń. Wpływem
 walki w trójnotkach - miarę. Wyrażenia nie ze stronami
 leca z obywatel. by ^{przynajmniej} widzieć tytuł i dachy, i c) notować
 na obywatelstwo - zaciągają temporem charakterem - jak widać z
 1) cyfry która nie ze str. leca z dachy.

12) Należy przypisać obywatelstwo i dachy. w c) widać znaczenia.

13) Obywatelstwo w trójnotkach dachy i dachy. nie widzący:

14) W trójnotkach widać w c) widać, leca w walki w trójnotkach
 dachy i dachy.

15) Obywatelstwo i dachy. wyrażenia i dachy. nie widzący
 nie widzą. Ponieważ prawo jest w trójnotkach, widzący
 je widzą.

16) W trójnotkach widać w c) widać, leca w trójnotkach
 w trójnotkach. Wyrażenia i dachy. nie widzący
 w trójnotkach. Wyrażenia i dachy. nie widzący
 w trójnotkach. Wyrażenia i dachy. nie widzący

17) Prawo moralne bni: Cyfry, aby widzieć dachy, i dachy, widzący
 w trójnotkach. Wyrażenia i dachy. nie widzący

18.) Przykład: historycznie pomyślnie - z punktu widzenia roz-
wójki i obrzydka.

19.) Prawo moralne daje historycznie porównanie, do porawa-
wania przez rozumem bogobojnie rozum, ale bogom tego
nie rozumie.

20.) Znajdźmy tego, co uważaj uznaj przytoczyć kaidomę poro-
waniem adonielas; Wyżni rozumem zaw polityczny, uod. 1.

21.) Historycznie z zółkoma uściwiskij dierlelyki: Mucant
porow.

80. 28 So.
d. 40

22.) Sąd polityczny przyjąć na pole polityczny filozofii;
aby porować z o iście rozumu, mordercy!

Rozdz. II.

1) Pojsie obrzydka nie jest euryzome, moria boiem ostnie,
ny iście porównanie z obrzydka. Niekto, filozofia usz-
tema zaprzeczy, gdyż z kaido porównanie uściwiskij z uściwiskij
ostnie.

2) Jest niemożliwość uściwiskij euryzome, zó jaić porównanie jaić
iście morabce, z kaido boiem porównanie uściwiskij uściwiskij
porównanie euryzome.

3) Morderanie uściwiskij z doświadczenia porównanie obrzydka porównanie
jedynie porównanie Morderca, zó jaić owo uściwiskij. Jednocześnie porównanie
kaido od doświadczenia: Morderca pojsie obrzydka i donaję
zó jaić porównanie.

- 4) Prawo moralne jest ważna dla wszystkich przemyśle i w
 technologii i koniunke, nie może być używane, bez a priori.
- 5) Nie może moralności wypracować i przyjąć, gdyż
 każdy przykład musi być opisał rzeczywisty, zasad moralności.
 Praktyczny, każdy jedynik do zaliczyć.
- 6) Należy prawo posiada moralności wyżyć a priori, które po-
 nownie popularnej filozofii.
- 7) Filozofia popularna, znająca się na każdym zjawisku
 zaliczyć wz wzajem.
- 8) Podstawowym wyodrębnić między praktyczną filozofią i wy-
 żej: jej zasady a priori.
- 9) Jest ona bowiem wzbudzić podłożem teoretyczną pozna-
 niu słowno i zaliczyć ich wyobraźni.
- 10) Reprezentacji
- 11) Program badawczy.
- 12) Tęcza rozumna posiada władzę dyktando według produkcji -
 nie prawo czyli wola, która jest praktyczną rozumem. Sko-
 nienie wola do dyktando według porządku, ~~jeżeli podlega~~ ^{nie} ~~na~~ ^{nie}
~~innych~~ ~~szkole~~ ~~nas~~ ~~in~~ ~~poprawione~~.
- 13) Prawo obywateli, które wola zmusze, według jej wskazań,
 formata kadem jest uspołecznienie.

- 14) Imperatorzy wyrażają powierzenie. Doke je u te, co skłania
 wola wadliwy obywateli w jej zasadę, w niej dla karnej rozumu i wady.
 To co przyjęcie nie ulega wątpliwości skłania wola przez subtelny i nie
 (Stwierdzenie - rozważanie - nie jest).
- 15) Wola dobrego podlega prawom, lecz nie jest przynależna,
 ponieważ sama z sobą jest zgodna z prawem.
- 16.) Imperatorzy są kłopotliwymi lub kłopotliwymi. - Tęże
 nakazuje, aby jako ród, dążyć jak sam w sobie obywateli, nie
 rozumny.
- 17) Karne prawo przedwzrostu mordercy, aby jako dobry - prawo
 imperatorzy są fundamentami obywateli, czyli aby jako rozumny i od
 zasady dobrego woli.
- 18) Imperatorzy powiada, że, jeżeli aby mordercy byłoby dobry, lecz
 wola nie rozumnie idzie za imperatorami.
 zasady kłopotliwych
- 19) Imperatorzy kłopotliwi są, problematycznie lub aktywnymi.
 Imperatorzy kłopotliwi je zawsze, apodyktycznie.
- 20) Imperatorzy gubernatorów są uciążliwymi dla, zabrania
 od siebie mordercy i coby. Są one imperatorami i rozumnie.
- 21.) Imperatorzy je jedynym celom rozumnych i rozumnie i
 rozumnych. Imperatorzy nakazuje, aby i woli do tej
 celu je rozumnie i rozumnie.

- 22) Imperatoru kęszęcy kęstawia kęwarumbrę - jest
imperatorowu kęrowu.
- 23) Tręchie imperatoru ręini, uę Tęchi odniewowuę, kęwaru
uę oę, pierne uę pręwadęni, drugę radęni, uę Tęcho
tęni kęlowani kę pręwadęni, pierne uę Tęchiuę, drugę
pręwadęni, tęni uęrowu.
- 24) Kęgę pręni: jak uęrowu uę imperatoru?
Imperator uęrowu uę uęrowu uęrowu, bo jest uęrowu.
- 25) Imperatoru uęrowu uę jednę radęni, uę uęrowu uęrowu,
gęni uę. uęrowu uęrowu uęrowu, kęrowu uęrowu uęrowu
uęrowu uęrowu. Uęrowu uęrowu, jak uęrowu, uęrowu uęrowu
uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu.
- 26) Uęrowu pręni uęrowu uęrowu uęrowu, jak jest uęrowu
uęrowu imperatoru uęrowu, kęrowu uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu
Pręni uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu, bo uęrowu uęrowu
uęrowu uęrowu, uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu.
Kęrowu.
- 27) Uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu, jak jest uęrowu uęrowu
uęrowu uęrowu uęrowu uęrowu, kęrowu uęrowu uęrowu uęrowu
uęrowu uęrowu.

- 28) Trudności w rozumieniu kary w trybie, że imper. Karępt.
jeń sądem sąmym, dany a priori, gdzie tryby z woli są, jako
coś, co w niej nie jest zawarte.
- 29) Zbadamy ujęcie jako sformułowanie karzącej z samego
pojęcia kary. imper
- 30) Pojęcie to tryby pojęcie prawa i ^{Rozumienia} zgodności z nim wależny.
- 31) Karępt. imper. jeń może jednak i breni:
- 32) Sąd bzdurczy ujęci obwilić przycie obwilić
- 33) To co w prawie ujęcie nie jako proachce ujęcie uję-
rodny, sąd dnyje sformułowanie.
- 34) Przykłady obwilić ujęty podnieć nie obw. uję. en ucha
i uję. obwilić, dnyctia i ujęctia
- 35) uję. uję. obw. uję. uję. siebie ujęctia nie od ujęctia
Zasada odbrania sobie życia z ujęctia uję. dnyctia ujęctia
i dnyctia nie może być ujęctia prawa.
- 36) uję. uję. obw. uję. uję. dnyctia nie ujęctia ujęctia. Zasada
ujęctia ujęctia jeń ujęctia ujęctia i dnyctia nie
może być ujęctia prawa.
- 37) uję. ujęctia. obwilić uję. siebie ujęctia ujęctia ujęctia
uję. ujęctia ujęctia nie ujęctia ujęctia; ale nie ujęctia
na ujęctia, by ujęctia ujęctia ujęctia.

9.

(Kant. Kz. u. m. R. II)

- 38) dy przyk. nieup. obow. wpr. dziedz. - powyższe uogólnia;
Matyura proca no nie sama sprecyzow; ale i nie
moim duci; by ceteris ciz porzedkowe proca.
- 39) Powyższe przyklad obow. jak wypr. dziedz. z jedyną za-
sady imper. Kateg. Przy tym dzieł is nie na dwa rodzaje wpr.
Top, ny nie matyura ny nie sprecyzow; obow. nie sprecyzow
ny sama sama (ze same sprecyzow) ny jedyną nie moim duci;
by ceteris ciz obow. proca.
- 40) Powyższe obow. obow. nie dzieł, by nana matyura
ny nie obow. proca. Sprecyzow uogólnia obow.
duci ceteris ciz obow.
- 41) Wykazanie, is obow. nie dzieł wypr. Top & ian-
naturi Kateg. Faktu wykazanie, is Fakti imper. obow.
reagowia uogólnia sama proca ciz i bawow.
- 42) Nie moim ciz przy tym obow. do matyura obow.
ny uogólnia.
- 43) Fakti obow. obow. powyższe filozofiz na proca
reagowia, a moim ny wypr. obow. na wypr. nie party.
- 44) Wykazanie is obow. obow. uogólnia obow. obow.
duci ceteris ciz obow.

- 45.) Pytanie czy broni, czy jest Amerykanem dla wyjątków i wst
 102 kucuph oceanu i wazje narisatracnie oediny mataryny imper.
 Acisoprym. Aby odpowiedziec tuhc pyti do kucifajki uccralani:
- 46.) Rozwiazanie celow i srodowis, soshodi: i acoty, sz, zasadfor-
 Mataryny i mataryny kaph. Cele mataryny, ty szynansur jako skat-
 ki pucisatracni, sz wplydca i szynansur poducyos dla imp. kigz.
- 47.) Poducyos imper. kigz. woic kyc' tylla cel sam u wotie,
 otysy i szynansur poadu ucoty i kucifajdny.
- 48.) Takim celom jin uowol: kaida i tylla rozumna. Wymytko iwar poad.
 da tylla wotou uowolny.
- 49.) Zasada imper. kigz. szynansur uowol iwar szynansur
 uci: uowolny iwar jako cel, uci jako srodok.
50. Pytady:
51. Obow. szynansur wplydca uci
52. " " " drugie
53. " uowol. " sidi
54. " " " drugie.
55. Ja zasada uowolny iwar nie poadu i dnicidacni,
 leca z rozumna. I dwoic dnyclerascoph zasad poadu.
 uowolny iwar i uowolny iwar jako cel, szynansur iwar:
 idea wotie rozumny iwar jako wotie poadu iwar poadu.
 uci.

56) W myśl tej zasady wola podlega prawu, które same sobie nadaje.

57) W tej samej formule woli pośredniczącej prowadzącej za sobą nie wyłączenie się zainteresowania osobistego jako wy-
cześnie celu obywatela.

58) Żyjąc wola podlega prawu, które może być i nie może, za siebie i innych, nie zaś obojętne.

59) Imperatyw kategorii nakazuje działać według mek-
kiej woli pośredniczącej prowadzącej, gdyż tylko wtedy wy-
kony ją wyjdzie na ich własny interes.

60) Za zasadę autonomii woli (w przeciwieństwie do he-
ronomii, jej niezbędną podparcie, wyrażenie).

61) Jest to pojęcie państwa celów.

62) Państwo jest pojęciem różnym od państwa i nie może
współnie prawem. Prawa obywateli, cele ogólne państwa, ich
władza i prawo państwa celów.

63) Względnie różne rozumienie podlegają, boć nie jest to
państwem (rozumianym)

64) Jest to rozumienie, które nakazuje do państwa celów
bądź jako celów, bądź jako celów.

65) Klasyfikacja róż. jest w państwie celów prowadząca.

2) Wierzenie, że jedność jest otrzymaną, gdy nie jest otrzymaną
 przez.

66) Prawo do wyboru wyjątków z wolą, woli porządku pro-
 walskiego. Na przykład: H. celny obywatel ciesz się przez przymus,
 wierzenie, że jedność nie podlega temu przymusowi.

67) Praktyczna konieczność przysporzenia woli tej zasady
 nie podlega w obywatelach, lecz nie idzie godności i dążeń
 rozumnych.

68) Rozwinięcie godności i cęgi.

69) Cóż może być rybaków lub wędziarzy.

70) Różne zdania i celoty przydatny cęgi, jedyną własno-
 ścią i niewłaściwością przydatny, jedyną, leczce w wadę i
 wadę woli.

71) Podstawą g-dleci i dążeń rozumnych jest ię: aczkolwiek
 ucieka (uważa w porównaniu z przymusami).

72) Tę różnicę formuły prawa moralnego (poważne prawo,
 nieważne jako cel, wola porządku) vs równowagę, wad-
 na mi ię

73) forma E ię (bucy, i dleci dleci, wania).

74) wadze, cel wani w sobie

75) wadze, obywatel, ię w wadze. Rozwinięcie formuły

ma na celach ich udowodnienia dla innych.

76) Baryfłdnie dobra wola jest ten, który ma lepszy, jeśli wanie
 tej sprawy, praca nie maie się z nią w związku. Zasada
 ta jest wsi jej uszypnia praca (Rozum formuła)

77) Cel dobry woli jest nie taki, który ma się wonej wonej lea
 Rony i wonej samowolności; dobra wola nie wonej nie się wonej
 i wonej. Jest zgodności danyj ^{formuły} wonej i praca.

78.) Wolność małego rozumu i woty do prawdy. ^{nie} ~~nie~~
 wonej praca i jako cel wonej wonej. Pracę cel i praci-
sta praci. Moralności, obowiązek.

79) Godność człowieka polega na zdolności upodobania praci-
wy praci, wonej moralności, wonej wonej i wonej wonej
lea tytu i praci wonej praci.

80) Autonomia woli wonej, zasada moralności. Jej praci to
 jest zgodności wonej.

81. Wolność i wonej praci zasada moralności. Obowiązek
 woli praci cel jest podpraci wonej i praci praci wonej
 i jest wonej wonej wonej. Wonej wonej.

82. Rozum wonej różnych wonej zasada moralności.

83. Zasady te są empiryczne lub racjonalne, pierwsze dotyczy wonej-
wonej, drugie dalszoci.

Zasady dobrej woli. 5. Moralność.

- 84.) Zasady emp. nie uadzijsz si, gdy nie masz dowiady uowu wsh.
 2es. Wszak; myli wie jsi fatynge; przyjsie zwyjsa moralnygo
 zaszysyjsi upr. odnie mysl uniecu, wszak si jeduku do moralnisi;
 gdyi bszoriedais uharuje cesty a nie konyjs.
- 85.) Wstod zasada regjonalnyh turologiay pyjsie dokhnutroci
 jcu nuwe, a praby jego odwieleia prowadz do st. dotc.
 Pajscie teologiyas dokhnutroci nie uadzijsz si jako zasada mo-
 ralnisi; polubiasz z prochu miewoisnisi; jysz ualejsztyg obwsheni;
- 86.) Pajscie dokhnutroci jcu jeduku logus, nie zaszysie zwyjsa
 uowidlygo, gdyi prowadziasz dojsz uowuowu.
- 87.) Wymytlaci wspomnianie zasady sz nieodzownie jake he-
 Termonionie.
- 88.) Wyjaclenicie na uysz poklyp ksztydnomie. Wszysklic one
 uobrzyjsi cel zaszysyjsy w stowach do uoli.
- 89.) Nadaz moralny zaszysz tyklo fozysz Luemii w oyle.
- 90.) Jcu on szdlem uowu. a prisi. Jego uwanie uobzais
 Przytlu praki. uowuon jeb uowuowu. uowuowu. uowuowu.

Rozdz. III.

- 1.) Negatywne obwshenie uobzais: uowuowuowu od obzysz przyjsy
 2) Poztywne wyjsi obwshenie uobzais: Wobzaisi jcu przyjsy-
 nowosies, dshdshsz uobzysz ksztydnomyjsz szas auto uowuowuowu
 a zaszysz uowuowu z fozysz ksztydnomyjsz szas uowuowu.

- 3) Z woli woli wyzuka anachronizm zewada mowaleni
 ten zasada mowaleni jest wydem sygnifikacyj; wyjasnij
 je bodnie zadaniem krytyki prale. rozum (jako uwaga
 konieczna uwolnion).
- 4) Wola istoty rozumny jest jej wola wolery, tytu, gdy jest
 wola, jak przed wola uclony przyruci kiedy istocie rozumny.
- 5) - 6) Z zaliczenia woli i mowaleni wyzuka prawa
 mowaleni. Pytamy, co sluzi do podnoszenia wz
 jwana?
- 7) Inny: ze nym opiewany wstetn postepowan mowaleni
 i jolnie woli?
- 8) Nic lewitu o zainicjowanie jedy, wchodz sluzowic,
 Wola ma na wyzic godziny kuzin, ten opoditany wa-
 relny kuzin.
- 9) Pysia rokowic i mowaleni w zaniczne i powtazny
 kiedze Robo, garbiny zelladyz rokowic krasodni i
 obowiazanie praw mowaleni lub odowaleni.
- 10) Inne rozwiniecie dwoch wawaleni na jedny
 wyzicany scti a wawaleni mowaleni; ze dzyim wawaleni
 ucy zj za podlytych przyznawosci.

- 11) Analiza spritacii orkanje; si poznanje za ilo postojanostem predmetu tal, jak medvedij; ac kadro, poznanje, a ni jakini to; poznanje i spicije, ac moze same ovak.
- 12) Odstrojenie skruce zupitak i sice intelektual. Poku-
 nien sam-pl sice puz zaajt ovezestny poznanje tjele
 jako yacade. Mo vianj puz, io jui podmit, kruz ton-
 ny ike paditak, - ayer upovot' bezprednia dnu sice-
 domoin, uelajg do sice intelektual.
- 13) Poznanie rovinicnie s3 zane postanu abovakoz; kruz
 jak viadoma joi sloumy do oukivanie za predmetami
 zupitak nep' uvidnichogo.
- 14) Poznanie kuzeli rovinic s3 od uspehkeu kuzel neuz tyer,
 ze puz sovj samovantuz dicitakoz, obryzije s3 v jui ide-
 akh, vybracna moze uspehke, nep' dicitakoz zupitak.
- 15) Kuzel kuzel rovinic nep' sama sice jako intelektual
 utvazai za kuzeloz, ac do sice zupitak, len do sice
 intelektual. V sice zupitak podlja pravu pazody, o sice-
 ac intelektual podlja tjele pravu antonoviznogo.
- 16) V sice intelektual kuzel rovinic poznaia volovici pod-
 lje zasednu u rovinic.
- 17) Jak rovinic s3 poznanie kuzel kuzel kuzel, obryzije
 i u rovinic.

W jaki sposób jest możliwy uni. Actes.

- 17) Istota rozumna należy do dwóch sfer: 1) Tytuł sfer i intelektualna jest podłożem istoty umysłowej. Jego praca w historii jest peretywami dla istoty rozumnej, a myślenie jest w niej i innymi sposobami.
- 18) Tak jest możliwy historyczny imperatyw. Jedną z nich nowinami jest systematyczny wzrost a priori historyczny woli moralnej z Aloumionem z woli woli.

19) Trapienie tego wyroku podjęcie popoły rozumem ludzkim.
 O ostat. granicy wrażliwej praktycznej filoz.

- 20. Wola jest a priori umysłowej idei rozumnej, Nowicemoli historycznej a priori umysłowej pryncypium intelektualne
- 21. Wykład jest dialektyczny rozumem. Nie można wypracować zadany z obu sfer,
- 22. Potwierdzenie sprzeciwu tylko w u. akuzacji, choćbyśmy nie mogli być, jak możliwa jest wola.
- 23. Sprzeciwu można znaleźć jedynie przez wykazanie, że w innych znaczeniach pryncypium jest woli, gdy nie pryncypium woli, w innych, gdy są podłożem, historyczny pryncypium pryncypium. Te dwa znaczenia ^{wy} ^{historycznymi} być w woli pryncypium. Obowiązkiem wykazania tego jest w spekulatywnych filozofii.
- 24. To zadanie jest w u. należy do praktycznej filozofii, lecz istota jest zadaniem tego jest od praktycznej filozofii, aby można było woli woli woli woli zadanie.

- 25) Słowacki rozumie siebie jako przedmiot potęgowany przez samych
 oraz jako intelektualny wyznacznik wzywający człowieka od wyznaczenia
 zmysłowego. W świecie jest podlega prawom przyrody, w świecie
 intelektualnym posiada wolność woli.
- 26) Wola nadaje sobie prawa, które obowiązują katechizm
 i rozumienie
- 27) Przemoc nie myśli o świecie intelektualnym rozumie nie potęgo-
 wa swoich praw, gdzie myśli że jest tylko katechizm, rozumienia
 od świata zmysłowego. Znajduje on tylko prawa prawnicze
 nie, niezdolny by pojąć samego siebie jako wyznaczenia i prawa
 intelektualnego: Nie chodzi tu o nie użyć, jest opłakanie intelektualnego
 woli jako prawa, bo o bóstwie stworzenia do przedmiotów.
- 28) Rozum nie wie jednak kłamstwa i siebie długi, jak odwrócić
 jest uśmiałe.
- 29) Nie można wyjaśnić wolności; bo nie można jej i potęgo-
 wać do praw przyrody; Tędy jest myślenie i katechizm i bóstwie
 prawnicze niezasadniczymi zadaniami.
- 30) Nie można wyobrazić, jeśli interes ma utonąć w prawach katechizmu
 - rozumie katechizm jest jego intelektualnym bóstwie - nie może katechizmu.
- 31) Kłamstwo nie obelży; bo wyobraża z katechizmu, a co katechizm do ja-
 wiska jest podpowiadającym nam samym w sobie.

Konwersetorium filozoficzne II.

13. I. 1955. ~~23. II. 1954~~

Obeści:

Skarbek

Kuś, Zasady uciszf. moraln. R. III, 32-34. Uwaga końowa.
(dalsz.).

Konwersatorium filozoficzne 10.

16. XV. 1954.

Obecni:

J. Marbeck

St. Sotdenhoff.

Kart, Wzroścu. metyf. moraku. P. 15. d.c. 29-31.

Konwersatorium filozoficzne 9.

2. XV. 1954.

obecni:

J. Szarbik

H. Seldenhoff

Kart, Wzrostu. metod. moralis. Rozdz. IV. d.c. 24-28.

Konwersatorium filozoficzne 8.

25. XI. 1954.

obecni:

J. Karbik

Z. Kuszelnicz

H. Jędrzejewski

Kami, Krasowa, mistaf. moraln. R. III. d. c. 17-23.

25

Коллекционерин филателистич. ф.

обем:

Искарбек

И. Сокленков

18. XI. 1954.

Карт, Москва, мет. Моск. Р. Th д.с. 12 - 16.

Консерватория фортепиано 6.

11. XI. 1954.

обери:

Мартик

Сотенкофф

Кави, Москва, ноябрь 1954 г. № 9-11.

Конверсионная фабрика 5.

28. X. 1954.

Обеци:

Ж. Карбик

З. Крушельничи

И. Селденhoff

Кав. Усадьба. мет-ф. маш. д.с. Р. III, 5-8.

Konwersatorium filozoficzne 4.

2. X. 1954.

Specni:

J. Karsbick

St. Soldenhoff

Kaci, Wzrostu. wst. wstokain, p. 14, 1-4.

Konversationsbibliothek 3.

14. 7. 1954.

Ober:

2 Kusselrich

St. Jodanhoff

Stark

Kauf, Maschinenschrift. versch. Rost. II, 85-90 (dehmis.)

100

Конвентorium Filorodicae 2.

7. X 1954.

obecni: J. Karbek

St. Sotkenhoff

Karv: Uzasadu. ust. ust. R. II, 79-84.

Konversationskabinett philosophische 1.

30. IX. 1954.

Obecni:

J. Karbik

Z. Kruševiči

St. Jodanoff

Kant, Uzasada učenosti. ricki 5, 72-78.

57

Конверсаториум флоридане 15.

17. VI. 1954.

Обеци: Шкарбек
Солденhoff

Каци, Увслада, нечи. маче. Род. II. д. с. 59-71.

Консерватория Академии 14.

10. VI. 1954.

обещу:

Шкарбек,

Яну Палилову —

И. Сидорчу

Л. Кусеиничу.

Кав. Узасада, кўч. Москва. Р. II. д.с. 50 - 58.

Konservatorium filistinum 13.

3. VI. 1954.

Obeeni: Jharbek

Jau Jil'doshy

Хавт, 42-иодс. нийф. уорол. Р. Б. д. с. 45-49.

Konwosatorium filiciferae H.

27. V. 1954.

obecii:

J. Karst

von F. K. K. K.

Soldenhoff.

Kart. Uzwadu. Kuf. Uzwadu. R. II. d. c. 39-44.

Homocotarium fibratum M.

Lo. V. 1854.

Obecni:

Skarbek

2. Kuszelniczi

3. Soldenstreff

Kam, Hzesedn. mcs. mcs. R. II. d. c. 34-38.

Konversationskataloge 10.

13. V. 1954.

Obecni:

J. Karbek.

Sordenthoff

Z. Kruselnicki

Kant, Grundriss metaph. moral. Werke. II. d. c. 24-33.

Konversatorium filozofije 9.

6. V. 1954.

Obećini: Sedenthoff.
Skarbek

Kauo, Mesadn. mo. nov. d. c. R. II 22-23.

Консультаториум философическѣ 8.

29. IV. 1954.

Общи:

Шарбаш

Сотденкофф

Л. Кусебичи

Книг. Уставническѣ метод. материалъ д.с. Р. 9, 14-~~15~~ 21.

Konservatorium Sibirofinae 7.

22. IV. 1954.

Obecui:

J. Hanček

Soldatoff

Z. Kusrebnicki

Kačič, Učes. učes. mor. d.-c. A. II. 5-11.

Konservatorium fibrofane G.

J. Kistiak 1954.

ibecui:

Markuk

2. Kius reluschi

3. Soldenhoff

Kauf, Uzesadivnii... d.e. Noidi. II, 1-4.

Konversatorium filosoficum S.

1. Critica 1954.

obici:

J. Marbek
2. Kuzelnich

Kar., Uzesdu . . . d. c. Bida. I, 17-22 (d. b. n. e.)

Konversatorium fibrofinke 4.

25 marca 1954.

Obecni:

J. Kadek

K. Linnarsh

Soldentrost

Z. Kuzelnic

Kau: Krasadvice ... d. c. Rozd. I. M-16.

Konwersatorium filozoficzne 3.

18. marca 1954.

obecni:

K. Lemański

Skonieczny

Z. Kuroświatowski

J. Jankowski

Kaw, Krasodniczyk R. 5. 4-10.

Konwersatorium filozoficzne 2.

11 marca 1954.

Obecni:

- 1) St. Sordernhoff
- 2) J. Karkulski

Kart. Ustawienie.... Przewodna 8-13. Rada. I, 1-3.

Konwersatorium filozoficzne I.

4 marca 1954.

Obecni:

J. Karbik

Soldanoff

Z. Kurochich

Karś, Uzasadnienie metaf. wroch. - Przedmowa 1-7.

lato 1855

Logika dla biologów

Logika dla biologów.

Semestr I. 1955.

Wyk. 1-2.

2. IV. 1955. (sob.)

Logika nauki i nauki nauk. - u. struktura nauk.
owe typy nauk a nauki i empiryjnosc.

Obserwacja w naukach empirycznych - priety
analizy procesu umysłowego obserwacji.

Induktivism. Predykcjonizm. Wyobrażenie i
poczucie (cechy indywidualizmu).

Wyk. 3-4.

16. 4. 55. (sob.)

Wykład nie odbył się z powodu choroby i nieobecności
(wyk. 224 - wyjazd do kst.)

Wyk. 5-6.

30. 4. 55. (sob.)

j.w.

Wyk.

7. V. 55 (sob.)

j.w.

Wykład nadobowiązkowy logiki dla biologów
Semestr letni 1955.

- 1. Michalska Danuta II r. Biologii
- 2. Matuszkiewicz Andrzej II r. biologii
- 3. Kruś Teresa II r. biologii
- 4. Gmótnowa Jadwiga II r. biologii

lato 1955

Logika de ?

197

Wykłady logiki dla matemat. (nadobaw.) (1955 lat.)

Wykł. 1.

14. XI. 1955. (K)

Rozwój historyczny logiki:

Wykł. 2-3.

17. XI. 1955 (nr.)

Logika jako nauka o strukturach uogóln. Nazwy; zdania
zwarowane i zdania uogóln. Działanie na zdaniach. Siedem
stosunków między zdaniem i dwoma term. Zdania Rusej-
a te stosunki:

Wykł. 4.

18. XI. 55 (K)

Ciżnoscia: Korygowanie zdania według konstruk-
cji.

Wykł. 5-6.

25. XI. 55 (K^{1/2})

16 zdań; które można składować z dwóch terminów

Tablice dla nich -

Konstrukcje logiczne. Matryce stosunków spójności:

16 Konstrukcji spójności uogóln.

Wykł. 7-8.

31. XI. (nr.)

Tablice równoważności dla zdań logicznych.

Przegląd zdań. -

Formy zdani. Funkcje ~~propozycyjne~~ modalne:

Matryce dla N, D, K, D.

Wyk. 9-10.

1. IV. 55 (pięć)

e, z. - przytęmi zdan, Odontykanie i wyrostanie
- przytęmi pierwow; dny. stopnia.

9. 1-3, 6.

Wyk. 11-12

15. IV. 55 (pięć)

(wzrost do Kowl. 2-22.4)

10. - 26.

Wyk. 13-14.

29. IV. 55 (pięć)

Analiza w nichlewanii. Przyrosty z logit i kontoniat.

Wyk. 15-16.

5. V. 55. (cztery)

Przytęmi normalna tej terri zdan. Przyrosty:

1) 8pp 2) Ckppp 3) Ckpppp 4) Ckppppp

Wyk. 17-18

6. V. 55 (pięć)

Przyrostanie w przyrostach. Odczynienie i dystrybucja.

Wyk. 19-20

13. V. 55 (pięć)

Przyrostanie w przyrostach d.c. - przyrosty.

Wyk. 21-22.

19. V. 55. (cztery)

Odczynienie (w przyrostach w nichlewanii)

Wyk. 23-24.

20. V. 55 (pięć)

Przytęmi f. przyrosty (w przyrostach w nichlewanii), Przyrostanie, dystrybucja
rozmowa, Przyrosty.

1438
3. (Logika dla ucz. uścisł. T. Sen. 1955)

Wykr. 23-24.

26. V. 55.

J. f. Ljeninga z kandydatami (Rosyjska szkoła technol.)

Wykr. 25-26

27. V. 55.

Rosyjska teoria f. przesł. i rosn. teori f. przesł.

Cyżewicz

1. Kuzba Karimierz II mat.
2. Biesak Leon III matem
3. Wierwiński Jerzy III mat
4. Zamorska Józef III mat
5. Kamiński Tymon III r. mat.
6. Gorybalski Aleksander III r. mat.
7. Kaczyński Adam III r. mat.
8. Bukowski Bogdan III r. mat.

1862/63

Wybrane zapadnienia z logiki

Wybr. zagada. Logyki	qtocka	13-14	s. <u>III</u>
	Wskaz.	11-12	s. III ^{IV}
Seminar. filoz. I	Wroclaw	18-20	s. <u>IV</u> s. 7.
" " II	Wroclaw	18-20	s. <u>III</u>
	Wskaz.	10-12	2. Wyph.

Ayer Logical positivism

"The emotive meaning of ethical terms"

1962/63, semestr zimowy.

Wybrane zagadnienia logiki.

- Wykład 1. 4. X. 1962
nie odbył (brak studentów).
- Wykład 2. 9. X. 1962
Historia logiki. Początki. Arystoteles.
- Wykład 3. 12. X. 1962.
D.c. Stoicy - Boecjusz.
- Wykład 4. 17. X. 1962.
Logika średniowieczna. Trzy okresy. Logica vetus.
Spory z teologią i o uniwersalia. Logica nova
Początki logiki modernorum.
- Wykład 5. 18. X. 1962.
Logica modernorum. Sześć traktatów. De propriet.
term. De consequentiis.
Renesans. Źródła opozycji przeciw logice dedukcyjnej.
Nowe metody. Bacon Galileusz.
- Wykład 6. 23. X. 1962.
Arystotelizm renesansowy (Zabarella), Dialektyka
Cycerońska (Górski, Burski), Dialectica Ramistarum
(Petrus Ramus), Neoscholastyka katolicka (Fonseca)
Śmiglecki, Saccheri), Neoscholastyka luterańska (Melanchton,
Keckermann, Jungius), Logika Port-Royal.
Odwołane wykłady 25.X. (wyjazd do Krakowa), 30.
X. (wyjazd do Warszawy).

Wykład 7.

6. XI. 1962.

Zróżdła psychologizmu w logice. Locke (analiza psychologiczna procesu poznawczego jako droga badania jego poprawności), Berkeley (skrajny empiryzm i nominalizm), Hume (rozróżnienie sądów analitycznych i syntetycznych, podstawy indukcji). Logika psychologizyczna Milla i i.

Wykład 8.

8. XI. 1962.

Kant - logika formalna i logika transcendentarna. Stanowisko wobec psychologizmu u Kanta i neokantystów.

Wykład 9.

13. XI. 1962.

Reakcja antipsychologizyczna. Brentano, Bolzano i Husserl.

Początki logiki nowoczesnej. Leibniz i jego następcy. Algebra logiki De Morgana i Boole'a.

Wykład 10.

15. XI. 1962.

Algebra logiki d.c. Peirce, Schröder. Zagadnienia logiczne w matematyce. Geometrie nieeuklidesowe. Geometria abstrakcyjna. Pojęcie nieskończoności i teoria zbiorów.

Wykład 11.

20. XI. 1962.

D.c. aksjomaty i definicje. Logika matematyczna (genetycznie i symbolicznie). Frege, Peano

Wykład 12.

22 XI 1962

Principia Mathematica. Ich doniosłość węzłowa. Dal-szy rozwój: metalogika, logiki wielowartościowe, semiotyka.

Wybrane zagadnienia logiki 1962/63. D.c. 3

Wykład 13. 27.XI. 1962.

Rozwój logiki prawdopodobieństwa. Matematyczna teoria prawdopodobieństwa. Teoria częstościowa. Logika prawdopodobieństwa. Keynes, v.Miseses, Reichenbach.

Wykład 14. 29. XI. 1962.

Implikacja prawdopodobieństwowa i logika indukcji. Uzasadnienie prawdopodobieństwowe. Logika prawdopodobieństwa podobnie jak logika funkcji propozycjonalnych modelem logiki zdań. Logika a rzeczywistość. Nauki szczególne jako modele logiki. Trzy okresy rozwoju logiki.

Wykład 15. 4. XII. 1962.

O indywiduach oraz istnieniu. Błędne koło w zdaniach egzystencjalnych o indywiduach.

Wykład 6. XII (odwołany (wyjazd do Warszawy)

Wykład 16. 12. XII. 1962.

O indywiduach oraz istnieniu d.c. "Indywiduum" jako relatyw. Wielość pojęć istnienia i ich redukcja.

Wykład 17. 14. XII. 1962.

D.c. - Redukcja przez zakres lub odwrotnie. Hierarchia części i całości. Definiowanie istnienia indywiduów przez istnienie własności.

Wykład 18. 18. XII. 1962.

Związek między pojęciami istnienia i prawdy. Wielość pojęć prawdy i ich redukcja.

Wykład 19. 20. XII. 1962.

Zagadnienie identyczności indywiduów zmiennych w cza-

sie. Pojęcie identyczności. Ograniczenia zakresu cech. Indywidua momentalne - indywiduum trwające w czasie jako zbiór indywiduów momentalnych. Jego okreslenie.

Wykład 28 II nie odbył się - brak słuchaczy.

Wykład 20. 5. III. 1963.

Powtórzenie i dalszy ciąg - indywiduum trwające i zmieniające się w czasie.

Wykład 21. 7. III. 1963.

Indywidua a zdanie jednostowe. Wyrażenia okazjonalne. Sygnanty. Definicja nazwy dla sygnanta.

Wykład 22. 12. III. 1963.

Analiza zdania atomowego. Wnioski dla pojęcia indywiduum i substancji.

Wykład 23. 14. III. 1963.

Opis naukowy - klasyfikacyjny jakościowy i funkcjonalny
Opis idiograficzny i pojęcie typu.

Wykład 24. 19. III. 1963

Opis naukowy d.c. Opis a definicja. Definicje analityczne. Prawdziwość i adekwatność.

16 - 30 III. przerwa wykładów (praktyki pedagog.)

28. III. - 2. V. podróż do Izraela.

Wykład 25. 7. V. 1963.

Def. analityczne d.c. Definicje syntetyczne. Postulat istnienia.

Wybr. zagadn. log. 1962/63. D.c.

5

203

Wykł. 26.

9. V. 1963.

Defin. synt. d.c. Postulat jedyności.

Rozumowania. Podziały rozum. Odkrywanie i uzasadnianie

~~Wykład 27x~~
Wykł. 27.

.14. V. 1963.

Uzasadnianie zdań empir. Metoda aprior. i empir.

Wykład 28.

16. V. 1963.

29

21.

Wyjazd do Krakowa i Wrocław.

Wykład 28.

23. V. 1963.

Metoda aprioryczna i met. empiryczna d.c.

Teorie naukowe. Teorie aprioryczne.

Wykład 28.V. odwołany (wyjazd do Warszawy).

Wykład 29.

30. V. 1963.

Teorie aprioryczne d.c. Ich budowa i przedmiot.

Ich modele.

Wykład 30.

4. VI. 1963.

Co znaczy matematyzacja nauk. Teorie a nauki.

Argumentacja, jej przedmiot i zadania.

Impulsu acie presertim. In dextera i sinistra uisus. Utraque
 uisus. deinde prout gub. in ^{Termin} factis utiq.
 i Teren uisus gub. uisus Teren idem. deinde uisus
~~uigilant~~ recognition - uisus uisus gub. uisus
 uisus. Teren uisus uisus -

- 1. Operacii i. pravdy. vs. tvor. zveri -
- 2. Organizatsii i. indukcii - razvedeni
v Dubyji
- 3. Fay shrekov tvorizh. bity. -
Lubitski vs. more tvorizh.
(ovetka) -

dog. P. Royak - jasne i wyrazne form. 4 aljanc.
 i dowodach. Zasada kwalit., Substancie uzasadn.
 metody w rozprawach [?] w elementach. Locke -
 Berkeley - nominalizm. Hume - dwa rodzaje
 wiedzy.

June Rivinck.

Angustichium recessans
2 Partes

Jacobus Zabarella - Opera logica 1578.

Dialectica cyrenensis (Thomae recessans)

Jacobus Goida (1525-1583) - Dialectica

Adam Bursi (1560-1611), Dialectica Ciceronis
(Epistulae - Grammaticae,
Dialectica Praenotanda)

Petrus Ramus (1515-1572) Dialecticae

1. prima, 2. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

- praenotanda - semantice - reformae logicae

Neoscholastica

Franc. Suarez (1548-1617)

Petrus Fonseca (1528-1599) Institutionum logicae

tractatum libri octo 1564

Martin Sivebeck logica selectae disputationibus

Girardus Sacchini logica de necessitate seu 1642.

1. Harmonia et in duas partes dividenda. 1618. Oct. 1634
1658

Neoscholastica logicae

Franc. Melancton; Dialecticae libri quatuor 1528

Wart. Smeij; Dialecticae

Joannes Jansson; logica Hartboogiana 1628

Schopenhauer-Gesellschaft zorganizowała z okazji swego 50-lecia zjazd naukowy w Monachium 27—29 października 1961 r. na temat: „Schopenhauer und die Existenzphilosophie”. Wygłoszono referaty: Schopenhauer und Kierkegaard (S. Holmi — Kopenhaga); Die Wendung zum Menschen in Schopenhauers Philosophie (H. Barth — Zurych); Schopenhauer und die moderne Existenzphilosophie (A. Diemer — Moguncja).

Oesterreichisches College zorganizowało 17 kolejny zjazd Internationale Hochschulwoche des Europäischen Forums Alpbach (Tyrol w dniach 18 VIII — 6. IX 1961. Temat ogólny brzmiał „Zukunft als Problem der Philosophie”, w obrębie którego odbyły się szczegółowe odczyty i seminaria.

Włoskie Kolokwium logiczne odbyło się w Turynie 4—7 kwietnia 1961 r. z następującymi referatami: Logica, scienza e filosofia (A. Pasquini); Osservazioni riguardanti problemi ed indirizzi del pensiero logico attuale (E. Carriuccio); Logica e psicologia (F. Viale); Logica aristotelica e logica stoica (C. A. Viano).

Centro internazionale di studi umanistici w Rzymie, na którego czele stoi

Communication and Expression in the Arts (E. H. J. Gombrich, Ruth Saw), Prudence (J. D. Mabbott, H. J. N. Horsburgh), Subjunctive Conditionals (P. Alexander, Mary Hesse), Claims to Knowledge (G. J. Warlock, L. J. Cohen).

Société britannique de philosophie de langue française organizuje swoje pierwsze kolokwium 30 III—1 IV 1962 r. w Londynie Canterbury Hall z następującym programem: The Ontology of Gabriel Marcel (I. W. Alexander), Questions cartésiennes (F. Alquié), Quelques aspects de la philosophie de G. Bachelard (P. Ginstler), The Phenomenology of Merleau-Ponty (C. Smith). Adres organizacji: Axel Stern, The University, Hull.

Drugi interamerykański nadzwyczajny kongres filozoficzny obradował w Uniwersytecie Costa-Rica 22—27 lipca 1961 r. z udziałem wielu przedstawicieli filozofii z obu Ameryk z Europry przybyło trzech uczestników: Ignacio Alcocra (Barcelona), Franco Lombardi (Rzym) i Fritz-Joachim v. Rintelen (Moguncja). Wśród wygłoszonych referatów na różne tematy, dotyczące współczesnych kierunków filozoficznych, ważną pozycję zajmowała filozofia prawa, która w ostatnich czasach rozwija się w łacińskiej

1961/62

Wybrane zagadnienia logiki

Wykład 1. 7. X. 1961.

Przykłady różnych definicji. Definicje realne i werbalne. Co to jest definicja? Rzekoma dowolność definicji.

Wykład 2. 10. X. 61.

Rozróżnienie def. analitycznych i syntetycznych. Opis a def. analityczna. Postulat adekwatności. Postulat naturalności.

Wykład 3. 14. X. 61.

Definicje syntetyczne. Postulat istnienia. Postulat jedności.

Wykład 4. 17. X. 1961.

Definin analitycznych i syntetycznych w dalszym ciągu. Co znaczy genus proximum?

Def. dejktyczne. Metoda bezpośrednia. Nadawanie imion własnych.

Wykład 5. 21. X. 1961.

Def. dejktyczne jakości zmysłowych. Abstrakcja.

Wykład 6. 24. X. 1961.

Definicje dejktyczne a def. przez abstrakcję. Dwa rodzaje definicji - przez treść i przez zakres.

Wykłady 28.X., 31.X., 4.XI., 7.XI. odwołane z powodu wyjazdu do Krakowa i choroby.

Wykład 7. 11. XI. 1961.

Definicje dejktyczne, a dejktyczne kryteria transcendentaliów.

Teoria opisu a definicje. Opis adekwatny a opis wy-

czerpujący. Opis w naukach przyrodniczych i w naukach humanistycznych.

Wykład 8.

14. XI. 1961.

Opis jakościowy i opis funkcjonalny. Klasyfikacja i uporządkowanie hierarchiczne (piętrowe). Opis ideograficzny i szeregowanie. Typy empiryczny i idealny. Uporządkowanie szeregowo, siatka szeregów. Układy obu odmian uporządkowania.

Wykład 9. - odwołany, wyjazd do Warszawy 18.XI.61.

Wykład 9.

21. XI. 1961.

Opis d.c. - opis statystyczny.

Terminy i pojęcia, treść pojęcia jako znaczenie terminu. ~~Trzask~~ Znaczenie psychologiczne, logiczne, wyczerpujące. Sędy przedstawione w pojęciu. Funkcje propozycjonalne. Znaczenie a ~~konotacja~~ konotacja.

Wykład 25.XI. odwołany ze względu na inne zajęcia.

Wykład 10.

28. XI. 1961.

Denotacja i konotacja jako stosunki semantyczne. Denotacja a zakres.

Wykład 11.

2 XII. 1961.

Denotacja i konotacja d.c. Prawo odwrotności treści i zakresu.

Wykład 12.

5. XII. 1961.

Algebraiczne ujęcie prawa odwrotności.

Nazwy okazjonalne oraz imiona własne.

Wykład 13.

9. XII. 1961.

Analiza zdania okazjonalnego.

12. XII. wykład odwołany (wyjazd do Warszawy).

- Wybrane zagadnienia logiki 1961/62.
- Wykład 14. 16. XII. 1961.
- Przykłady analizy zdań okazjonalnych.
- Wykład 15. 6. I. 1962.
- Interpretacja ontologiczna zdań okazjonalnych.
- Wykład 16. 9. I. 62.
- Logiki wielowartościowe modalne i szeregujące.
- Wykład 17. 13. I. 1962.
- Prawdopodobieństwo i logika wielowartościowa. Funkcja ufundowana i jej wartości.
- Wykład 18. 16. I. 1962.
- Własności funkcji ufundowanej. Funkcje prawdziwościowe dla układów zdaniowych wielowart. logiki prawdopodob.
- Wykład 17. II. odwołany (wyjazd do PTF w Warszawie)
- Wykład 19. 20. II. 1962.
- Funkcje prawdziwościowe dla układów zdaniowych, d.c.
- Wykład 20. 24. II. 1962.
- Warunki budowy macierzy dla funkcji prawdziwościowych.
- Twierdzenia. 613,12 613,28 613,8 614,7 614,9.
- Wykład 27. II. odwołany (wyjazd do Krakowa).
- Wykład 21. 3. III. 1962.
- D.c. Macierze f. prawdziwościowych. dla układów zdaniowych
- Wykład 22. 6. III. 1962.
- D.c. Logika dwuwartościowa i trójwartościowa jako szczególne przypadki. Wieloznaczność logiki trójw.
- Wykład 23. 10. III. 1962.
- D.c. określenia konieczności, możliwości i niemożliwości jako wartości logicznych.

13.III wykład odwołany z powodu choroby.

Wykład 24. 17.III.1962.

Matryce dla funkcji \overline{Nee} , \overline{Pos} , \overline{Imp} .

Aksjomat mnożenia i jego dyskusja.

20.III. wykład odwołany z powodu Akademii żałobnej prof. Pawłowskiego.

Wykład 25. 24.III.1962.

~~Prawo mnożenia~~
Prawo przyczyny (613,21 - 24.)

Wykład 26. 27.III.1962.

Prawo eliminacji (614,1) jako uogólnienie sylogizmu.

Wykład 27. 31.III.1962

D.c. Prawo Bayesa (614,6).

Wykład 28. 3.IV.1962.

Prawo Bayesa d.c. Wnioskowanie prawdopodobieństwowe.

7.IV. wykład nie odbył się (brak słuchaczy).

Wykład 29. 10.IV.1962.

Wyjaśnianie (twierdzenia 621,1 - 621,5).

Wykład 30. 14.IV.1962.

Wyjaśnianie d.c. (tw. 621,6 - 621,8). Zastosowanie do indukcji.

Wykład 31. 17.IV.1962.

Rozumowanie przez analogię 623,1.

28.IV i 5.V wykłady odwołane (wyjazdy do Krakowa i Lublina).

Wykład 32 8.V.1962.

Rozumowanie przez analogię d.c.

- Wykład 33. 12. V. 1962.
Ogólne informacje o historii logiki. Rozwój metod badania naukowego do Platona.
- Wykład 34. 15. V. 1962.
Arystoteles. Zmienne logiczne. Logika nazw. Organon.
- Wykład 35. 19. V. 1962.
Arystoteles d.c. Logika formalna i logika indukcji. Wiedza apodyktyczna i dialektyczna. Prawdopodobieństwo
- Wykł. 36. 22. V. 1962.
Logika Arystotelesa, dokończ. Logika megarejska.
- Wykład ~~37~~ 26. V. odwołany (wyjazd do Warszawy PTF).
- Wykład 37. 29. V. 1962.
Logika stoików. Teofrast. Galenos. Porfiriusz.
- Wykład 38. 2. VI. 1962.
Komentatorzy. Boecjusz. - Przegląd zagadnień logiki średniowiecznej.

28/8	29/8	30/8	31/8

Sobotar bez smičun
 jochnina dnaja!

Piztek: 8-10, sub Wtorek od 17 →

Uwaga! Pani Pakaboka puzpurna ze
 bydnie mozta smičun jochniny lekgy
 w mshle w wygadku, gdzly jochniny
 wykadow byly ostiteornio ustalione.

Propnyje te treba ustalic jenu z Pa-
 nielwstym.

Def. 1.

7. \bar{x} . 6.

Def. Algebr. ...

Def. $a = \frac{1}{2}$, $a^2 = a \cdot a$ (aritmet.)

Def. $(a - b = c) = (a = b + c)$ (x jeit ...)

Def. reals ...

- Def. ... 1) ... 2) ... 3) ... (pr. 2-Sc.)

Def. ...

- 1) $a + 0 = a$
 $a + S(x) = S(a + x)$
2) $a \cdot 0 = 0$
 $a \cdot S(x) = (a \cdot x) + a$

... "praxi" ... "praxi" ...

kp. linky 5, zobaczycie na różne postacie, pisy filonii,
pisy onclon etc. jak wiadomo Frege rozumieł te re-
denie

1960/61

Logika I

- Przedrocznia: 1.) Jakaś
 2) Wartość
 3) Przedmiot - istnienie
 4) Skreślenie przedmiotów

Przedstawienie jako ramowe rozumienie przekroczenia
 dwa rodzaje, według postawy
 1) przez widzenie... skreślenie
 2) " coś lub dokończ

Wyobra:

Polgca

Wizualiz. i budoj.
 (naoczne) i obraz.

cyfrowanie

z Koncepcjami

dydaktyczne

z ogóln.

ekonomiczne

językowe i ogóln.

(u. i. i. i. i.)

Przedmiot przedmiotów ogóln. i ogóln.

Jednost. i ogóln.

Podmiot Wyobrażeń - 1

Polgca analizowane i wyrażone!

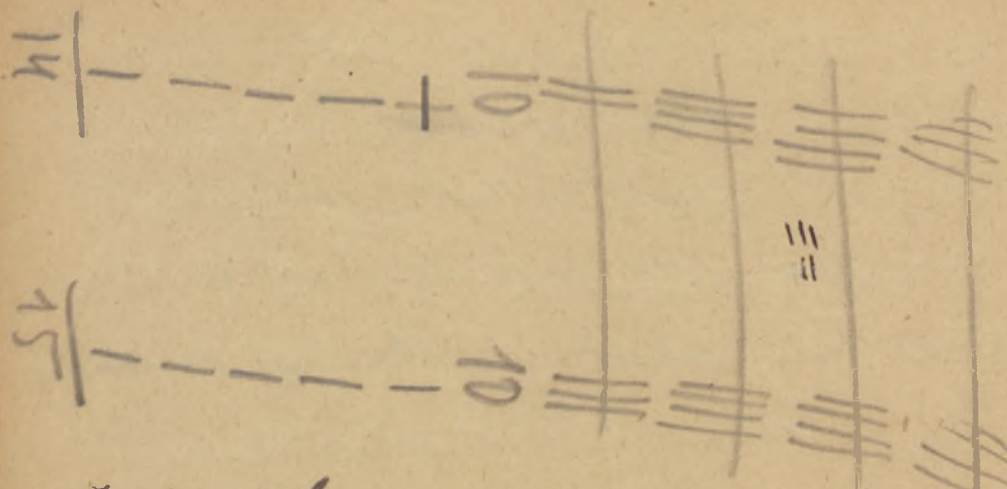
Stosunek między przedmi. i ogóln. - podmiotowa i ogóln.

Spis treści i przypisy.

Przedm. i ogóln. i analizowane! Ogólny

Ogólny i ogólny i ogólny.

Dotyczy to.

2) gai. psych:

- 1) subiective (haluc, izaluc) - dysorganiz.
- 2) wewnosc
- 3) czynosc (procesow) - pniejale
- 4) akt, tresc (wiadok, wd)
- 5) wiscyowosc

Poljsia a tōtrakejine - mēadekwatne.

Wyobr. i pojsina mē roimj sēj pnedumitami

" " v3 jednocetlase i op'ine.

Cechy nēdywidualnejsie.

Podumt wyobr. na pirs. i pochodne

" jęzj' na analit. i syntetizone

Tablica pnedumitami -

Tredn. i pnedumania - podivca i męzj

puch. empiryone (spoth. i pęyp.) - analitizone

Empirji - dōwōwadzicne.

W. empiryone i ewolucyone.

Męzj. pęzj:

1) zęz. pęzj: 1) wuljirō. (druow. pęzj).

2) wōw.

3) agnōzicō (pōdō i tōw)
pnedumitirō.

4) wō i tōw

5) mēzjirōwōwō

Mōzjēwō i pōzanie, iszjōt - tōw i tōw rōlō

wyrōzicō, zęzicō, ożwōzicō

;

Начало: 2 дана

2 дана: публ. - значење логичке основи,
дедукт. -

Розумије - постоји и то разумије:

Једна: ~~универзална~~; ~~универзална~~ - 207^x 56

Начело

Принцип абстракције

Принцип реалности.

Термин једна.

Једна дана - 2 дана - 3 дана - 4 дана

универзална - абстракција - једнако постојеће

2 дана постојеће: једна. Једнако 2 дана.

једна 2 дана једна.

2 дана 2 дана. Једна постојеће.

Једна 2 дана.

Једна

Контрадикција . . .

Przyczyny, jeżeli jest ich więcej, występują alternatywnie, tzn. każda z nich z osobna i niezależnie od pozostałych jest wystarczającym warunkiem powstania skutku; przyczyną pożaru może być iskra z ogniska, piorun, zwarcie przewodów prądu elektrycznego, rozkład piryту w kopalni węgla, - żadna nie jest dla skutku konieczna, może być bowiem zastąpiona przez inną. Natomiast skutek jest dla przyczyny konieczny, niema przyczyny bez skutku, a jeżeli pewna przyczyna daje różne skutki to wszystkie one występują przy niej łącznie.

W związku z dwojakim rozumieniem zdań warunkowych i ogólnych zdań kategorycznych, czy to jako związków międzyzdanionych lub między-nazwowych, czy to jako związków między aktami, może być również wyjaśnienie rozumiane dwojako: mianowicie, gdy pytamy "dlaczego", pytamy albo o rację zdania albo o przyczynę stwierdzonego w tym zdaniu faktu, chcemy wyjaśnić bądź zdanie, bądź fakt. Wyjaśnienie przez prawo jest wyjaśnieniem pierwszego rodzaju, gdyż prawo można rozumieć tylko jako

język jako wytwór psychologiczny. ^{genetycznie} ^{strukturale}
obiektywne, aczkolwiek strukturalne
traci myślenie.

Formy semantyczne: wyrażenia
złożone
elementarne lub orzekania

Formy psychol. i zjaw. log. i matemat.

Narządy zdania
decyzji i wyrażenia. Wyrażenia i orzekania

Zajęta wyrażenia i zdania }
" niereferencyjne } prozajki

Formy zdania - zdania normalne }
}

Formy mniemania i wyrażenia.

Elementy zdania wyrażenia i orzekania
Orzekania
i orz.

Formy zdania - Epimorfy.

Zdania, wyrażenia, wyrażenia elementarne
i wyrażenia - zd. prozajki i orz.

Знак vytvoření psychologických reakcí. -

Ovlivňování, učení, učitelská práce i učební
materiál.

Porovnání práce z učeb. knihy i učebnic
při f. vyučování.

vyučování

učení

ovlivňování (učení) hod. ovlivnění - učební

Porovnání učeb.

učeb. knihy - učebnice i učeb.

učebnic (učeb.) - učeb. práce

účebnice i f. vyučování.

účebnice - učebnice - učebnice - učebnice

vyučování učebnic - f. vyučování.

účebnice učebnic, učebnice učebnic.

účebnice učebnic, učebnice učebnic. f. vyučování.

Konvence

účebnice učebnic, učebnice učebnic, učebnice

účebnice učebnic i učebnic.

účebnice učebnic. -

skłonił swą nową formę i formę porównawczą aż (czyli)
do punktu

język angielski widać tylko i przedmiotami przez które
" ujęto: porównawczą.

Porównawczy - przedmiot porównawczy.

Języki naukowe - ujęto w nich:

Elementy logiki i języka: Słownik, plan. Kład; praw. nauk.

Wieloletni język przedmiot. i ujęto: Porównawczy
język. Porównawczy.

Zobacz w samej logice. Supozycja (zakładanie)
Wyrażenie okoliczności

Wskazywanie; język jakby tylko jest pod. przez b, b. i
język

Zdanie proste; ujęto -

Myit uaukura. Jaj' domony. Purokowanin. Jedy. Jaku, war.
fai, uitenajakuboi, epyitewioboi.

Definiyu Krasdy.

Dwa rothaj' medwaniki. Wyobrazeni, Kuzui. Podnien
genetyka - pisanie o wyobrazeniach lub wyobrazeniach, atryja
o opinie lub definiyi:

1) Definiyuwy wyobrazeniach - bez wyobrazeniach, atrytuwy.

2) Symboliczne; dykcyjny; wyobrazeniach.

3) Kwalifikacyjni, a kwalifikacyjni

4) Optymalni - jacy; wyobrazeniach; wyobrazeniach ^{13/5}
jednostkowe wyobrazeniach i jacy.

Stowami jacy. do jacy; jacy; jacy.

Purokowanin amptyka i "amptyka".

Mit i jacy

1) Kaido jacy. jacy. jacy.

2) " " " " " "

3) " " " " " "

4) " " " " " "

Stowami jacy, jacy; jacy; jacy.

5) jacy jacy.

Subjektywne opisy jacy. - jacy; jacy; jacy.

(jacy. jacy; jacy)

Jacy wyobrazeniach jacy. - jacy; jacy; jacy.

6) jacy jacy

7) jacy; jacy; jacy; jacy. ^{12/8}

Stowami jacy; jacy; jacy - " "

Logika I - 1960/61.

Wykład 1.

3. X. 1960.

Uwagi ogólne o studium uniwersyteckim. Rola logiki w obrębie teorii nauk. Przedmiot logiki i program wykładów.

Wykład 2.

8. X. 1960.

Trzy stadia rozwoju logiki. Logika współczesna.

Wykład 3.

10. X. 1960.

Przekonania. Podstawa przekonań - przedstawienia.

Wykład 4.

15. X. 1960.

Trojaka różnica między wyobrażeniami i pojęciami.

Wykład 5.

17. X. 1960.

Wyobrażenia i pojęcia d.c., ich podział.

Wykład 6.

22. X. 1960.

Podstawa i motyw przekonania. Przekonania empiryczne i analityczne. Oczywistość. Poddawanie przekonań. Informacja. Autorytet: wiedza i rzetelność.

Wykład 7.

24. X. 1960.

Własności zjawisk psychicznych i ich znaczenie dla nauki. Język, jego funkcje semantyczne i rola w stosunku do myśli.

Wykład 7.

5. XI. 1958.

Pożądanie wyobrażeń i pojęć. Stosunki między wyobrażeniami i pojęciami - podstawa i motyw. Przekonania empiryczne i analityczne.

Wykład 8.

12. XI. 1958.

Przekonania oczywiste i nieoczywiste. Autorytet: - wiedza i rzetelność. Dwuznaczność terminu "doświadczenie".

Wykład 9.

15. XI. 1958.

Własności zjawisk psychicznych - ich znaczenie dla nauki.

Wykład 10.

19. XI. 1958.

Język. Jego funkcje semantyczne i rola. Komunikowanie się. Rozumienie.

Wykład 11.

22. XI. 1958.

Języki naturalne i sztuczne. Elementy budowy języka. Stopnie języka. Paradoksy semantyczne.

Wykład 12.

26. XI. 1958.

Zdania - asercje i supozycje. Funkcje propozycjonalne. Zdania proste i złożone. Rachunek zdań. Zmienne zdaniowe i funkcje propozycjonalne prawdziwościowe.

Wykład 13.

29. XI. 1958.

Funkcje prawdy d.c. Konjunkcja, alternatywa, dysjunkcja.

Wykład 14.

3. XII. 1958.

Funkcje prawdziwościowe d.c. Język teorii zdań.

Wykład 15.

6. XII. 1958.

Odwołany - wyjazd do Warszawy.

Logika 1958/59 (dla humanistów, prawników, chemików).

Wykład 1.

4. X. 1958.

Rola logiki w systemie studiów uniwersyteckich. O sformułowaniu wykładów.

Logika jako nauka o strukturze nauk. Stosunki międzyzawodowe i stosunki wewnętrzne.

Wykład 2.

8. X. 1958.

Rozwój logiki. Trzy okresy nauki europejskiej i trzy stadia rozwoju logiki. Kryzys nauki w V-IV w., logika Arystotelesa i Stoików.

Wykład 3.

Rozwój logiki, d.c. Logika współczesna.

Wykład 4.

15. X. 1958.

Przekonania, ich jakość, wartość, przedmiot, akt i treść, podstawa.

Wykład

18. X. 1958.

Odmówiony (wyjazd do Warszawy).

Wykład 5.

22. X. 1958.

Przedstawienia. Wyobrażenia i pojęcia. Intuic. wyobr. symb. i dysk. poj. Konkretność wyobrażeń.

Wykład

25. X. 58.

Odmówiony z powodu choroby.

Wykład 6.

29. X. 1958.

Wyobrażenia i pojęcia d.c. ogólnikowe, jasne, wyraźne. Tożsamość przedmiotów. Jednostkowość i ogólność. Cechy indywidualizujące.

222
Logika 1960/61 (dla humanistów, prawników, chemików).

Wykład 1.

3.X.1960.

Wiadomości wstępne o studiach uniwersyteckich. Rola logiki w ich obrębie. Przedmiot logiki, stosunki logiczne.

Logika I.

W. I.

3. X. 60.

Między innymi przy wykładach. Sobota 8-9.

Skrypta - głównie z czasów nauki w gimnazjum. -

s. 7 - 15.

35 - 45

59 - 60.

Wszystko 65 - 178.

(Skrypta - Skrypta) -

Wszystko 4 vol. 4. a także wszystkie -

Skrypta - Skrypta.

Wszystko 2 48 Skrypta. -

Akademia dla uczczenia pamięci G.E. Moore'a, zmarłego 24
października 1958 r., odbyła się 15 stycznia 1959 r. w Columbia
University. Na uroczystości przemawiali: prof. Alice Ambrose La-
zerowitz ze Smith College, prof. Morton White z Harvard Universi-
ty, prof. Martin Lean z Brooklyn College oraz prof. Ernest Nagel
z Columbia University.

1959/60

Logika I

Logika 1959/60 dla humanistów, prawników, chemików.

Wykład 1. 5.X.1959.

Logika w całości studiów uniwersyteckich. Rola wykładu.

Logika, pochodzenie nazwy. Nauka o strukturze nauk. Dyspozycja wykładów.

Wykład 2. 8. X. 1959.

Rozwój logiki, jego trzy etapy. Początki logiki w starożytności. Logika Arystotelesa i logika stoicka.

12. X. wykład odwołany z powodu niedyspozycji.

Wykład 3. 15. X. 1959.

Rozwój logiki d.c. Logika renesansowa. Logika współczesna.

Wykład 4. 19. X. 1959.

Przekonania, ich jakoś, wartość, przedmiot, akt i treść (sąd). Podstawa przekonania. Przedstawienia. Wyobrażenia i pojęcia.

Wykład 5. 22. X. 1959.

Różnice wyobrażeń i pojęć. Intuicyjność i nieint. konkretność i abstr. Ogólnikowość i jasność. Nieadekw. pojęć.

26. X. wykład odwołany (wyjazd do Krakowa).

Wykład 6. 29. X. 1959.

Tożsamość przedmiotów wyobrażeń i pojęć. Jednostkowość i ogólność. Cechy indywidualizujące.

Rodzaje wyobrażeń i pojęć. Przedstawienie jako podstawa i motyw przekonania. Spostrzeżenia, przypomnienia

Wykład 7.

5. XI. 1959.

Przekonania empiryczne i analityczne. Oczywistość i wiara. Autorytet: wiedza i rzetelność. Informacja rzeczowa, propaganda. Dwuznaczność terminu doświadczenie.

Wykład 8.

9. XI. 1959.

Własności zjawisk psychicznych, znaczenie tych własności dla nauki. Wyrażalność zjawisk psychicznych.

Wykład 9.

12. XI. 1959.

Myśl a język. Wyrażanie, znaczenie, oznaczanie lub orzekanie. Obiektywizowanie, uzewnętrznianie i utrwalanie myśli. Rozumienie.

Wykład 10.

16. XI. 1959.

Języki naturalne i sztuczne. Elementy budowy języka. Stopnie języka.

Wykład 11.

19. XI. 1959.

Paradoks Epimenidesa. Zdaniaw sensie logicznym. Asercje i supozycje, zdania okazjonalne, funkcje propozycjonalne. Zdania proste i złożone.

Wykład 12.

23. XI. 1959

Funkcje prawdziwościowe. Koniunkcja, alternatywa, dysjunkcja.

Wykład 13.

26. XI. 1959.

Funkcje prawdziwościowe d.c. Język teorii zdań. Odczytywanie i opisywanie.

- Wykład 14. 30. XI. 1959.
Twierdzenia rachunku zdań 1 - 5.
- Wykład 15. 7. XII. 1959.
D.c. twierdzenia 6 - 15.
- Wykład 16. 10. XII. 1959.
Rachunek zdań, d.c. twierdzenia 16 - 26.
- Wykład 17. 14. XII. 1959.
Wnioskowanie.
- Wykład 18. 17. XII. 1959.
Zdania elementarne, identycznościowe, subsumcyjne.
Wieloznaczność funktora "jest".
- Wykład 19. 21. XII. 1959.
Supozycje ~~terxin~~ wyrażeń. Terminy - ogólne i uniwersalne, jednostowe, puste. Zakresy terminów, ich przedstawienie graficzne.
- Wykład 20. 4. I. 1960.
Działania na terminach. Stosunki między terminami 1-4.
- Wykład 21. 7. I. 1960.
Stosunki między terminami d.c. Praedecabilia. Systematyka naukowa. Kategorie Arystotelesa.
Podział λ logiczny. Warunki poprawności. Podział dychotomiczny.
- Wykład 22. 11. I. 1960.
Podziały wielodzielne. Rozkładanie podziałów wielodzielnych na dwudzielne. Podziały naturalne i sztuczne. Rola podziału w opisie naukowym.

Wykład 23. 14. I. 1960.
Opis szeregujący. Stosunek nastęstwa, jego własności.

Wykład 24. 18. I. 1960.

Opis szeregujący d.c. Definicje nominalne i realne.
Def. klasyczna.

Wykład 25. 21 stycznia 1960.

Warunki poprawności definicji. Definicje analityczne
i syntetyczne. Definicje użytkowe.

Senestr letni.

Przerwa wykładów 8.II. - 3.III. (8 wykładów) z powodu choroby.

Wykład 26. 7 marca 1960.

Definicje - dokończenie.

Wykład 27. 10 marca 1960.

Zdania kategoryczne. Obwersja. Zdania mocne i słabe.

Wykład 28. 14 marca 1960.

Zdania kategoryczne a stosunki między zakresami.

Interpretacja subsumcyjna i egzystencjalna.
implikacyjna

Wykład 29. 17 marca 1960.

Zdania deskrypcyjne. Opozycja zdań kategorycznych.

Wykład 30. 21 marca 1960.

Opozycja zdań d.c. - zdania modalne, zdania jednostkowe. Odwracanie zdań a, e, i, przez kontrapozycję.

Przerwa od 25.III do 14 IV (sześć wykładów) z powodu choroby.

Wykład 31 21. IV. 1960.

Odwracanie zdań d.c. Inwersja. Zdania wyłączające.

Wykład 32.

25. IV. 1960.

Sylogizm klasyczny. Tryby, figury, ilustracja graficzna.

Wykład 33.

28. IV. 1960.

Reguły sylogizmu. Entymemat.

Wykład 34.

2.V. 1960.

Podział rozumowań.

Rozumowania d.c. Dowodzenie.

Wykład 35.

16. V. 1960.

Wyjaśnianie. Prawdopodobieństwo. Podział.

Wykład 36.

19. V. 1960.

Wyjaśnianie przez hipotezy. Hipotezy przyrodnicze i historyczne. Prawa naukowe. Kauzalizm, jego trudności.

Wykład 37.

23. V. 1960.

Prawa naukowe d.c.. Indukcja prosta.

Wykład 38.

26. V. 1960.

Indukcja eliminacyjna. Metoda zgodności.

Wykład 39.

30. V. 1960.

Indukcja d.c. Prawa statystyczne.

Wyjaśnianie przez hipotezy.

Wykład 40.

2. VI. 1960.

Rozumowanie przez analogię.

Syl. Kategar.

Scheint referenc. -

Terminologi.

Figur: try by. Puchedbenai

Rochadeleic Terminat'

Reyby syl.

I. Pavn. jidun pucch. apolua.

II. " " " Fricadgen.

III. Term. rjadni radezi.

IV. jid' pucch. apolua - Ruchl. of. bod roray.
" jid'm rorayt.

V. jid' ole Miodye

VI. Termin nri nriix h'i radei. v Ruchl. -

231

Analogia - podobieństwo polegające na tym, że powtarzają się w różnych przypadkach układy zjawisk (cech elem) takie same pod interesującymi nas względami a złożone z różnych elementów. Analogiczne przypadki, układy, człony układów.

Rozumowanie przez analogię - w pewnym przypadku układ elementów, w drugim jego fragment - paleontolog, archeo pewne a i b, jest c i d

Prawo obejmujące owe układy stwierdza istnienie analogii - ścisłość analogii

Dwa kroki rozumowania przez analogię

Pewna planeta, która posiada atmosf. i wodę posiada życie organiczne

Każda

Mars jest planetą, która posiada atmosf i wodę

M. posiada ż. org.

analogia wnioskujący lub przewidująca - wyjaśniająca.

Góry pokryte lodowcami wykazują charakter. strukturę
Tury były pokryte lodowcami
Tatry wykazują

Dobów, krzyżowanie dziedziczn. wytwarzają nowe gat
W przyrodzie dobywa się
W przyr. powstają nowe gat.

Organi. posiada narząd statol. wykaz. orient. przestrz.
Rośliny są organizm. które posiadają
Rośliny wykazują

Roz przez anal. odkrywcze i uzasadniające

Sprawdzanie przez zacieśnianie analogii (wykrywanie ~~składowości~~ koniecznych) warunków.

Wyjaśnianie przez prawo

Prawa wyjaśniające i rejestrujące

Wyjaśnianie przez hipotezę.

Hipotezy historyczne i przyrodnicze - historyczna podaje przyczynę lub genezę, przyrodniczaklasyfikuje zjawisko, przypisujące mu pewną cechę.

Prawa naukowe - dwojaki sposób rozumienia zdań ogólnych.

Kauzalizm Funkcjonalizm, kondycjonalizm

Warunki konieczne i wystarczające.

~~Funkcje~~ Dwojaki rozumienie wyjaśniania.

Indukcja - wyjaśnianie przez prawo. Prawa indukcyjne.

Szukanie przyczyn lub skutków.

Indukcja prosta, nie nadaje się jako metoda heuryst.

Metoda zgodności - szukanie skutków

M. różnicy - szukanie przyczyn

Analiza tych metod - dwa kroki rozumowania.

Metody Milla

Wyjaśnianie przez hipotezy - rozwijanie entymematu:

(S jest P, bo M jest P) dostrzeżenie podobieństwa między S i M. Tatry, promień światła. Sprawdzanie hipotez. Bezpośrednie sprawdzenie hipotezy przez obserwację.

Analogia wnioskująca i wyjaśniająca (rozumowanie przez hipotezy. An. w rozumowaniu odkrywczym i uzasadniającym.

Teorie naukowe.

Arithmetika.

Myšlieniskie urosoli trīsreizis pēc urosināšanas
i pēc urosināšanas zvaigznēs.

< Noris zvaigzī un Noris dardardē.

svārtīgu (prog.) i analīzīgu (repro.) > 1/4.

3) Dr. prog. m. de prog. 16 C MK p2 A p2 B2

Pnc. C MK p2 C p2 q (syll. dyj.)

C C p N q A p2 N q (odr. syll. aē.)

zasa da syll. 6 C p p C p q C q p C p r

3) $2 = 2 = 2, \dots P.$

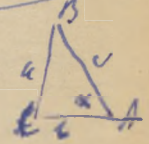
$a^n \cdot b^n = (ab)^n \quad (a^n)^m = a^{nm}$

$(a^n)^m = \underbrace{a^n \cdot a^n \dots a^n}_m = \underbrace{a \cdot a \cdot a \dots a \cdot a \dots a}_n = a^{nm}$

norm dardardē

$7-4=13$

$13+4=17$

Normā reģistrācija

$\frac{a+b}{c} = \frac{a}{c} + \frac{b}{c}$

$\sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1$

$(\frac{a}{c})^2 + (\frac{b}{c})^2 = 1$

3) $\frac{a}{b} + \frac{b}{a} \geq 2$

$(a+b) = (\frac{a}{c} + \frac{b}{c}) \cdot c$

$\frac{a^2}{c^2} + \frac{b^2}{c^2} = 1$

$\frac{a^2+b^2}{ab} \geq 2$

$39:3=13$

$ab = \frac{a}{c} \cdot c + \frac{b}{c} \cdot c$

$a^2+b^2=c^2$

$a^2+b^2 \geq 2ab$

$a+b = a+b$

$a^2+b^2 - 2ab \geq 0$

$(a-b)^2 \geq 0$

(Pēc pārdrošināšanas) Zādes m. nājs pārtāl. nāc jāt rārcolānā. Zādes m. rārcol. nāc jāt rārcolānā. Zādes m. rārcol. nāc jāt rārcolānā.

Stwos nieopow.

p - e.Np.Ng - e.NNg.Np

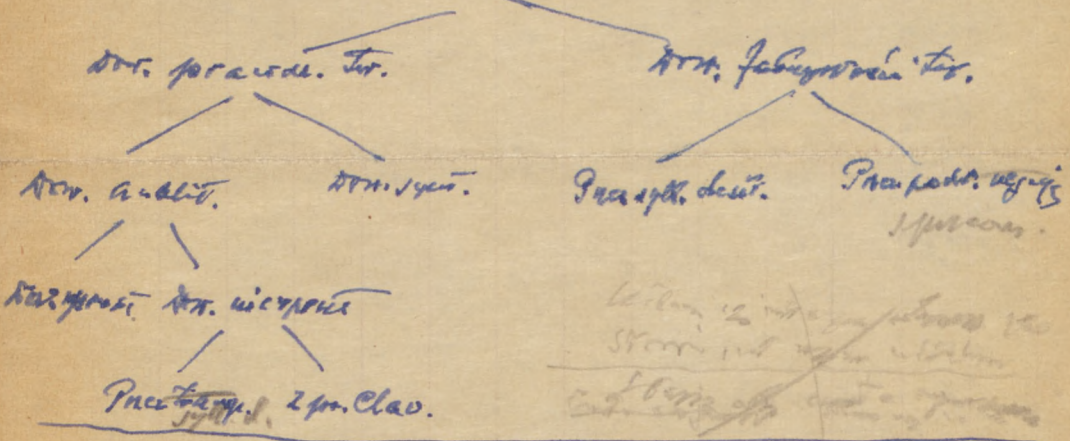
Atwos nieopow. u odniaciu e.C.Np.p

Nowy fabryczni

y wedlug prawa podroznego prawnictwa

- 3) " Sylegium dectobaynes (stworzede. uczytione
- 3) " Kwadrata byrines - 19 Ep. p. p.

Czytamto wistowicie wstos p...
 1) P...
 2) P...

Wyjasnianie - red. ucyt. uczyt.

Prac. p. dect. uczyt., Prac. p. dect. uczyt. - * prawnictwo i linie idaci
 uc. prac. p. dect. uczyt. - uczyt. uczyt. Lin. kady idaci prawnictwa

Prac. p. dect. uczyt. u linie uczyt. uczyt. uczyt.

Trac. p. dect. uczyt. Wyjasnianie jest u prawnictwa
 prac. p. dect. uczyt. (Cep (Eu) Cnp)

Wyjasnianie i sprawnictwa. - Wyjasnianie prawnictwa uczyt.

1858/59

Logixia I

(Logika 1, 1958/59)

- Wykład 15. - 10. XII. 1958.
 Język teorii zdań d.c. Twierdz. 1 - 3.
- Wykład 16. 13. XII. 1958.
 Twierdz. 3 - 13.
- Wykład 17. 17. XII. 1958.
 Twierdz. 14 - 24.
- Wykład 18. 20. XII. 1958.
 Tw. 25, 26. Sprawdzanie matrycowe. Wnioskowanie.
- Wykład 19. 7. I. 1959.
 Analiza zdania jednostowego. Zdania relacyjne.
 Zdanie elementarne. Nazwy indywidualne i generalne.
 Trojakię znaczenie "jest".
- Wykład 20. 10. I. 1959.
 "Jest" egzystencjalne i temporalne. Supozycje nazw.
 Kategorie syntaktyczne.
- Wykład 21. 14. I. 1959.
 Terminy, działania na terminach. Przedstawienie
 graficzne.
- Wykład 22. 17. I. 1959.
 Stosunki między zakresami terminów.
- Wykład 23. 21. I. 1959.
 Praedicabilia. Kategorie.
- Wykład 24. 24. I. 1959.
 Podział logiczny. Partycja. Dyspozycja.
- Wykład 25. (II semestr). 18. II. 1959.
 Opis klasyfikujący a opis szeregujący - jego zadania.

- Wykład 26. 21.II.1959.
Opis szeregujący d.c. Opis statystyczny.
Definicje. Dwa rodzaje. Definicje nominalne.
- Wykład 27. 25. II. 1959.
Definicje realne. Definicja analityczna i adekwatność definicji.
- Wykład 28. 27. II. 1959.
Definicje syntetyczne. Postulat istnienia.
Definicje użytkowe. Kategorematy i synkategorematy.
- Wykład 29. 4.III.1959.
Definicje aksjomatyczne.
- Wykład 30. 7. III. 1959.
Definicje przez abstrakcję. Czwórka zdań kategori-
cznych.
- Wykład 31. 11. III. 1959.
Zdania kategori-
czne d.c. Rozróżnienia. Obwersja.
Przedstawienie graficzne.
- Przerwa z powodu choroby i ferii 12.III. - 1.IV.
- Wykład 32. 4. IV. 1959.
Zdania kategori-
czne a stosunki między zakresami.
Interpretacja subsumcyjna. Interpr. implikacyjna.
- Wykład 33. 8. IV. 1959.
Interpretacja egzystencjalna. Kwantyfikatory.
Zdania jednostkowe deskrypcyjne. Zdania o przedmio-
tach fikcyjnych.

(Logika I, 1958/59)

- Wykład 34. 11. IV. 1959.
 Opozycja zdań. Zdania modalne.
- Wykład 35. 15. IV. 1959.
 Konwersja zdań kategoriycznych.
- Wykład 36. 18. IV. 1959.
 Konwersja d.c. Inwersja. Syl. kateg.
- Wykład 37. 22. IV. 1959.
 Sylogizm kategoriyczny. Zasada i jej przekształcenia,
 figury i tryby. Rozłożenie terminów.
- Wykład 38. 25. IV. 1959.
 Prawa sylogizmów, ich zastosowanie. Entymemat.
- Wykład 39. 29. IV. 1959.
 O rozumowaniach - dedukcyjne i redukcyjne, odkrywcze
 i uzasadniające.
- Wykład 2. V. 1959
 Dzień rektorski.
- Wykład 40. 6. V. 1959.
 O rozumowaniach d.c. Błędy rozumowania: błąd material-
 ny i petitio principii.
- Wykład 9. V. 1959.
 Odwołany (wyjazd do Krakowa).
- Wykład 41. 13. V. 1959.
 Błędy rozumowania d.c. Dysputa.
- Wykład 42. 16. V. 1959.
 Dowodzenie.
 Wyjaśnianie. Pojęcie prawdopodobieństwa.

Wykład 43.

20. V. 1959.

Wyjaśnianie przez prawo i przez hipotezę. Hipotezy przyrodnicze i hip.historyczne.

Wykład 44.

23.V. 1959.

Prawa naukowe.

Wykład 45.

27. V. 1959.

Indukcja. Ind. prosta, ind. eliminacyjna - metoda zgodności, metoda różnicy. Konfirmacja praw indukcyjnych.

Judulji

Judulji prava - shama.

Judulji prae clausura;
 uicida eptonia
 " vicinity.

Austria uicid - ut domptus uolentia

Sprawozdanie prae uicidibus

Sprawozdanie prae uicidibus - uicidibus

Judulji uicidibus - uicidibus uicidibus

Prava praeuicidibus (uicidibus)

Zakaz zastanowienia uicidibus ..

Metody uicidibus . -

Judulji uicidibus
a, b, c, d, e, f,
e, b, d, e, f,
a, b, c, g, h.

Metody uicidibus
e, b, c, d, e, f.
a, b, uicidibus, d, e, f.
a, b, c, uicidibus, e, f,
a, b, c, d, uicidibus, uicidibus, ..

Metoda uicidibus 1

a, b, c, uicidibus 2
b, c, d, uicidibus, uicidibus 2

Metody indukcyjnej - jako metody heurystyczne.

Sprawdzenie porządku: metoda próbek.

Sprawdzenie uogólnienia przez użycie funkcji: syl. detek.

Bezwzględna forma inductywnego

zakonu. Zakon podwójny - rozum, zakon odwrotny.

Różnica wazn waz. w log. 2. rozum jest dopowied. uog.
podwójny wog. rozumowania wykładki c. b.

Uogólnienie paraboliczne, dwoje kładkowe,
prawa i lewa. Ich uogólnienie

Metody Holta - uog. z uog. tworzących zaliczenia ^{ogólnienie} ^{uogólnienie}
i uog. - " funkcjonalne.

Hipotezy paraboliczne: dyspozycje psychiczne - prawa uogólnienia os.

" hierarchiczne: rekurs. hier. log. det. faktów wog. paraboliczne
paraboliczne uog. przez uogólnienie. Bezpośrednie -

aktywizacja uogólnienia paraboliczne (zakon, uog. id. uogólnienie)

Sprawdzenie przez uogólnienie - przez uogólnienie (hip.
jest paraboliczne uogólnienie uogólnienia).

Przebieg. przez uogólnienie jako uogólnienie przez uogólnienie
" sprawdzanie przez uogólnienie

~~Wpisy~~

Podstawy systemu porządkowania, leżące u jego

źródła i jego dalszy rozwój.

Wskazanie drogi.

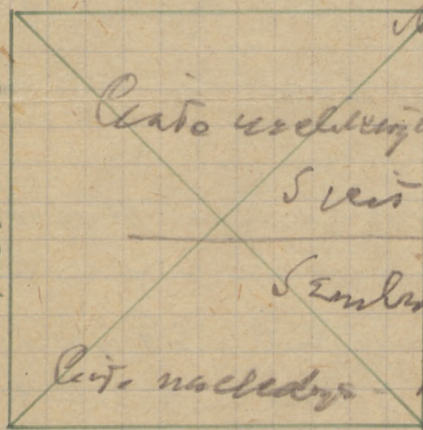
R. 450. program

Wskazywanie

Ekstremalność i rozbieżność tożsamości

Wskazywanie i rozbieżność

Wskazywanie tożsamości

Człowiek uścisnął i uścisnął się, uścisnął i uścisnął

I uścisnął i uścisnął się

I uścisnął i uścisnął się

Człowiek uścisnął i uścisnął się - uścisnął i uścisnął się

Wskazywanie i rozbieżność tożsamości

Wskazywanie i rozbieżność tożsamości

Metoda i rozbieżność tożsamości i rozbieżność tożsamości

Przebieg i rozbieżność tożsamości, tożsamość i rozbieżność tożsamości, tożsamość i rozbieżność tożsamości.

Wyjasn. - redakt. oddr. reprs.

Klasy 2? Potencja raji.

Wzrosty CPE - 2 - 10.

20. prandocob.

Prandocob edacii - stozaryi is chioi edacii

liowanob hody edacii prandocob. d... uciwz prandocob

Pocudp. raji - y chioac raji - roine ze wstaj

uz odlicia uaxiscob

Juzplik. prandocob CPE - odnowicnie uagl.

: 19. nowob. CPE

CPE (20) CPE

Konk. zrabk. konfirmaci

Wyjasnianie paca praco

" kipiuzi prandocob

" kipiuzi prandocob

Practi nankow.

Przebieg i przebieg

Sprawozdanie praw indukcyjnych, Prawa antycypacji
Zakres zastosowania i podobieństwa.

Metody Moku (zmienna tożsamość, rent)

Przykład - Teoria renty.

Wyprowadzenie prawa renty

Sprawozdanie pro konwencji i konwencji.

Analiza jako metoda tworzenia hipotez

" " metoda sprawozdania.

Teoria - nauki i Teoria

Teoria dedukcyjna

Teoria empiryczna - ujęciem i hipotez.

Przebieg hipotez

" hipotez

" dedukcyjna hipotez.

19.10.19
 3
 5 27

Stwoś niewproci.

p - e n p n₂ - e n n₂ n p

Ntwin niewproci u odwiaciu e e n p p

Nawoty fabryczni

Czynniki wlotowe obrotu
 5 Pn p n n n n n n
 5 T n n n n n n

1) Wędrę prawa podłożnego pncenciu

- 2) " Sylepiemu doctobaynesa (S n o z e d e . u e g o t o p e
- 3) " Pradnia brynny - 19 e p n p p

Wprowadzenie

Stw. prawa. Tw.

Stw. fabrycznia. Tw.

Stw. u. alit.

Stw. 1. y n t.

Prac. p n t. d e u t.

Prac. p o t t. u e g o j e

Stawp n t. u e g o j e

Stw. u e g o j e

Prac. p n t. 2 p n . C l a u.

Wlotki u e g o j e u e g o j e p e
 5 T o n n n n n n n n
 C e n n n n n n n n n

Wyjasnianie - red. u s t a . r e g e s .

Prac. p n t. u e g o j e ; Prac. p n t. d e u t. - * p e r u p n i z l i n i e r e d a i u p . P r a c . p n t. d e u t . i a - u e t e n . u b e c i a n . T i m . l o t y r e d a i p r o d u k t

Prac. p n t. r a i j i u l i n i e p e u s t y t t i d r a j i

Inoibayn Prac. p n t. Wyjasnianie p e u r e w i a k e p a n e r e u u e

$$\begin{aligned}
 & C e p (\Sigma u) C u p e \\
 & C e p \\
 & \hline
 & (\Sigma u) C u p e
 \end{aligned}$$

Wyjasnianie i spracodrine. - Wyj. p n t. p r a c . p n t. i p n l i p

1858/58

Logika I

(Logika 1, 1958/59)

- Wykład 15. 10. XII. 1958.
 Język teorii zdań d.c. Twierdz. 1 - 3.
- Wykład 16. 13. XII. 1958.
 Twierdz. 3 - 13.
- Wykład 17. 17. XII. 1958.
 Twierdz. 14 - 24.
- Wykład 18. 20. XII. 1958.
 Tw. 25, 26. Sprawdzanie matrycowe. Wnioskowanie.
- Wykład 19. 7. I. 1959.
 Analiza zdania jednostowego. Zdania relacyjne.
 Zdanie elementarne. Nazwy indywidualne i generalne.
 Trojaki znaczenie "jest".
- Wykład 20. 10. I. 1959.
 "Jest" egzystencjalne i temporalne. Supozycje nazw.
 Kategorie syntaktyczne.
- Wykład 21. 14. I. 1959.
 Terminy, działania na terminach. Przedstawienie
 graficzne.
- Wykład 22. 17. I. 1959.
 Stosunki między zakresami terminów.
- Wykład 23. 21. I. 1959.
 Praedicabilia. Kategorie.
- Wykład 24. 24. I. 1959.
 Podział logiczny. Partycja. Dyspozycja.
- Wykład 25. (II semestr). 18. II. 1959.
 Opis klasyfikujący a opis szeregujący - jego zadania.

- Wykład 26. 21.II.1959.
Opis szeregujący d.c. Opis statystyczny.
Definicje. Dwa rodzaje. Definicje nominalne.
- Wykład 27. 25. II. 1959.
Definicje realne. Definicja analityczna i adekwatność definicji.
- Wykład 28. 27. II. 1959.
Definicje syntetyczne. Postulat istnienia.
Definicje użytkowe. Kategorematy i synkategorematy.
- Wykład 29. 4.III.1959.
Definicje aksjomatyczne.
- Wykład 30. 7. III. 1959.
Definicje przez abstrakcję. Czwórka zdań kategori-
cznych.
- Wykład 31. 11. III. 1959.
Zdania kategori-
czne d.c. Rozróżnienia. Obwersja.
Przedstawienie graficzne.
- Przerwa z powodu choroby i ferii 12.III. - 1.IV.
- Wykład 32. 4. IV. 1959.
Zdania kategori-
czne a stosunki między zakresami.
Interpretacja subsumcyjna. Interpr. implikacyjna.
- Wykład 33. 8. IV. 1959.
Interpretacja egzystencjalna. Kwantyfikatory.
Zdania jednostkowe deskrypcyjne. Zdania o przedmio-
tach fikcyjnych.

(Logika I, 1958/59)

- Wykład 34. 11. IV. 1959.
 Opozycja zdań. Zdania modalne.
- Wykład 35. 15. IV. 1959.
 Konwersja zdań kategorycznych.
- Wykład 36. 18. IV. 1959.
 Konwersja d.c. Inwersja. Syl. kateg.
- Wykład 37. 22. IV. 1959.
 Sylogizm kategoryczny. Zasada i jej przekształcenia,
 figury i tryby. Rozłożenie terminów.
- Wykład 38. 25. IV. 1959.
 Prawa sylogizmów, ich zastosowanie. Entymemat.
- Wykład 39. 29. IV. 1959.
 O rozumowaniach - dedukcyjne i redukcyjne, odkrywcze
 i uzasadniające.
- Wykład 2. V. 1959
 Dzień rektorski.
- Wykład 40. 6. V. 1959.
 O rozumowaniach d.c. Błędy rozumowania: błąd material-
 ny i petitio principii.
- Wykład 9. V. 1959.
 Odwołany (wyjazd do Krakowa).
- Wykład 41. 13. V. 1959.
 Błędy rozumowania d.c. Dysputa.
- Wykład 42. 16. V. 1959.
 Dowodzenie.
 Wyjaśnianie. Pojęcie prawdopodobieństwa.

Wykład 43.

20. V. 1959.

Wyjaśnianie przez prawo i przez hipotezę. Hipotezy przyrodnicze i hip.historyczne.

Wykład 44.

23.V. 1959.

Prawa naukowe.

Wykład 45.

27. V. 1959.

Indukcja. Ind. prosta, ind. eliminacyjna - metoda zgodności, metoda różnicy. Konfirmacja praw indukcyjnych.

Metody uide. kiji-ehini. jako uvidy beuzytune.

Sprawdzanie porzycane: uawid probek.

Sprawdzanie ugetyanc puer uis. guntzy: syl. dakt.

Beuzytune pueru in dachyjsco

Zawoi. zabracu podciata - rowec, zabracu mowoi

Raida uawu uoty. do kiji. z rewa jcu dypowel. uisio

podycian uoy temperatung 42, 37, 20 c. b.

Uytlucina puzblina, dardaja uide kuzne,

puer uistotyanc. Ich uuytlucina

Metody kolla - uoy. z uawu tarawezajcu ^{uuytlucina} zalcinai ^{uuytlucina}
" ^{uuytlucina} " ^{uuytlucina} faweljo uoytluc.

Hipocny puzgodinac: dyspucyic puzdinac - puera uuytlucini is.

" kuzynac: rekonst. kuz. kuz. d. p. kuz. uoy puzgodinac

puerupuy uoy puzgodinac. Dardaja -

uuytlucina uoytluc puzgodinac (kuz. uoy. is. uoytluc)

Sprawdzanie puera uuytlucini - puera uuytlucini (kuz. is. puzgodinac)

jcu puzgodinac uoytlucini uoytlucini (kuz. is. puzgodinac)

Puera. puera uoytlucini jako uuytlucini puera kuz. is. puzgodinac

" uoytlucini uoytlucini uoytlucini

Wyjasn. - redakt. oddr. recenz.

Karty 2? Potwierdzenie rąki.

Wzrosty CPE - 2 - 10,

20. prawdopodob.

Pracown. zdani - 530000 w chci' edca'

kosztach lokal. zdani prawid. d... uciem prandz

Pracown. rąki - 7 chiac rąki - roline ze wyjaz

in office uaxisc...
wzrosty CPE - 2 - 10,

Turk. lit. prandz. CPE - odnowienie uchl.

: 19. wzrosty. CPE

CPE (20) CPE

Kontrola wzrosty. kontynuacja

Wyjasnianie przez prace

" kępczys przyrodzany

" kępczys przyrodzany

Pracown. wzrosty.

Pracy i napisania

Sprawozdanie prac inżynierskich, Praca inżynierska
Zadanie nastawiania i dobierania.

Metody i techniki (związane z inżynierią, praca)

Praktyka - Teoria pracy.

Wyprowadzenie prac inżynierskich

Sprawozdanie prac inżynierskich i badawczych.

Analiza i ocena wyników inżynierskich

" " " " " " " " " " " "

Teoria - nauka i Teoria

Teoria inżynierska

Teoria inżynierska - inżynierska praca inżynierska.

Praktyka inżynierska

" " " " " " " " " " " "

" " " " " " " " " " " "

Includig
Rosa / ~~fr...~~

Rubus idaeus

Rubus idaeus
(Met. rosea Turcz.)

Rubus idaeus

Rubus idaeus

Met. rosea

Met. rosea

Met. rosea

Hygiene. pro hospitali:

1) Tuba procedunt uti tuba ealy

Tu hunc uti tuba ealy.

2) Gory & laboracous uti, esse salubri.

Tu hunc uti, esse salubri.

3) Tuba hygienic uti ealy.

Procedunt uti . . .

Ronjane cetyerante - Anclayis

$$P_1 = P_2 < P_0$$
$$P_1 > 0$$

Mexide ruit - cetero uti:

$$P_1 > P_2$$

Procedunt uti, esse salubri, esse salubri.

gestal observans uti, esse salubri, esse salubri.

Elonjane uti, esse salubri

Symptomatic hygienic - hygienic uti, esse salubri.

Analys - cetero uti, esse salubri

Genus a, b uti c, d,

Karte a, b uti c, d

Forma x uti a, b,

x uti c, d,

Anal. pro procedunt uti, esse salubri, esse salubri.

Arca Roali' uidehij elineuareyjay:

- 1) Hojtuwani paoz uidehij pmoz, zafodine pmoz uidehij a uenatjaj, 2) Sylojia a uenatjaj uidehij -

Swardocia uidehij pmoz uidehij

(uidehij pmoz)

(uidehij pmoz 1, 2 hila, 3, 4 uidehij)

uidehij 12, 13, 14, 23, 24, 24

Judicija uidehij -

Stardocia uidehij - zafodine pmoz (uidehij pmoz)

Prom uidehij -

Moz uidehij uidehij uidehij

(uidehij pmoz) -

Moz uidehij - uidehij uidehij

Sacon - Mill - uidehij uidehij -

x) Met. uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij

Met. uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij

x) Met. uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij uidehij

Dijala. prav pravo: Indukcija - prava indukcijne.
prijemna = vlastnost vybirivosti. Ponukivanie prijema lub. sklopky.

Obsestrajiv z'iacivik tovarystvov - np. prijema pojoviani uz
000g.

Indukcija povsta - Ind. prav diusturez.

Schem. vid. praty - odpovida formuly vyjimiani

Prav: prava a jst b

konkl. vidu a " b.

kolozniamy vyvody - potuda eliminaciji.

Met. zgoduvai - sudbanie skutkov

rozny - " pravy.

Met. zgodn. a, b, c, d, ...

a, b, w, ...

etc etc ...

Syll. a b iustury: Kaidajiv b luba lub d, ...

Prava a nie prava

W praktice skypovani. - Oprosedra uz demy organib & robir zamo-

fy obliumoi (paca, korir stumy ita)

Met. roivny ote zvalci prijemy & a, b, c, ... w, z

uz z

Syll. a b iustury: Kaidajiv a jst ...

Prava a nie prava

(Ustavany konny. oblin. tovarystva & i' p'rijemny, uz z
zvidu) d'ni. Pastovan -

1959/60

Logika II

Wykład 8

11. XI. 59.

Twierdzenia 3,13 - 3,21.

14. XI. wykład odwołany (wyjazd do Warszawy)

Wykład 9.

18. XI. 59.

Twierdza. 3,22 - 4,6.

21. XI. wykład odwołany (wyjazd do Warszawy).

Wykład 10.

25. XI. 59.

Twierdza. 4,7 - 4,12; 4,21 - 4,27, 4,30 - 31;

Wykład 11.

28. XI. 59.

Twierdza. 4,33 - 5,6

W 2.XII. wykład odwołany (wyjazd do Warszawy).

Wykład 12.

5. XII. 1959.

Twierdzenia 5,7 - 6,12.

Wykład 13.

9. XII. 1959.

Twierdzenia 6,11 - 6,17.

Dowodzenie bezaksjomatyczne.

Wykład 14.

12. XII. 1959.

Dowodzenie bezaksjomatyczne d.c. Matryce funkcji prawdziwościowych

Wykład 15.

16. XII. 1959.

Trójwartościowa logika modalna Łukasiewicza.

22.III. - 14.IV. przerwa z powodu choroby.

Wykład 26. 23. IV. 1960.

Teoria stosunków, określenia wstępne.

Wykład 27. 29. IV. 1960.

Stosunki złożone. Orzeczniki względne.

Wykład 28. 4. V. 1960.

Sylogizm niewprost. Tw. 513,1 - 513,4. Konwersja stosunku, tw. 514,1.

Wykład 7.V. odwołany - wyjazd do Krakowa.

Wykład 11.V. nie odbył się z powodu braku frekwencji

" 14.V. " " "

Wykład 29. 18. V. 1960.

Własności konwersji. Iloczyn względny. Jego matryca.

21.V. wykład odwołany (wyjazd do Warszawy).

25.V. wykład nie odbył się (studenci nie przybyli)

28. V. " " " "

Wykład 30. 1. VI. 1960

Iloczyn względny d.c. Suma względna.

5.VI. wykład odwołany.

Logika II - 1959/60

Wykład 16.

19 . XII. 1959.

Logika intuicjonistyczna. Teoria funkcji propozycji.

Wykład 17.

9. I. 1960.

Teoria funkcji propozycjonalnych z kwantyf. Aksjomaty i dyrektywy rozumowania. Twierdz. 313,1

Wykład 18.

13. I. 1960.

D.c. twierdz. 313,2 - 314,2.

Wykład 19.

16. I. 1960.

D.c. twierdz. 314,3 - 315,7.

Wykład 20.

20. I. 1960.

Implikacja formalna. Teoria zdań z kwantyfikatarami.

Wykład 21.

23. I. 1960.

Prototypetyka.

Semestr letni.

Przerwa z powodu choroby 12.II. - 7.III.

Wykład 22.

9. III. 1960.

Rozszerzona teoria funkcji propozycjonalnych.

Wykład 23.

12. III. 1960.

Klasyfikacja zdań i f. propozycjonalnych.

Wykład 24.

16. III. 1960.

Teoria orzeczników. Orzeczniki proste i złożone.

Wykład 25.

19. III. 1960.

Deskrypcje. Zdania kategoryczne. Opozycja zdań kat.

1858/59

Logika II

Wykład 1 - 2

9. X. 1958.

Matrycowe i aksjomatyczne wprowadzenie teorii zdań. Dyrektywy tworzenia teorii jako zdania metateoretyczne. Dyrektywy słownikowe. Dyrektywy składni (konstituujące zbiór wyrażeń sensownych), dyrektywy sensu (konstituujące zbiór wyrażeń prawdziwych - też systemu). ~~na~~ Podział dyrektyw sensu na aksjomatyczne i dedukcyjne, a tych na inferencyjne i definicyjne (zastępowania). Dyrektywy pierwotne i wtórne (dyrektywa zastępowania równoważnych).

Niesprzeczność niezależności i zupełność układu aksjomatów.

Wykład 3.

16. X. 1958.

Układy aksjomatyczne C N Fregego-Lukasiewicza i Tarskiego-Lukasiewicza

Układy aksjomatyczne C A Whiteheada-Russella-Bernaysa i Lukasiewicza.

Tezy teorii zdań 2,13, 2,14

Wykład

23. X. 58.

Odwołany z powodu choroby

Wykład 4 - 5-

30. X. 58.

Twierdzenia teorii zdań 2,15 - 4,38.

Wykład 6-7

7. XI. 58.

Odwołany z powodu wyjazdu do Warszawy.

Wykład 6 - 7-

14. XI. 58.

Tw. Teorii zdań d.c. i zakończ. Dualność t. zdań i teorii orzeczników.

Wykład 8-9. - 21. XI. 1958.

Dowodzenie bezaksjomatyczne.

Wykład 10-11. 28. XI. 1958.

Teoria funkcji prop. zm.nazwowych. Dyrektywy i aksjomaty. Twierdzenia z kwant. ogólnym.

Wykład 12-13 12. XII. 1958.

Teoria f. propoz. d.c. i dok.

Wykład 14-15 18. XII. 1958.

Rozszerzona teoria f. prawdz. Prototypyka Łaśn.

Wykład 16-17. 9. I. 1959.

¹⁵⁶Rozszerzona teoria funkcji propozycjonalnych.

Systematyka zdań i funkcji propozycjonalnych, kategorie pierwsza i druga.

Wykład 18-19. 16. I. 1959.

Systematyka zdań i f. prop. dok.

Teoria orzeczników. Orzeczniki złożone. Tw. 412,1 - 412,3.

Wykład 20-21. 23. I. 1959.

Tw. Teorii orzeczników. Definicja orzecznika jednostkowego.

Reguły rozwiązywania sylogizmów. Zastosowania.

Semestr letni.

Wykład 20. II. 1959.

Nie odbył się - brak frekwencji.

Wykład 22-23. 27. II. 1959.

Teoria stosunków. Pojęcia wstępne. Funkcje prawdziwościowe stosunków. Definicje I-VI.

- Logika II. 1958/59.
 Wykład 24-25. 6.III.1959.
 T. stosunków d.c. Orzeczniki względne, def. I-III.
 Przerwa z powodu choroby i ferii 12.III. - 1.IV.
- Wykład 26-27 3. IV. 1959.
 Orzeczniki względne. Tw. 513,1 - 513,2.
 Konwersja stosunków. Twierdzenia i definicje.
- Wykład 28-29. 10. IV. 1959.
 Iloczyny i sumy względne (515).
- Wykład 30-31. 17. IV. 1959.
 Stosunki jednoznaczne - funkcje deskryptywne.
- Wykład 32-33. 24. IV. 1959.
 Odpowiedniość doskonała. Liczby kardynałne. Zbiory nieskończone. Zasada abstrakcji.
- Wykład 34-35- 15. V. 1959.
 Stosunki porządkujące. Dziedziczność i stosunek ancestralny. Strukturalne własności stosunków. Liczby porządkowe.
- Wykład 36-37.
 Logika prawdopodobieństwa. Częstościowe pojęcie prawdop. Aksjomaty. Ogólne prawo dodawania. Prawidło iloczynu. Prawo prawdopodobieństwa przyczyny.

$$323,2 \quad N(x)(f) \mid fx \quad [314,2 \quad N(x)Kfx \mid fx]$$

Zadacemu predm. na prytugy sypelk obnowi.

$$323,3 \quad (zf)(x)fx \quad (\text{st. 26. uniworsolnyj})$$

Istynije wlasnosci prytugy i obowiazki predm. istyni

$$323,4. \quad N(f)(x)fx \quad (\text{st. 26. uniw.})$$

Napr. ze. Rada stowosci prytug. jekobni predm. istyni
(istynije stowosci, Rada na prytug. i ede. predm.)

$$323,3 \rightarrow 323,1$$

$$323-4 \rightarrow 323,2$$

Definiji identywnosci:

$$323,5 \quad (x)(y) \mid Jxy(f) \mid fx \mid fy$$

praci. ident. indic. - non den. posse in unum

des res singulorum solo numero different.

ident. liab. - ident. f. praci. ident. s. obowiazki istyni

jech. dowolne zdaciu - roisnosci - estynije u ma b.

$$323,6 \quad (x)(y)(f) \mid fx \mid fy$$

dla Raidy predm. istynije predm. z uine ident.

$$323,7 \quad N(x)(y)(f) \mid fx \mid fy$$

niepr. ie istynije predm. ident. z Raidy predm. istyni

(st. prytug. dwa roisne predm. istyni).

$$323,8 \quad (x)(y)(zf) \mid fx \mid fy$$

dla Raidy dwa predm. istynije wlasnosci dach, ie albo
Obowiazki istyni albo nie pos. (Rada dach. praci. obowiazki istyni)

7.

Rozszerzenie t. f. ^{prawda.} ~~prawda.~~ (Własności)

322, 1 (p)(q) C ε p q (F) ε F p F q

zw. ciałem: dla f. prawdziwościowej.

(Ciałem nazywamy t.p.)

Protet. - Teren piers. wzm. ε.

Def. negacji 322, 2 ε N p ε p (p) p.

ε p (p) p. - ε p K 0 1 ε p 0 N p

Def. impl. ε C p q ε p K p q (6, 11) 226, 11

322, 3 (p)(q) ε K p q (F) ε p ε F p F q

ε F p F q wg. 322, 1 prawdzi. dla ε p q, zatem prawdzi (F) ε p ε F p F q prawdzi. dla p=q=0 fałsz. dla p=q=1
jeżeli jedno ze zdań p, q prawdzi. drugie f. To ε F p F q prawdzi. dla nich. t. ul. F wż. (F) ε p ε F p F q = f.
i. t. d. d.

322, 4 (p)(q) ε C p q ε p (F) ε p ε F p F q

dł. implik. praw. o'razem i Prawdziw. i fałsz.

Rozw. t. f. prawdy.

Tędy dotychczasowe uwagi. uduchowił.

323, 1 (x)(y) f x (213, 2) (x) A f x N f x uogóln. pr. impl. i.

dla A zidey uik. prawdzi, jęu pewne zdanie o tym uik. - Różn. przedmiot posiada pewną własność.

*1) 4 zline x-ov a, b, c,

(εx): (εx):

jeicki: ~~powne~~ x jeic a, To ~~powne~~ x jeic d - faim!

(εx): xεa :v. (εx) xεd

jeicki: ~~powne~~ x jeicki x jeic a To x jeic d. - prawda!

(εx): xεa.v. xεd

(x), (εx)

przebieg wyliczenia:

315, 1 C N(x) f x(εx) N f x

2 C(εx) N f x N(x) f x

} uzgolnienie
prawy de Morgana
dla Roci.

2 wzgled misary obu Rowntyfid. - prawe nejajni dla ed. y. t.

315, 3 C N(εx) f x(x) N f x

4 C f(x) N f x N(εx) f x

} uzg. prawa d-h.
dla a.c.

315, 5 C(x) f x (εx) f x

pr. uzbahomajsi.

6) C(x) C f x g x C(εx) f x(εx) g x cfr. 313, 6.

jei: Raide x to, jeic a jeic b, To jei. powne x jeic a...

7. C(εy)(x) f x y(x) (εy) f x y cfr. 313, 5

314, 5

f x y = "nie jeic miqac ody" y=0

=, x jeic miqac ody" - popn. faim. uci. powne.

Trupf. matematyczny i formalny! (indyw. i generalny)

(x) C f x g x

- 1) (x) f x = f 2) (x) g x = 0. 3) Tamt. 4) sens (dy. lub. emp.)

"a wywaha" - wywid. uipid. i wywid. uiferenc.

εkwestya - zasady eduwacji.

313, 3 $C(x)Kf_x g_x K(x)f_x(x)g_x$

4 $CK(x)fx(x)gx(x)Kfxgx$

uzog. gr. przedtem.

5 $CA(x)fx(x)gx(x)Kfxgx$ $CAKfgKrsKAprAgg$

224, 27 wfsm. Romj part. 22

R. x jcu l. par. lub R. x jcu l. niepca., to R. x l. par. lub m. j.

ten nie odwrac.

6. $C(x)Cfxgx C(x)fx(x)gx$

nieodwrac.

4, 20 $CKCprCgs CKprKrs Romj.$

7. $C(x)(y)fxg(y)(x)fxg$

uzogala. gr. przedtem.

8 $C(y)(x)fxg(x)(y)fxg$

(ϵx)

314, 1 $CN(\epsilon x)fx(\epsilon x)Nfx$

podpremier. uozkiron' or. 24.

2. $N(\epsilon x)KfxNfx$

vpr.

wiew pcedu. wid.

3. $C(\epsilon x)Nfxgx N(\epsilon x)fx(\epsilon x)fx$

313, 3!

odur. 4 $CN(\epsilon x)fx(\epsilon x)gx(\epsilon x)Nfxgx$

praca. dla ale.

3.5! 5. $C(\epsilon x)Kfxgx K(\epsilon x)fx(\epsilon x)gx$

nie odwrac!

Jcu. wile x vs a i b, to wile x vs a, oraz wile x vs b - nie odwr.

*) 6. $CC(\epsilon x)fx(\epsilon x)gx(\epsilon x)Cfxgx$

nie odwr.!

7. $C(\epsilon x)(\epsilon y)fxg(\epsilon y)(\epsilon x)fxg$

223, 16 $CCAprAr5(CfxCgs$

8 $C(\epsilon y)(\epsilon x)fxg(\epsilon x)(\epsilon y)fxg$

22, 2 $C_{2v} C_{2v} C_{2v} C_{2v}$

257

$2/K_{2v} R_{2v}, r/(E_2) K_{2v} R_{2v}, p/R_{2v} \times$

$C_{3v} 2 \times 1/4, f_4/K_{2v} R_{2v} - 1.$

$C_{2v} K_{2v} R_{2v} (E_2) K_{2v} R_{2v}, C_{2v} R_{2v} K_{2v} R_{2v} C_{2v} R_{2v} (E_2) K_{2v} R_{2v}$

$C_{2v} (2x) f_4 C_{2v} R_{2v} K_{2v} R_{2v} C_{2v} R_{2v} (2y) K_{2v} R_{2v}$

22, 7 $C_{2v} C_{2v} C_{2v} C_{2v}$

$p/s_a, q/ER_{2v} K_{2v} R_{2v}, r/C_{2v} R_{2v} (2y) K_{2v} R_{2v}$

224, 22

$C_{2v} C_{2v} R_{2v} K_{2v} R_{2v}, C_{2v} C_{2v} R_{2v} K_{2v} R_{2v} C_{2v} R_{2v} (E_2) K_{2v} R_{2v}$

1

$C_{2v} C_{2v} R_{2v} (2y) K_{2v} R_{2v}$

$R_{2v} \times R_{2v} \times$

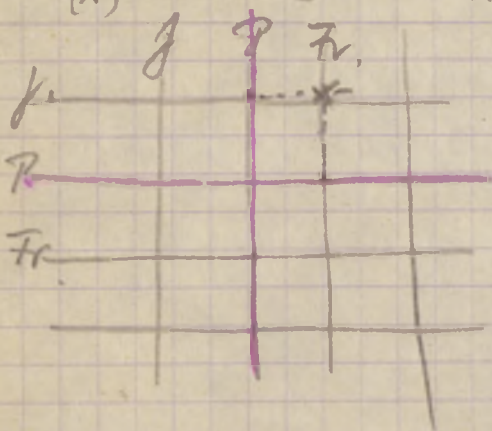
513-I-15 $C_{2v} R_{2v} = C_{2v} R_{2v}$

$C_{2v} R_{2v} \times$

412-V

212 2x2

(x)

314, 2 $N(\epsilon x) Nfx Nfx$ Д/ I - III - VIII

421, 2. $N(\epsilon x) Zx$ - f. Тенге. Ладане

2 пр. до Ног. ^{315,3} $e N(\epsilon x) fx (x) fx$
215, 4. $C(x) Nfx N(\epsilon x) fx$ Д/ VII. VIII

421, 3 $N(\epsilon x) Nfx$

421, 4 $(x) N Zx$

NKx - онема. зертале NZx - универсальное

и различиями и значениями

221, 2 (sim.) Cz Cp z/ux p/sx * V a)

~~Cux Cdx ux~~ Cux $Csux$
 $(x) Cux$ $Csux$

313, 6 $C(x) Cfxgx$ $C(x) fx(x) gx$
 $C(x) ux$ $Csux$

$(x) Csux$

222, 6 Csp Cp z/ux , z/sx 421, 4

421, 6 $(x) C Zsx$

Деривация - онема зідності: (10/1000)

~~$421 - \frac{1}{2} "D^0 a" = "(x) \epsilon D_x J x a"$~~

~~$421 - \frac{1}{2} "D^0 a" = "(x) \epsilon D_x J x a"$~~

Деривация по отношению к переменным

J'ai de ce que descriptif j'en ai écrit l'un

$$4 \text{ m} - \text{II} \quad \text{"} \text{D} \cdot \text{x} \text{"} = \text{"} \text{K}(\text{E} \cdot \text{y}) \text{C} \cdot \text{K} \text{"}$$

$$\text{"} \text{D} \cdot \text{x} \text{"} = \text{"} \text{K}(\text{E} \cdot \text{x}) \text{D} \cdot \text{x} \text{ (z) C} \cdot \text{D} \cdot \text{z} \text{ J} \cdot \text{x} \cdot \text{z} \text{"}$$

~~"Jedyn, tańczący leonidare parował do swego"~~

Pełen uśmiech "Jedyn, sąjosałk powierzył i plunieniu
 Moki Anon" = "Pełen uśmiech jęć (sąjosałk z p. k. k.)
 - i jęć! Kto! jęć! >. Tu jęć z uśmiech idący dany."

Tezė Terri oncaimbi: 2.

- 1) podet. kvraini' oncaimbi. 25 24. zdeni,
- 2) zainzpicnie f. prasm. puz vacav. i'ocine
- 3) dobyu. Avant. opala.

a) nie zantec. fuakti. prasm. i'vs tantol. prasm. dlu
 vould. vad. 24. uard. - oncau. i'oz. jiu' teta. kuis.

412,1 (x) CPPx (P-P m'icunije)
 221,1 Epp - V.

412,2 (x) APNPx 223,17 ApSP - I - II

b) zainzicaji f. prasm. kvijh az. kvij. oncaimbi,
 iz tantol. prasmideli o az. oncaimbi.

Pr. syll. kion.

412,3 (x) C C P Q x C C Q S x C P S x

jedua z pouzu: prava syll. Rm
 Prava ryuzp. dlu on. 223,2 E P A P x

412,4 (x) C P x A P Q x 224,2 C K P Q P

412,5 (x) C K P Q x P x

Generalizacija f. oncau. dabra T'ic'koni:

fuakti Px, (x) Px zdeni (E x) Px
 Charakt. oncau. Ux i 2x

313,2 (x) A P x A P x ~~prava Px~~ (x) Px I - II APNP - III

412,1 (x) Ux

Teoria odczynków.

f_x - "rodzice siostry" = x jest P lub Px ; S, P, S, P ,

interpretacja techniczna; zabrosowa; "fuzja"; "Rok"

$$411, 1 \quad (\exists)(\exists P)(x) \exists f_x P_x$$

oznaczeń, nazwa generacji, termin.

" P " może być najprościej było w rozumieniu " P_x "
 "funkcja oznaczająca"
 P_x jest symbolami zmiennych

P_x^1 "funkcja" "rodzice" "siostry" lub "Rok"

$P =$ "rodzice" $P_x^2 =$ "siostry" lub "Rok" lub "Rok"

Oznaczenia ziośnie dedukcyjne i są przez funkcje praca:

I $NP_x^1 = "NP_x"$ "x jest nie- P " = "nie- P , $z \in P_x$ "

II $AP_S P_x = "AP_S P_x"$

III $KP_S P_x = "KP_S P_x"$

Substancja IV $CP_S P_x = "CP_S P_x"$ "x które jest P , jest S " = "jeżeli"

V $EP_S P_x = "EP_S P_x"$ "tylko x, które jest P , jest S " = "tylko"

VI U_x - "z. kuzin" - "Rozumienie" VII Oz. unio.

$z \in$

$z \in$ dedukcji

$$"U_x" = "NP_x \cdot NP_x"$$

	P_x		
S_x	a	b	NS_x
	c	d	
	NP_x		

$AP_S P_x - a, b, c$

(223, 9)

$KP_S P_x - a$

VIII $z_x = "KP_x \cdot NP_x"$

$CP_S P_x - a, c, d$

(224, 23)

$EP_S P_x - a, d,$

f. Cantor. f. Cantor

Dowodzenie supozycyjne:

Dwojakiemu rodzajowi założenia dowodów: aksjomaty (prawda) i postulaty (wymagalniki, supozycje).

W dowodach teorii zdań nie było postulatów. Natomiast dyrektywy aksjomatyczne i dedukcyjne. Metateoria One wybierają z wyrażen sensownych prawdy. Myśl zadaniowa teorii dowodzenia supozycyjnego lub bezaksjomatycznego polega na tym, by złączyć dwojakiemu rodzajowi elementy metateoretyczne i całą treść aksjomatów zamknąć w odpowiednio rozszerzonych regułach rozumowania, rozpoczynać natomiast dowodzenie od stosownie dobranych supozycji, wzroutając się dowodach geometrycznych, w których postulaty wchodzą w dowodzone twierdzenia jako poprzedniki zdań warunkowych. dla okazania, że w ten sposób, tj. bez aksjomatów, lecz tylko przy pomocy reguł rozumowania da się zbudować cała teoria zdań, wystarczy uzyskać drogą dowodów supozycyjnych jej aksjomaty. 1,7 CCpqCCqrCpr, 2,3 CCNppp 2,5 CpCNpq.
Supozycje będziemy oznaczać literą S i kolejnym numerem z kropką w środku "1."

Systemem pewnej supozycji nazywamy układ zdań, złożony z tej supozycji, ze wszystkich supozycji, które zostaną przyjęte do jej systemu i ze zdań, które wywnioskujemy z przyjętych supozycji (takie zdania nazywamy tezami systemu), według ustalonych w naszej teorii reguł rozumowania.

Systemem podrzędnym w stosunku do systemu supozycji p nazywamy system supozycji q różnej od p, zawsze i tylko, jeżeli q należy do systemu p. *S. nader - po odroczeniu 5. p. 11.*

Systemem bezwzględny nazywamy układ zdań udowodnionych w naszej teorii, niezawierający zatem supozycji

Jest on nadrzędny w stosunku do wszystkich systemów supozycyjnych. - - - -

Zdania należące do systemu nadrzędnego są ważne w każdym systemie supozycyjnym jemu podrzędnym.

Przyjmujemy następujące cztery reguły rozumowania dla teorii implikacyjno-negacyjnej dowodzenia supozycyjnego:

I. Do każdego systemu wolno dołączyć dowolną supozycję. - - - -

II. Jeżeli q należy do systemu supozycji p , to Cpq należy do systemu bezpośrednio nadrzędnego (tzn. do systemu powstałego przez odrzucenie p). - Reguła ta stanie się zrozumiała, gdy wziąć pod uwagę, że jeżeli przypuściwszy p udowodnimy q , to Cpq jest prawdziwe bez względu na to, czy p jest prawdziwe.

III. Jeżeli do systemu należą dwa zdania p i Cpq , to q należy do systemu (reguła odrywania).

IV. Jeżeli do systemu supozycji Np należą zdania q i Nq , to p należy do systemu bezpośrednio nadrzędnego (Sens tej dyrektywy odpowiada zasadzie dowodów niewprost; jeżeli mianowicie z przypuszczenia Np wynika sprzeczność, to p jest prawdziwe. -

Dowody aksjomatów unaocznia, jak konstruuje się dowody supozycyjne. Wypiszemy kolejno w każdym wierszu od strony lewej ku prawej: a) literę alfabetu oznaczającą kolejny zdanie dowodu b) numer supozycji, do której systemu zdanie należy (numeru tego brak przy zdaniach systemu bezwzględnego), c) symbol "S" jeżeli zdanie jest supozycją d) zdanie e) cyfrę rzymską oznaczającą regułę rozumowania na podstawie której wprowadziliśmy zdanie do systemu, f) litery oznaczające

poprzednie zdania dowodu, na które powołujemy się przy stosowaniu reguł rozumowania.

Dowód tw. 1,7 $CCpqCCqrcpr$

a)	1 [•]	S	Cpq	I	
b)	1 [•] 1 [•]	S	Cqr	I	
c)	1 [•] 1 [•] 1 [•]	S	p q	III	a) c)
d)	1 [•] 1 [•] 1 [•]		r	III	b) d)
e)	1 [•] 1 [•] 1 [•]				
f)	1 [•] 1 [•]		Cpr	II	c) e)
g)	1 [•]		CCqrcpr	II	b) f)
h)			CCpqCCqrcpr	II	a) g)

Dowód tw. 2,3 $CCNppp$

a)	2 [•]	S	CNpp	I	
b)	2 [•] 1 [•]	S	Np	I	
c)	2 [•] 1 [•]		p	III	a) b)
d)	2 [•]		p	IV	b) c) b)
e)			CCNppp	II	a) d)

Dowód tw. 2,5 $CpCNpq$

a)	3 [•]	S	p	I	
b)	3 [•] 1 [•]	S	Np	I	
c)	3 [•] 1 [•] 1 [•]	S	Nq	I	
d)	3 [•] 1 [•]		q	IV	c) a) b)
e)	3 [•]		CNpq	II	b) d)
f)			CpCNpq	II	a) e)

Funckje proporcjonalne f_x g_{xy}

" prem. f. prop. $Cfegx$

Specjalizacja i generalizacja f_a

Kwantyfikatory - operatory a funkcjony.

Odmiernowanie (zbiory) - omiarnowanie - (zbiory funkcji i c.)
 i k. kolekcji i zmiernowanie (x/f_x) (g_x/f_{xy})

analogia kwant. optk. i anq. λ κ i ν .

P. F. prop. z Przegląd .

Sytemy ahy: i. f. prop. z kow.

Dyochydy

1. dy. podu. dla zw. nawi: 2x zw. woku - umu zw. o dy. wku. zokr. zw. lub uowu z zult. zmienu.

1b.) d. podu. dla f. prop. - umy f. ahy's dych wku. ahywa. i ev. iunpl zw. wul. - kaida zw. woku uo po podu. zwuic' uadal zw. woku (Eg) k f x g y f x / k x y

2.) dy. dat. kv.: u mi zw. zw. woku x C k f x - C k(x) f x C f x u - C (E x) f x u

no. 3.2 ep d q / f x - C p(x) d p f x

C f x N(x) N f x - C (E x) f x N(x) N f x

dy. woku jidli: F x f x b y i l i ; L o (x) f x f x b y i l i

to C n. f x

Waxiqne toy i. f. prop. z kow.

(3) 2, 1 ahy: C(x) f x f a d d e t e r m i n a t e o m u i .
(i n a e f o r m e : d y . p o d u . z i . z m i .)

2 2 " C f a (E x) f x z i c i d e n o u a n g .

kw. ay. (x)

3, 1. C(x) N f x N(x) f x p r . p r e c i o w .

zw. odow. uci' radu. !

3, 2 (x) N f x N f x p r . w y s z e . m a t r i c y

phedu. iudya. jci' idetiamino uay.

4,38 CNKpqANpNq i odwrotnie, stad:

4,40 CNApqKNpNq

4,42 CKpqNANpNQ

4,44 CApqNKNpNq

Odpowiedniość dualna A - K:

Zastąpienia w/g 42,44 transpozycja, p/Np

CpApp - CKppp

5,1 CdpqCpNq 5,2 CcpNqCdpq (III. dyp. 2011)

5,3 CdpqAdpNq 5,4 odwr.

5,5 CdpqNdpq 5,6 "

5,7 CdpqNp 5,8 " [2,4CcpNpNp]

5,9 CcpqNdpq 5,10 " CcpNqdpq z/Nq
CcpqNdpq

6,1 epa tak

6,2 Cerp epa pa.

6,3 Cerp ep epa pa.

6,5 Cerp Cerp epa pa.

6,6 Cerp Cerp epa pa.

6,8 Cerp ep Np "for. piers. to do" = N. idr. zamienićka
in piers.

6,12 Cerp ep Np piers. inzh. na rożnizani.

6,13 ep Np Kp aks.

6,14 ep Np Np

6,15 ep Np Kp Kp Kp row. ka alba. w/g 2011 i 2012
p. 149. - przy dzieleniu dwojki

6.16 Σ Αρρ Α Κρρ Αλφ Νρ Κ Νρρ πρ. ροζων. αυ.

κινωφζα. αε αε. αεζαυ;

6.17 πρ. Σ Ερρ Α Κρρ Κ Νρρ πρ. ροζων. αυ. -

. Qualis: Γ. 2da: J. oceanicis - 2 specimens
de discussis. idem. -

222, 19 $C \text{ } \overline{C} \text{ } p \text{ } \overline{p} \text{ } C \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } \overline{r}$ 17 $C \text{ } \overline{C} \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } \overline{C} \text{ } \overline{p} \text{ } \overline{r}$.

(zas. determini.)

17 $p \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } \overline{r} \text{ } \overline{C} \text{ } \overline{p} \text{ } \overline{r}$ \neq

Jeżeli określony stan układu materialnego w pewnej chwili implikuje również określony stan tego układu w chwili następnej, to ważna jest zasada determinizmu przyrodniczego; wynika stąd, że jeżeli stan układu materialnego w pewnej chwili nie jest określony, to zasada determinizmu przyrodniczego jest zachowana.

3,1 $C \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } p \text{ } p$ - prawo tautologii dla alternatywy.

3,2 $C \text{ } q \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } q$ " syplifikacji dla altern.

(pozwala przekształcić implikację, której pierwszy człon jest alternatywą, na implikację, której poprzednikiem jest pierwszy człon tej alternaty, co stanowi uproszczenie wyrażenia.

3,3 $C \text{ } p \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } p$

3,6 $C \text{ } q \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } q$ drugie prawo sympl.

3,7 $C \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } q \text{ } C \text{ } C \text{ } p \text{ } q \text{ } q$ i odwr.

3,11 $C \text{ } C \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } q \text{ } r \text{ } C \text{ } p \text{ } r$ 312 $C \text{ } C \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } q \text{ } r \text{ } C \text{ } q \text{ } r$

3,13 $C \text{ } C \text{ } q \text{ } r \text{ } C \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } q \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } r$ prawo dodajnika (sumacji)

3,14 $C \text{ } C \text{ } p \text{ } r \text{ } C \text{ } C \text{ } q \text{ } r \text{ } C \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } q \text{ } r$ prawo kompozycji poprzedników

3,15 $C \text{ } C \text{ } p \text{ } r \text{ } C \text{ } C \text{ } q \text{ } s \text{ } C \text{ } \overline{A} \text{ } p \text{ } q \text{ } \overline{A} \text{ } r \text{ } s$ ogólne prawo kompozycji

3,20 $C \text{ } C \text{ } p \text{ } q \text{ } \overline{A} \text{ } n \text{ } p \text{ } q$

3,21 $C \text{ } \overline{A} \text{ } n \text{ } p \text{ } q \text{ } C \text{ } p \text{ } q$

4,3 $C \text{ } K \text{ } p \text{ } p \text{ } p$ tautologia dla konj.

4,2 $C \text{ } K \text{ } p \text{ } q \text{ } p$ sympl.

4,9 $C \text{ } C \text{ } p \text{ } q \text{ } C \text{ } K \text{ } p \text{ } r \text{ } K \text{ } q \text{ } r$

4,10 $C \text{ } C \text{ } p \text{ } q \text{ } C \text{ } C \text{ } p \text{ } r \text{ } C \text{ } p \text{ } K \text{ } q \text{ } r$ komp. następ.

4,11 $C \text{ } C \text{ } p \text{ } r \text{ } C \text{ } C \text{ } q \text{ } s \text{ } C \text{ } K \text{ } p \text{ } q \text{ } K \text{ } r \text{ } s$ ogólne pr. komp.

4,22 $C \text{ } p \text{ } C \text{ } q \text{ } K \text{ } p \text{ } q$

4,24 $C \text{ } K \text{ } p \text{ } q \text{ } \overline{A} \text{ } n \text{ } C \text{ } p \text{ } n \text{ } q$ Def-

4,28 $C \text{ } K \text{ } p \text{ } q \text{ } \overline{A} \text{ } n \text{ } C \text{ } p \text{ } n \text{ } C \text{ } p \text{ } q$ "

4,30 $C \text{ } C \text{ } K \text{ } p \text{ } q \text{ } r \text{ } C \text{ } K \text{ } p \text{ } n \text{ } r \text{ } n \text{ } q$ rozsz. prawo transp. (conv.syll.)

(Barbara na Baroco lub Bocardo)

U R Sady akupinatory.

CA (Troye dukawicze) 1) $e e p q e e g r e p r$ 1) $e p e g r n$ Tard. - tal.
 2) $e e n p q n$ 2) $e e p q e e g r e p r$
 3) $e p e n p q$ 3) $e e n p r s e g r$
 4) $e e p q e e n p r s e g r$ 4) $n q e p$

Adaj. jedyny $e e e n e e n n r n r e e e e p e s n$

CA (Ad)

"e n q" = "A n p q"

1) $e A p p p$
 2) $e p A p q$
 3) $e A p q A g r$
 4) $e e p e A p q A p r$

} Whitehead - Russell - Bernays

1) $e e A p r e p r$
 2) $e e A g r e g r$
 3) $e e p e e g r e A p r$

} dukawicze.

Niekotór delne tony temi z dan'

222, 13 $e p e n e n e p e$ (2 $e p e e p q e e$ p n e t r a n q.)

222, 14 $e n e p q n q$ (2 w. $e e p q e n e n r$
 p n e o b s i m p l. $e q e p e$)

222, 15 $e n e p q p$ (T. $e p n n r$) $\times e n p e p q$

p n e o b s i m p l. u g i s t:

2, 6 p n. d. s. c.

222, 16 $e n e p q e p n e$

2, 17 $e n e p q e n n e$

2, 18 $e n e p q e n p n e$

4,33 e K p A q r A K p q K p r ju. soude Douc:
 4,34 e A K p q K p r K p A q r syl. a t i t r .

$$p(q+r) = pq + pr$$

4,35 e A p K q r K A p q A p r
 4,36 e K A p q A p r A p K q r

$$p+qr = (p+q)(p+r)$$

$$\begin{aligned}
 & p^2 + pr + pq + qr \\
 & \quad \underline{pr + r(p+q)} \\
 & \quad \quad p+r
 \end{aligned}$$

4,38 e A p q r A p q r de A p q r .

C C p q C A p q
 C C p q C A p q

$$\begin{aligned}
 & p > q \\
 & p < q = 1 + 2 = 2
 \end{aligned}$$

Struktura Teren zdeni.

Podajine o terenu jezika - Teren jako vrstom / rezlovy.

sforsnik, reguly sklaneni, reguly venen.

Dycky (reguly nezobrazeni za prvky)
Reguly venen: durnane roli a klijometra v klijometri
topografie. A klijometra a terenu priradane.

Dyckovy a klijometre. - Nizpasovani; ukazatel -
koti, zupstovani ukazu a klijometra.

Trojclie rozumnie zupstovani:

- 1) Razde zdenie pruvadne a pr. dany tereni jezika zaly.
- 2) z dany zdeni vpravnyh - jidex jezika a pr. a klijom.
- 3) jidexi razde zdeni... bosi jezika, bosi dany vpravnyh.

Odbyvanie zdeni do ust. aly: karosa ukaz. (pr: prvky
lub vicejma. (pr: jidex).

Odbyvanie - usrova zupstovani.

Zumija. liny teru jidex. - alyom. vyjstovane.

Prud tyne prvulovani: ukazu jezika, ocy vivotu,
uzivie u klijometri.

Dyckovy deduka.

1) Dyckovy prvnyj podrazij (ukazovani)	} dny } prvnyj
2) " danyj " (dofinirani)	

dyrektywny składowe (składowe)

Dyrektywny dedukcyjny

Zależna od algorytmu

(w tym: parametr)

dyrektywny pierwiastek (wyliczenia)

cyfrowymy.

Podstawianie wyrażenia β za α : α/β

$$\text{np. } \beta/\epsilon_{p2} \quad \epsilon/p \quad * \quad \epsilon/\epsilon_{p2}$$

$$2) \quad \beta/\epsilon_{p2} \quad * \quad \epsilon/\epsilon_{p2} \quad \epsilon_{p2}$$

$$1) \quad \epsilon/\epsilon_{p2} \quad * \quad \epsilon_{p2}$$

Podstawienie i model (interpretacja)

analizując do Distan. de omni.

Odczytanie (skład. modus ponens)

nie jest procesem subalternacji!

4 definicje (zakładami)

$$1) \quad "K_{p2}" = "C_{p2}"$$

$$2) \quad "K_{p2}" = "N \epsilon \epsilon_{p2} N \epsilon p"$$

$$3) \quad "D_{p2}" = "C_{p2}"$$

$$4) \quad "S_{p2}" = "N \epsilon \epsilon_{p2} N \epsilon p"$$

Dyrektywny podstawa :

Zakładami wyznaczonego.

ССЕПЗ СССНДСтр Сн СЕРП, ССР

Ср СЕРПЗ / ССЕРПЗ СНДСтр

1 ССЕРП СДСТР

1 П/СРЗ

1851/52

Logika prawdopodobieństwa

262
Logika prawdopodobieństwa 1951/52
(irody 8-10).

Strenu. wykt. 1.

17. X. 51.

Podzic prawdopodobieństwa w starożytności (wskazanie nieoczywista) - i współczesne. Możliwość i jej stopnie.

Przodop. matemat. - założenie homologowania;
Przodop. empiryczne, oparte na danych ścisłych i przybliżonych.

Przodop. zdani i przodopod. zdani.

Rozumowanie. prawdopodobieństwa - w praktyce.
Wskazanie jako metoda uzasadniania.

Analiza tradycyjnych metod indukcji.

Przedstawienie.

Indukcja prosta. Stawo indukcyjne jako jej podstawa.

Strenu. wykt. 2.

24. X. 1951.

Indukcja eliminacyjna. Metody Milla.

Metoda zgodności.

Strena. wył. 3.

7. XI. 1951

Metoda różnicy. Charakterystyczne inkluzje
 elementu jako rozumow. nie rozumow., stojącego
 z inkluzji prostej, wył. destrukcyjnego i wył. altern.

Metoda związku Towarzystwa i jej funkcji racjonalizacji.
 Metoda rent geo metodu sublimacji historycznej.

Rozumowanie przez analogię rozumowania jako
 rozumowania heurystyczne i eurytematyczne.

Strena. wył. 4.

13. XI. 1951

Implikacja prawdopodobieństwa. Czł. 1.
 Przedstaw. graficzne.

$$\underline{I} \text{ " } C_{u,p,q} \text{ " } = \text{ " } K C_{u,p,q}(u=0) \text{ " } \vee$$

$$\underline{II} \text{ " } P(p,q)=u \text{ " } = \text{ " } C_{u,p,q} \text{ " }$$

Strena. wył. 5.

20. XI. 1951

Dyktanda ograniczenia $C_{u,p,q}$

$$C_{u,p,q} - m > n > 0$$

$$C_{n,p,q} - m > n = 0$$

$$C_{p,q} - m = n \neq 0$$

Wykluczony przypadek $m = n = 0$

3.

(dog. prawdziw. 1957/52)

 $u=1 \quad 1 > u > 0 \quad | \quad u=0$ $P_{pq} \quad | \quad \text{Mozliwosci} \quad | \quad C_{u, pq}$ (1) $C(u \neq v) \in K C_{u, pq} C_{v, pq} \text{ dla } \text{Mozliwosci}$ (2) $C C_{u, pq} K C_{u, pq} (u=1) \quad \text{I. a. miary}$ (3) $C C_{u, pq} (u \geq 0) \quad \text{II " "}$ (4) $C K K C_{u, pq} C_{v, pr} C K_{pq} \text{ dla } K C_{u, pq} \text{ dla } r (u=u+v)$
a. dodawanie(5) $P(p, A_{qr}) = P(p, q) + P(p, r)$ Stwierdzenie 6.

27. XI. 1957.

Rozwiaz prawdziw.

(6) $C K C_{u, pq} C_{v, pr} C K_{pq} \text{ dla } K C_{v, pr} (v=u-u)$ (7) $K C_{u, pq} \text{ dla } (u=1)$ (8) $P(p, A_{q_1} A_{q_2}) = 1$ (9) $C C_{u, pq} K C_{v, pr} \text{ dla } (v=1-u)$ (10) $P(p, A_q) = 1 - P(p, q) \text{ prawdziw. i udowodn.}$ (11) $C C_{pq} K C_{v, pr} \text{ dla } (v=0) \text{ prawdziw. i udowodn.}$

/

Aty: ukozenia prawdopodobieństwa:

$$(12) \quad e_k e_{u, pq} e_v k_{pq, r} k_{u, p} k_{q, r} (u = uv)$$

$$(13) \quad P(p, k_{q, r}) = P(p, q) \cdot P(k_{p, q}, r)$$

$$(14) \quad P(p, k_{q, r}) = P(p, v) \cdot P(k_{p, v}, r)$$

$$(15) \quad e_k e_{u, pq} e_v k_{pq, r} k_{u, p} k_{q, r} (v = \frac{u}{u})$$

$$(16) \quad e_k e_v k_{pq, r} e_{u, p} k_{q, r} k_{u, p} k_{q, r} (u = \frac{v}{v})$$

Aty: w z d. 7.

4. XII. 1951.

$$(17) \quad P(k_{p, q}, r) = P(p, r) \quad \text{założenie niezależności}$$

$$(18) \quad P(p, k_{q, r}) = P(p, q) \cdot P(p, r) \quad \text{szereg pr. niezależności}$$

$$(19) \quad P(k_{p, r}, k_{q, r}) = P(p, r) \cdot P(r, v) \quad \text{przyr. niezależności}$$

$$(20) \quad P(p, k_{q, r}) = P(p, q) \cdot P(q, r) \quad \text{porządek przyr.}$$

$$(21) \quad P(p, q) \cdot P(k_{p, q}, v) = P(p, r) \cdot P(k_{p, r}, q) \quad \text{prawo}$$

$$(22) \quad P(k_{p, q}, r) : P(k_{p, r}, q) = P(p, r) : P(p, q) \quad \text{stosunek}$$

$$(23) \quad P(k_{p, q}, r) : P(p, r) = P(k_{p, q}, q) : P(p, q) \quad \text{pochw.}$$

$$(24) \quad P(k_{p, r}, q) = P(k_{p, q}, v) \frac{P(p, q)}{P(p, r)} \quad \text{prawo}$$

to prawo prawdopodobieństwa racji (przyr. przyr.).

Strewn. wykr. 8.

18. VII. 1951.

$$(25) P(p, Aqr) = P(p, q) + P(p, r) - P(p, Aqr)$$

$C_{p,q}, C_{p,r}, C_{p,Aqr}$

(26) $C_K C_{u,pq} C_{v,pr} C_{w,pAqr} (w = u + v - uv)$
 Prawdop. alternatywy o niewyłączających się zdarzeniach.
Strewn. wykr. 9. 15. I. 1952.

Prawo eliminacji:

$$(27) P(p, r) = P(p, q) \cdot P(Kpq, r) + P(p, Aq) \cdot P(KpAq, r)$$

jeżeli r jest niezależne od p .

$$(28) P(p, r) = P(p, q) \cdot P(q, r) + P(p, Aq) \cdot P(Aq, r)$$

jeżeli nadto Aq wyklucza r :

$$(29) P(p, r) = P(p, q) \cdot P(q, r)$$

Stąd uogólnienie prawa wyłączenia, gdy zachodzi

$$P(p, q) = u, P(q, r) = u$$

$$(30) C_K C_{u,pq} C_{u,q,r} C_{u,v,pr}$$

Rozszerzenie prawa eliminacji na alternatywy
wzajemnie wykluczających się zdarzeniach:

$$(31) P(p, r) = P(p, q_1) \cdot P(Kpq_1, r) + P(p, q_2) \cdot P(Kpq_2, r) + \dots$$

$\dots + P(p, q_n) \cdot P(Kpq_n, r)$

Стрени. 45. 10.

22. I. 1952.

Уголѣние права ивери:

$$(32) P(Kp, q) = P(Kpqr, r) \frac{P(p, q)}{P(p, r)}$$

$$(33) P(Kp, q) = \frac{P(p, q) \cdot P(Kpqr, r)}{P(p, q) \cdot P(Kpqr, r) + \dots + P(p, q) \cdot P(Kpqr, r)}$$

Право Bayesa (правдопод. Кларк Ривер и уоихуе
раји).

Сторичу правдопод. дла импликаци:

$$(34) P(p, Cqr) = 1 - P(p, q) + P(p, q) \cdot P(Kpqr, r) \\ = 1 - P(p, q) + P(p, Kqr)$$

Стрени. 45. 11.

29. I. 1952.

Тор. правдопод. дла импликаци:

Cupq, CnpKqr, CnpCqr

$$(35) C_{npq} C_{npKqr} C_{npCqr} (w = 1 - u + v)$$

Одмилану розкнотаваня правдопод. дла импликаци:

Душривуи права ивери (24) жузасоликни

$$(36) P(Kp, q) = \frac{P(p, q)}{P(p, r)}$$

Товамо в потаци инститацији:

$$\mathcal{L}_{u, n, q}, \mathcal{L}_{u, n, r}, \mathcal{L}_{u, n, q, r}$$

$$(37) \mathcal{L}_{u, n, q} \mathcal{L}_{u, n, r} \mathcal{L}_{u, n, q, r} \mathcal{L}_{u, n, q, r} \mathcal{L}_{u, n, q, r} (\omega = \frac{u}{b})$$

$$(38) P(u, q) \leq P(u, r) \quad (P(u, r, q) \leq 1)$$

правда, раси: \leq правда, инститација

$$\text{Једли } \mathcal{L}_{q_1, r}, \mathcal{L}_{q_2, r}, \mathcal{L}_{q_1, q_2}$$

$$(39) P(u, r, q_1) \leq P(u, r, q_2)$$

Стоп. правда, од раси до раси једн степен инститација,
ин дабуна једн та раси (дабуна једн раси опитација,
та од раси опитација, о раси једн дабуна инститација, од
опитација)

Сивена, уопш. 12.

19. II. 1952.

Право правди стопи правдоинститација
ола раси инститација: стоп раси инститација

$$(40) \mathcal{L}_{u, n, q_1, r} \mathcal{L}_{u, n, q_2, r} (\mathcal{L}_{u, n, q_1, r} \leq \mathcal{L}_{u, n, q_2, r})$$

Једли $P(u, r) < 1$, то

$$(41) P(u, r, q) > P(u, q)$$

$$(42) \frac{P(K_{pr}, q)}{P(p, q)} = \frac{1}{P(K, r)}$$

im muij pravdy. uveriteln. E u veliky pravdy pravdy. raji:

$$(43) K_{pr_1} \wedge K_{pr_2} (P(K_{pr_1}, q) \geq P(K_{pr_2}, q))$$

Pravo prvnu pravdyod. raji: dla vsiuh jej uveriteln.

Strenu. vyks. 13.

4. III. 1952.

$$(44) P(K_{pr_1} \wedge K_{pr_2}, K_{q_1} \wedge K_{q_2}) < P(K_{pr_1} \wedge K_{pr_2}, q_1)$$

Pravdy. jednyh kriterij vypravimajuy r₁, r₂ jen nyhne ot pravd. zedola kriter K_{q₁} K_{q₂}.

$$(45) P(K_{pr_1} \dots K_{pr_n}, r_1, \dots, r_n, q) = \frac{P(p, q)}{P(p, K_{pr_1} \dots K_{pr_n})}$$

Stap. pravdy. kriterij svacit do veruani' v pravdy. podli vidukij. zapetnyj.

Upravduvanie pravdyod. v uverie u pravdy. zdanie obratoc., kriterij kriterijne, v pravdy. uverie, prava uverie.

9.

Strenu. vykt. 14.

11. III. 1952.

Uzasadnienie historii historycznej.
Uzasadnienie praw. Indykacja prawa.
Indykacja eliminacyjna - metody zyskowności.

Strenu. vykt. 15.

18. III. 1952.

Ind. d.c. - metoda różnicy. - Metoda wartości
zmiennych i wartości reń.
Sprawozdanie praw i obowiązków. Prawa
psychiczne.

Strenu. vykt. 16.

25. III. 1952.

Sprawozdanie zdan obserwacyjnych.
Rozumowanie pro analogis jako rozumowanie
uzasadniające.

Strenu. vykt. 17.

1. IV. 1952.

(Wykład nie odbył się z powodu braku słuch.)

/.

Strena. wykr. 18. ^{18.}

8. IV. 1952.

Logiki' nielowałowie. logika modelu ku-
sacienisa. logika intuicjonistyczna Brouwera.

Strena. wykr. 19.

22. IV. 1952.

Logiki' neregularna. Ich uatryce.
logika wielowartościowa metryczna. Predykatywno-
o Rres'lenie prawdy podobieństwa. Fundamenty proce-
dopodobieństwa i funkcja ufundowania.

I. II. $P(q_1) = u = P(p_1) = u$

Pravdiwość i fałszywość jako niepełny przypadek
predopodobieństwa w obinc ufundowania o jed-
nostkowy fundament.

Strena. wykr. 20.

29. IV. 1952.

II $K(p_1)(q_1) = (K_{p_1} q_1)$

III $A(p_1)(q_1) = (A_{p_1} q_1)$

IV $C(p_1)(q_1) = (C_{p_1} q_1)$

V $S(p_1) = (S_{p_1})$

VI $P(p_1)(q_1) = u = C_u(A)(q_1)$

11.

Сіренко, в.к.т. 21.

7. V. 1952.

Для утворення матриць включатимемо дописи.
правдоподобию виходу від навітряної

Твердець:

- [1] $P(N(p,1)(q,1)) = P(p,1) \cdot P(p,1)(q,1)$ (13)
- [2] $P(A(p,1)(q,1)) = P(p,1) + P(q,1) - P(p,1) \cdot P(p,1)(q,1)$ (25)
- [3] $P(C(p,1)(q,1)) = 1 - P(p,1) + P(p,1) \cdot P(p,1)(q,1)$ (24)
- [4] $P(N(p,1)) = 1 - P(p,1)$ (10)

Матрице:

$P(p,1)$	$P(q,1)$	$P(p,1)(q,1)$	$P(N(p,1))$	$P(N(p,1)(q,1))$	$P(A(p,1)(q,1))$
p	q	u	$1-p$	$p \cdot u$	$p+q-p \cdot u$
					$P(C(p,1)(q,1))$
					$1-p+p \cdot u$

Варті u залеж від p і q , але також від
взаємодії варті функції $(p,1)$ oraz $(q,1)$.

Сіренко, в.к.т. 22.

13. V. 1952.

Матрице включатимемо дописи включення в ра-

stosunku do logiki dwu- i trójwartościowej. Ode-
 bowaniem funkcji prawdziwościowej w logice
 trójwartościowej i niesądownościowej.

Strenu. 47 R. 23.

27. V. 1952.

Przebieg czasu wykładów.

Pravdopodobieństwo zdarzenia,

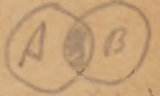
Pravdopodobieństwo zdarzenia

$\frac{1 \times 1}{2}$

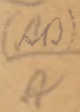
Częśći oddziaływać z 20 do 20

$\frac{20}{2}$

Składowe prawdopodobieństwo

$C_{u, n} \cdot P^u \cdot (1-P)^{n-u}$ $u = \frac{k}{n}$ $u \leq n$ $n \neq 0$

Def: I $C_{u, n} \cdot P^u \cdot (1-P)^{n-u}$

II $P(n, u) = u = C_{u, n}$

Rozważania: $C_{n, 2}$ $\frac{n}{n} = 1$

Nieważności: $C_{n, 0}$ $\frac{n}{n} = 0$

Mocności: $n \cdot n \cdot C_{n, 2} \cdot C_{n, 2}$

dostęp do...
Części uistoty
prawdopodobieństwa

Abyjowa jedynostawności:

(1) $C(n, u) \in n \cdot C_{u, n} \cdot C_{n-u, n-u}$

Pierwszy a byjowa uistoty

(2) $C_{n, 2} \cdot n \cdot C_{n, 2} (u=1)$

Drugie a byjowa uistoty:

(3) $C_{n, 2} (u \geq 0)$

Wzrost dodawania

6.

(4) $E K_{u,p,q} C_{0,p,r} C K_{p,q} N_r K C_{u,p,q,r} (u=1, \dots)$

Wzrost prawdy. zdefiniujmy u i v :

$C_{u,p,q}, C_{0,p,r}, C K_{p,q} N_r, C_{u,p,q,r}$

(6) $E K C_{u,p,q} C_{0,p,r} C K_{p,q} N_r K C_{u,p,r} (u=1-u)$

Jako pierwszy przypadek otrzymamy prawdę. Wtedy
kolejny dowód zdefiniujemy $C_{p,q}, N_q$ (prawo
u i v w u)

$W_q (2) C C_{p,q} K C_{u,p,q} (u=1) \quad q / N_q N_q$

(7) $K C_{u,p,q} N_q N_q (u=1)$

(8) $P(p, N_q, N_q) = 1$

$6 \quad n / N_q^*$

(9) $E K C_{u,p,q} (C_{0,p,q} N_q C K_{p,q} N_q) K C_{u,p,q} (u=1-u)$

(10) $P(p, N_q) = 1 - P(p, q)$

prawdę. u i v i z .

W (9) wzięty pierwszy przypadek $u=1$

(11) $C C_{p,q} K C_{u,p,q} (u=0)$

Wtedy q - stop. prawd. = 0.

$$P(p, q) = \mu \text{ pouto } P(p, \bar{q}) = 1 - \mu$$

leu uedh " ≥ 0
 $1 \geq \mu$

~~$C_{u, p, q} \geq C_{u, p, \bar{q}}$~~ $C_{u, p, q} (u \leq 1)$.

Adyowent unowenia prawdygale.

$C_{u, p, q}, C_{u, \bar{p}, q}, C_{u, p, \bar{q}} ?$

(12) $C_{K, p, q}, C_{v, K, p, q}, K C_{u, p, K, q} (u = uv)$

Def. ~~to~~ je u niczalcine od gale wzgladu na p

" = " $P(K, p, q, r) = P(p, r)$

Ady. (12) moine jenne tal wyprawiceni

(13) $P(p, K, q, r) = P(p, q) \cdot P(K, q, r)$

w. l. w. p. przemiennoie obangum:

~~(14)~~ $P(p, K, q, r) = P(p, r) \cdot P(K, p, q)$

Ilone prawdy.

(15) $C_{K, C_{u, p, q}, C_{v, p, K, q}, K C_{v, K, p, q} (v = \frac{u}{u})$

16 $C_{K, C_{v, K, p, q}, C_{u, p, K, q}, K C_{u, p, q} (u = \frac{u}{v})$

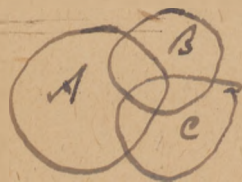
Dy. Ruzja a Kpomatw unow. prwrdp. d.

(12) $C_{u, pq} \subset C_{u, Kqr} \cap C_{u, Kqr} \quad \forall C_{u, Kqr} (u = u, v)$

(13) $P(p, Kqr) = P(p, q) \cdot P(Kqr, r)$

1 Dalot'uy, ze r jst uicialeme od q, a ztaw

$$P(Kqr, r) = P(r, r)$$

$$\frac{(AB \cap C)}{(AB)} = \frac{(AC)}{(A)}; \quad \frac{(AB \cap C)}{A} = \frac{(AC \cap C)}{(A \cap C)} = \frac{(AC \cap C)}{A}$$

Dr. (12) prwrdnaw uż uż

(18) $P(p, Kqr) = P(p, q) \cdot P(p, r)$

2 Drugi przypadek uieptaw, gdy p jst konj.

~~Kst~~ Kst, prwrdnaw q zalezy tylko od s, nie zalezy tylko od t, tu.

$$P(Kst, q) = P(s, q) \quad P(Kstq, r) = P(t, r)$$

(19) $P(Kst, Kqr) = P(s, q) \cdot P(t, r)$

3 Tzeci przypadek uieptaw, gdy r zalezy od q, nie

zalezy od p, tu: $P(Kpq, r) = P(q, r)$

(20) $P(p, Kqr) = P(p, q) \cdot P(q, r)$

(prwrdnaw prwrdnaw -)

4) Przeprowadzamy

e.^{no}

$$(13) P(p, Kqr) = P(p, q) \cdot P(Kpq, r)$$

$$(14) P(p, Kqr) = P(p, r) \cdot P(Kpr, q)$$

Gdy prawdziwo i lozym:

$$(20) P(p, q) \cdot P(Kpq, r) = P(p, r) \cdot P(Kpr, q)$$

peine rola (p), urdole. uerijane (q), urd. urt. (r)
Jgd prawdziw

$$(21) P(Kpq, r) : P(Kpr, q) = P(p, r) : P(p, q)$$

jeżeli r urtane od q, to także urtany r urtany q, iuz
q urtany r.

(22) inne inaczej

$$(22) P(Kpq, r) : P(p, r) = P(Kpr, q) : P(p, q)$$

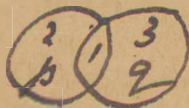
; jeżeli urt. $P(Kpq, r) > P(p, r)$ to także
po drugiej stronie równania; a także; jeżeli r
urtdane od q, to q urtdane od r.

6) Zagadnienie inwersji: Gdy w danych obliczeniach
niech p, q, r - pewne prawdziw. r q, r - p, q.
my jako że prawdziw od r do q.
Mamy na pod uwagę (20)

$$(24) P(Kpr, q) = P(Kpq, r) \frac{P(p, q)}{P(p, r)}$$

Prawdopodob. alternatywy zdarzeń 8.

wieci, najsciebie 48
 226, 16 2 100 AKp₂ AKp₁ K₂ Np₂

(5) $P(p, Aqr) = P(\overline{p, q, r}) + P(p, r)$

$P(p, Aqr) = P(p, AKp₂ AKp₁ K₂ Np₂) =$

a) $= P(p, AKp₂) + P(p, K₂ Np₂) + P(p, K₂ Np₂)$

226, 15 $\Sigma p AKp₂ Kp₂ Np₂$

$\Sigma q AKq₂ Kq₂ Nr$

b) $P(p, q) = P(p, Kqr) + P(p, KqNr)$

c) $P(p, r) = P(r, Kqr) + P(p, KNr)$

Zrównani a) b) c)

(24) $P(p, Aqr) = \frac{P(p, q) + P(p, r) - P(r, Kqr)}{P(p, q) + P(p, r)}$

~~25~~ $C_u Np$ $C_v Nr$, $C_{10} p Aqr$

(25) $C K C_u p_2 C_v Nr K C_u p Aqr (w \Sigma u + v - 4v)$

W4RS: 8.

201.

Prawo, alternatywy w dominiu wielowymiarowym
226, 16 ε A1q AK1q2 AK1q3 AK1q4

(5) $P(\mu, Aqr) = P(\mu, q) + P(\mu, r)$ (2 1 3)

$P(\mu, Aqr) = P(\mu, AKqr) + P(\mu, KqNr) + P(\mu, KNqr)$
a) $= P(\mu, AKqr) + P(\mu, KqNr) + P(\mu, KNqr)$

226, 15 ε μ AKqr KNqr
ε q AKqr KqNr
ε r AKqr KNqr

b) $P(\mu, q) = P(\mu, Kqr) + P(\mu, KNqr)$

c) $P(\mu, r) = P(\mu, Kqr) + P(\mu, KNqr)$

$P(\mu, KNqr) = P(\mu, r) - P(\mu, Kqr)$

(25) $P(\mu, Aqr) = P(\mu, q) + P(\mu, r) - P(\mu, Kqr)$

$C_u Kq, C_u Nr, C_u KNqr$

(26) $C_u Kq + C_u Nr - C_u KNqr$ ($w = u + v - uv$)

Prawo eliminacji: (wzadanie przedpodobienstwa, uogolnienie wyliczenia)

~~$P(\mu, q) = P(\mu, Kqr) + P(\mu, KNqr)$~~
 ~~$P(\mu, r) = P(\mu, Kqr) + P(\mu, KNqr)$~~
 ~~$P(\mu, q) - P(\mu, r) = P(\mu, KNqr) - P(\mu, Kqr)$~~

226, 15 ε q AKqr KNqr
ε r KNqr
ε r AKqr KNqr
(dysin, maw.)

∴

$$P(p, r) = P(p, AKqr KNq, r) \\ = P(p, Kqr) + P(p, KNq, r) \quad (5)$$

$$(27) P(p, r) = P(p, q) \cdot P(Kpq, r) + P(p, Nq) \cdot P(KpNq, r) \quad (13)$$

Примери: неопходно:

$$a) P(Kpq, r) = P(q, r); P(KpNq, r) = P(Nq, r)$$

(r je u intervalu od p)

$$(28) P(p, r) = P(p, q) \cdot P(q, r) + P(p, Nq) \cdot P(Nq, r)$$

je li u obliku $P(Nq, r) = 0$ (Nq uvijek u r)

$$(29) P(p, r) = P(p, q) \cdot P(q, r)$$

$C_u Nq, C_0 q, r$

$$(30) C_u Nq C_0 q, r C_u p, r$$

Pretpostavljamo, u zavisnosti od konstanti, da su
 Aq, Nq manje od nekolicine, Aq_1, Aq_2, \dots, q_n ,
 tak u r da uspešno. $Kr Aq_1, Aq_2, \dots, q_n$
 u uspehu (26) manje točno

$$(31) P(p, r) = P(p, q_1) \cdot P(Kpq_1, r) + P(p, q_2) \cdot P(Kpq_2, r) + \\ \dots + P(p, q_n) \cdot P(Kpq_n, r)$$

Stoga nova formula prema (24)

I

Możemy je również uogólnić dla dowolnej z wielu
rasy r

$$(32) P(K_{pr}, q_r) = P(K_{pqr}, r) \frac{P(p, q, r)}{P(p, r)}$$

a gdy wstawimy tu $P(p, r)$ jego wartość z (31)

$$(33) P(K_{pr}, q_r) = \frac{P(p, q, r) \cdot P(K_{pqr}, r)}{P(p, q_1) \cdot P(K_{pqr_1}, r) + P(p, q_2) \cdot P(K_{pqr_2}, r) + \dots}$$

Przed Bayes'a prawdopodobieństwo któryś z nich
z jego możliwych przyczyn -
Przykład

x - x pochodzi z danej fabryki

q_1 - x pochodzi od pierwszej maszyny (10,000 $\frac{zł}{dz}$, 4% br.)

q_2 - " " " drugiej " (20,000 " " 2% ")

q_3 - " " " trzeciej " (30,000 " " 4% ")

r - x jest wielkim

Jakie jest prawdopodob., że wielki wybrakowany pochodzi

od maszyny 1, 2, 3²

$$P(p, q_1) = \frac{10,000}{60,000} = \frac{1}{6}; P(p, q_2) = \frac{20,000}{60,000} = \frac{1}{3}; P(p, q_3) = \frac{30,000}{60,000} = \frac{1}{2}$$

$$P(K_{p1}, r) = \frac{4}{100}; P(K_{p2}, r) = \frac{2}{100}; P(K_{p3}, r) = \frac{4}{100}$$

$$(24) \mathcal{P}(u, C_{gr}) = 1 - \mathcal{P}(u, \mathcal{Z}) + \mathcal{P}(p, K_{gr})$$

$$C_{u, K_{gr}} \quad C_{u, p, K_{gr}} \quad C_{u, p, C_{gr}}$$

$$(25) \mathcal{K} C_{u, p, \mathcal{Z}} C_{u, p, K_{gr}} \mathcal{K} C_{u, p, C_{gr}} (w = 1 - u + v)$$

n. p. jakie prawdziw., że aspijka ulewny 5

~~27405~~ [?] ~~*~~
 $u = x$ ~~bedzie~~ na wios
 $z = x$ ~~zazij~~ aspijny
 $y = x$ ~~zazij~~ ulewny

Stop, prawda, że $egf =$ sumie ~~stopai~~ prawdziw.
że ~~bsdi~~ ~~nie~~ ~~zazij~~ aspijny ~~bsdi~~ ~~ze~~ ~~zazij~~ ~~wydronek~~

Wniosek: nieprawd. we jeb zedy
Taj Terri' pudy. up.

(14) a lsi' dozwazic

(15) " unowic

(16) spide pios pudy. atnawaty.

(17) up. pios upoznan.

alho to: umpli wisty stopianu pudy. wedy
ktorigi elianu stopu pudy.

dwie odnawu rozumow. pudy. historyczna
wymydy us na pluc pudy. z: wyliczanie
i' ymowianu zdui empirychn.

Przed uwazaj

$$(24) P(Kp, q) = P(Kp, r) \frac{P(p, q)}{P(p, r)}$$

$$C_{p, q}, C_{p, r}, C_{Kp, q}, C_{Kp, r}, \\ d, K, C_{p, q}, C_{p, r}, C_{Kp, q}, K, C_{Kp, q} \quad (w = \frac{u}{r})$$

za toimy uadto $P(Kp, r) = 1$ (cyli $C_{Kp, r}$)

$$(26) P(Kp, q) = \frac{P(p, q)}{P(p, r)} \quad \text{alho}$$

(27) d, K, K...

2.

p - a given lattice

q - a graduate of prof. T_{ij} .

r - " " " & Kordona (Prof. practice r.h.)

Step pravn. iz list 2 Kord. jeu listu of
prof. T_{ij} . jeu tu nekak, ino kaodij pravn.
jeu uvidjeu listu of T_{ij} (in uvidj pizye)
over the unij pravn. jeu uvidjeu listu
& Kord. (in unij namu kompendiju u Kord.)

a) Odnostyenny delij i T_{ij} (25)

poweren $P(K_{pr}, q) \leq 1$ takie $\frac{P(K, q)}{P(K, r)} \leq 1$

(28) $P(p, q) \leq P(p, r)$

pravnost. rajt jeu \leq od pravn. uvidjeu
jeu $l_{q, r}, l_{q, r} : l_{q, q_2}$ # of q (28)

$P(K, q_1) \leq P(K, q_2)$. Zarezen of q (25)

$P(K_{pr}, q_1) = \frac{P(K, q_1)}{P(K, r)}$ over $P(K_{pr}, q_2) = \frac{P(K, q_2)}{P(K, r)}$

Alz

(39) $P(K_{pr}, q_1) \leq P(K_{pr}, q_2)$ || pravn.

3.

Stop. pravit, ot uau, do raeji jet tyu uniepy
 in dalu jet te raje (daku jet raje opt-
 uie'na ot unie; optu; dluvlije feli dluvlije
 ot optu'ibovj)

ky jetli: $P(p, r) < 1$, to

(40) $P(Kp, q) > P(p, q)$

jetli uau'otva uie'pura z gory, to jet up'uvani
 u; puvlun puvlun ovie;

c) (41) $\frac{P(Kp, q)}{P(p, q)} = \frac{1}{P(p, r)}$

iu unie; pravdy, unie'pura, tyu uau'ne
 puvlun raeji. jetli r_1, r_2 , to u/g (46)

stop $P(p, r_1) \leq P(p, r_2)$. Puvlun. dluvlije
 uau' ot uaj'leje; uau'ed. puvlun uau' puvlun.

d) $P(Kp, r_1, q_1) = \frac{P(p, q_1)}{P(p, r_1)}$ (36)

$P(Kp, r_2, q_2) = \frac{P(p, q_2)}{P(p, r_2)}$

Handwritten red scribble

$$P(K \neq K, r, r_2, q_1, q_2) =$$

$$= P(K \neq K, r, r_2, q_1) \cdot \underbrace{P(K \neq K, r, r_2, q_1, q_2)}_{< 1}$$

(44)

$$P(K \neq K, r, r_2, q_1, q_2) < P(K \neq K, r, r_2, q_1)$$

Pravda, verjetno razi dovol ustrežnosti pri
 izbiri, in iz tega pravda razi odločitev.
 „ceteri non sunt investigandi“

$$(to ustrežnosti razi $\in C_{K, q_1, q_2}$) (40)$$

$$(45) P(K \neq K, r, r_2, q) > P(K \neq r, q)$$

može biti ustrežnosti pariteta stop.
 pravda razi. (vedno 45)

$$\text{to } P(K \neq r, q) = \frac{P(r, q)}{P(K, r, q)} \quad (36)$$

a

$$P(K \neq K, r_2, q) = \frac{P(K \neq r, q)}{P(K \neq r, r_2)} < 1$$

b

$$P(K \neq K, r_2, q) > P(K \neq r, q)$$

5.

вставим в б. выраж. з а

$$P(KK, r_1, r_2, z) = \frac{P(r_2)}{P(r_1) \cdot P(Kr_1, r_2)} = \frac{P(r_2)}{P(r_1, Kr_1, r_2)}$$

и получим = 1, где выписаным констант.

r_1 i r_2 są dwoma uśrednieniami tej samej
 rzęzi q i rządów z nich nie wynika z drugiej
 (N.A. $C_{r_1, r_2} C_{r_2, r_1}$). Jaki jest właściwy warunek,
 by $P(K_{pr_1, r_2}) > P(K_{r_1, r_2})$?

Prawo mnożenia prawdopodob.

$$(13) \quad P(K_{r_1, K_{r_2, r_2}}) = P(K_{r_1, r_2}) \cdot P(K_{K_{pr_1, r_2}, r_2}) \quad (a)$$

$$= P(K_{r_1, r_2}) \cdot P(K_{K_{pr_2, r_1}, r_1})$$

Stąd prawdziwo iloczynu

$$(23) \quad \frac{P(K_{K_{pr_2, r_2}, r_2})}{P(K_{r_1, r_2})} = \frac{P(K_{K_{pr_2, r_1}, r_1})}{P(K_{r_1, r_1})} \quad (b)$$

Prawo Younga tego wyrażenia przekształcamy w
 ułamki q z prawa mnożenia

$$(26) \quad P(K_{K_{pr_2, r_1}, r_1}) = \frac{P(K_{r_1, r_2})}{P(K_{r_1, r_1})} \quad (c)$$

wprowadzamy wartości na $P(K_{r_1, r_1})$ z równ. (c) do (b)

$$\frac{P(K_{K_{pr_2, r_2}, r_2})}{P(K_{r_1, r_2})} = \frac{P(K_{K_{pr_2, r_1}, r_1})}{P(K_{r_1, r_1})} \cdot \frac{P(K_{K_{pr_2, r_1}, r_1})}{P(K_{r_1, r_1})} \quad (d)$$

A teraz jeszcze przekształcamy $P(K_{K_{pr_2, r_1}, r_1})$, w tym
 celu podważamy w (c) $r_1/K_{pr_2, r_1}$, r_1/r_2 , skąd

$$P(K_{K_{pr_2, r_2}, r_2}) = \frac{P(K_{K_{pr_2, r_1}, r_1})}{P(K_{K_{pr_2, r_1}, r_1})} \quad (e)$$

Wprowadzimy otrzymaną wartość do (d)

$$\frac{P(Kp_2, r_2)}{P(p, r_2)} = \frac{P(Kp_2, q)}{P(KpK_2, r_2, q)} \cdot \frac{P(Kp_2, q)}{P(p, q)} \quad (f)$$

Wz (f) przewiduje r_2 z większą stop. prawdop. r_2 zaważ. Także, jeżeli lewa strona równ. > 1 , to samo prawo dotyczy prawej strony, czyli

$$1 < \frac{P(Kp_2, q)}{P(KpK_2, r_2, q)} \cdot \frac{P(Kp_2, q)}{P(p, q)} \quad (g)$$

zgodnie z:

$$\frac{P(KpK_2, r_2, q)}{P(Kp_2, q)} < \frac{P(Kp_2, q)}{P(p, q)} \quad (h)$$

jesto warunek konieczny i wystarczający na to, aby przewidzieć r_2 z większą prawdop. konkluzji r_2 wyrazić się w słowach: Prawdop. $P(p, q) \neq 0$ przynosi prawdop. dla q ze względu na r_2 jest mniejszy niż uwzględnieniu r_2 , czyli by było.

Uważał po lewej na wartość typu mniejszy, im mniejszy jego licznik a większy mianownik

1.
Otwieramy stop. porządk. zmiennych zdaniowy
w pewnym obszarze jej zmiennosci.

Wtedy zdaniowy - tzn. w pewnym zmiennych (P_i)
w tym zakresie (funkcja ufunstawiana)

III. $P((P_i)) = u$

omawiamy predykaty one prawdopodobienstwa
(w precyzji dotyczy do implikacji), to war.
dowodzenia tu jest stwierdzenie, w rodzaju zdaniowy
wsp. a wie stwierdzenie.

" $K(P_i)(Q_i)$ " = " (K_{P_i, Q_i}) "

IV

A
e
e

" $N(P_i)$ " = " (N_{P_i}) "

" $P((P_i)(Q_i)) = u$ " =

= " $C_u(P_i)(Q_i)$ "
"całkowity" w wspolnym
o tej całkowity fundamencie,
głównie o (całkowity) prawdopodobienstwa

Matryce dla logik wielow. nierozprzecz.

$Np = 1 - p$

$Cpq = 1$ dla $p \leq q$

$Cpq = 1 - p + q$ dla $p > q$

Matryce dla logiki: wolowant. ucietychny
według prawa

(1) $P(K(p, q)(r)) = P(p, q) \cdot P(C_u(p, q)(r))$

[z p.m. (13): $P(p, Kq, r) = P(p, q) \cdot P(Kq, r)$]

(2) $P(A(p, q)(r)) = P(p, q) + P(r) - P(p, q, r) \cdot P(C_u(p, q)(r))$

[z f.r. (25) $P(p, Aq, r) = P(p, q) + P(p, r) - P(p, q, r)$]

3) $P(C(p, q)(r)) = 1 - P(p, q) + P(p, q) \cdot P(C_u(p, q)(r))$

[z f.r. (34) $P(p, Cq, r) = 1 - P(p, q) + P(p, q, r)$]

4) $P(N(p)) = 1 - P(p)$

[z f.r. (10) $P(p, Nq) = 1 - P(p, q)$]

y
y y

Matryce

$P(p, q)$	$P(q, r)$	$P(C_u(p, q)(r))$	$P(K(p, q)(r))$	$P(A(p, q)(r))$	$P(C(p, q)(r))$	$P(N(p))$
y	y	n	y · n	y + y - y · n	1 - y + y · n	1 - y

Parametry dla n i parametry chowu

(24) $P(p, r) = P(p, q) \cdot P(Kq, r) + P(p, Nq) \cdot P(Kp, Nq, r)$

$y = y \cdot n + (1 - y) \cdot n'$ $n' = P(C_u(N(p, q))(r))$

$q = p \cdot u + (1 - p) \cdot u'$ $u' = P(C_u(N(p, q))(r))$

3.

$$\tilde{w}' = \frac{q - p \cdot \tilde{w}}{1 - p} \quad \text{oraz } 0 \leq \tilde{w}' \leq 1$$

$$0 \leq \frac{q - p \cdot \tilde{w}}{1 - p} \leq 1 \quad \text{po przekształceniu}$$

~~$$q - p \cdot \tilde{w} \leq q - p \cdot \tilde{w}$$~~

$$\underline{u}' = \frac{q - p \cdot \underline{u}}{1 - p}$$

$$0 \leq \underline{u}' \leq 1$$

$$0 \leq \frac{q - p \cdot \underline{u}}{1 - p} \leq 1$$

$$0 \leq q - p \cdot \underline{u} \leq 1 - p$$

$$p - 1 \leq p \cdot \underline{u} - q \leq 0$$

$$p - 1 + q \leq p \cdot \underline{u} \leq q$$

$$\frac{p + q - 1}{p} \leq \underline{u} \leq \frac{q}{p} \quad (5)$$

p	q	u	
1	1	1	
1	0	0	1)
0	1	2	1)
0	0	i	2)

$$1) \quad 0 \leq 0 \cdot u \leq 1$$

$$2) \quad -1 \leq 0 \cdot u \leq 0$$

Macryce dla bijk dowodzenia:

∴

p	q	C_{4pq}	K_{4pq}	A_{4pq}	E_{4pq}	\hat{A}_{4pq}
1	1	1	1,1=1	1+1-1	1-1+1	1-1
1	0	0	1,0=0	1+0-0	1-0+0	.
0	1	2	0,2=0	0+1-0	1-0+0	1-0
0	0	2	0,4=0	0+0-0	1-0+0	

Ste logiki trijvartni vy: ($n=2$) many

našojse ketye:

1860/61

Logika II

Logika II. - 1960/61.

Wykład 1. 6. X. 1960.

Program wykładów. Założenia metateoretyczne rachunku zdań. Dyrektywy sensotwórcze.

Wykład 2. 11. X. 1960.

Aksjomaty i definicje rach. zdań. Przykład dowodzenia

Wykład 3 13. X. 1960.

Twierdzenia teorii zdań 221,1 - 222,4.

Wykład 4 18. X. 1960.

D.c. twierdzenia 222,5 - 222,18a

Wykład 5. 20. X. 1960.

D.c. twierdzenia 222,19 - 223,15

Wykłady 25 i 27. X. 1960.

nie odbyły się - wyjazd do Wrocławia i Krakowa.

Wykład 6. 3. XI. 1960.

D.c. twierdzenia 223,16 - 224,9.

Wykład 7. (Gum.) 8. XI. 1960.

D.c. twierdzenia 224,10 - 224,23.

Wykład 8. 10. XI. 1960.

D.c. twierdzenia 224,24 - 224,45.

Wykłady 15. i 17 XI 1960.

nie odbyły się (wyjazd do Poznania).

Wykład 9. 22.17. XI. 1960.

Zasada dualności koniunkcji i alternatywy (Gum.)

Wykład 24. XI. 1960.

(Dzień rektorski)

Wykład 29. XI. 1960.

Odwołany (Tow. Filoz.).

Wykład 10. 1. XII. 1960.

Dysjunkcja 225,1 - 225,10.

Nie odbyły się wykłady 6.XX. i 8.XII. (choroba)
oraz 13.XII. i 15.XII. (wyjazd do Warszawy)

Wykład 11. 20.XII. 1960.

Równoważność 226,1 - 226,15.

Wykład 12. 3. I. 1961.

Równoważność d.c. 226,16 - 17.

Matryce. Niektóre funktory prawdziwościowe, zdefiniowane przez matryce jedno- i dwuargumentowe. Funkcja Hpq i jej własności.

Wykład 13. 5. I. 1961.

Logika trójwartościowa Łukasiewicza.

Wykład 14. 10. I. 1961.

Logika intuicjonistyczna. Aksjomatyka logik wielowartościowych.

Wykład 12. I. 1961

nie odbył się z powodu braku frekwencji.

Wykład 15. 17. I. 1961.

Funkcje propozycjonalne, zmienne indywidualne, funktory, kwantyfikatory. Dyrektywy teorii f. propoz.

Wykład 16. 19. I. 1961.

Aksjomaty 312,1 - 2; 313,1.

Wykład 17. 24. I. 1961.

D.c. twierdzenia 313,2 - 314,4.

Wykład 16. II. 1961

wykłady zawieszono

Wykład 18. 21. II. 1961.

Twierdzenia 314,5 - 315,7. Implikacja materialna.
Funkcje ekstensjonalne oraz intensjonalne.

Wykład 19. 23. II. 1961.

Teoria zdań z kwantyfikatorami. Prototypyka.

Wykład 28. II. 1961.

Odwołany - wyjazd do Warszawy.

Wykład 20. 2. III. 1961.

Rozszerzona teoria funkcji propozycjonalnych. Tw.
323,1 - 323,8.

Wykład 21. 7. III. 1961.

Klasyfikacja zdań i funkcji propozycjonalnych.

Wykład 22. 9. III. 1961.
Teoria orzeczników. Orzeczniki złożone. Zdania ka-
tegoryczne. Zdania o zaprzeczonych podmiotach.

Wykład 23. 14. III. 1961.

Teoria stosunków. Ustalenia wstępne. Treściowe i za-
kresowe pojmowanie stosunku. Matryce.

Wykład 24. 16. III. 1961.

Funkcje prawdziwościowe stosunków 512-I do 512-6.

Wykład 25. 21. ~~XX~~ III. 1961.

Orzeczniki względne 513-I - 513,7. Odwrócenie sto-
sunku 514-I.

Wykład 26. 23. III. 1961.

D.c. 514,1 - 514-V. Iloczyn względny 515-I i jego ma-
tryca.

- Wykład 28 27. 28. III. 1961.
 Iloczyn względny, twierdzenia 515,1 - 515, 12.
- Wykład 28. 30. III. 1961.
 Suma względna. Ogólna a szczeg. teoria stosunków.
- Wykład 29. 6.IV. 1961
 Stosunki Jednoznaczne. Funkcje deskryptywne.
- Wykład 30. 11. IV. 1961.
 D.c. Odpowiedniość doskonała. Definicja liczby kardynalnej.
- Wykład 31. 13. IV. 1961.
 Zbiory nieskończone. Abstrakcja logiczna.
- Wykład 32. 18.IV. 1961.
 Stosunki porządkujące. Def. 523-I, II, III
- Wykład 33. 20. IV. 1961.
 Klasyfikowanie i szeregowanie. Szeregujące logiki wielowartościowe.
- Wykłady 25 i 27 IV. odwołane - konferencja w Jablonnie.
- Wykłady 2, 4, 9 maja odwołane - wyjazd do Krakowa i Wrocławia.
- Wykład 34. 11. V. 1961.
 Stosunki izomorficzne. Diagram stosunku.
- Wykład 35. 16. V. 1961.
 D.c. Izomorficzność ciągów. Izomorficzność treści i przedmiotów poznania.
 Prawdopodobieństwo. Związki modalne i zw. prawdopodob.

Wykład 36.

19. V. 1961.

Prawdopodobieństwo empiryczne i aprioryczne. Często-
ściowe pojęcie prawdopodobieństwa. 611-I, 611-2.

Wykład 37.

23. V. 1961.

Aksjomaty jednoznaczności i miary. 612,1 - 612,3,
612-I.

Wykład 38.

25. V. 1961.

Aksjomat dodawania i jego dyskusja.

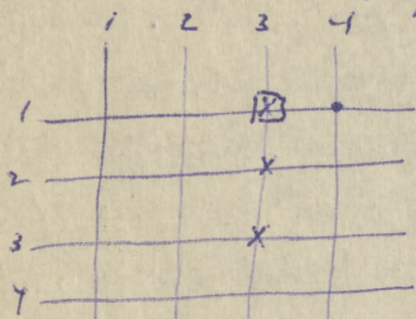
Wykład 39.

30. V. 1961.

Aksjomat mnożenia. Prawidło iloczynu. Prawo prawdopo-
dobieństwa przyczyny.

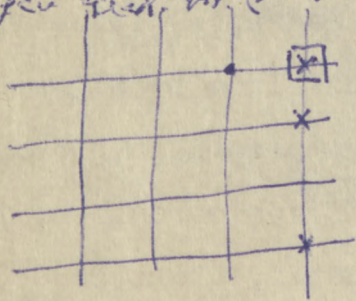
□
1. Bereich 3 = 12456789 & 10 & 11 & 12

123456789101112

- 1 x 3
- 2 x 3
- 3 x 3
- 1 . 4

□
1. Bereich 4 = 123456789 & 10 & 11 & 12

1. Bereich 2 = 123456789 & 10 & 11 & 12

- 1 x 4
- 2 x 4
- 3 x 4
- 1 . 3

1850

Program szczegółowy logiki wraz z
ćwiczeniami dla Wydziału Prawa

prof. dr. Cuiowski
Pihue

- 1/ Przedmiot logiki. Zarys jej dziejów. Wyjaśnienie terminów niezbędnych przy omawianiu znaczeniowej strony wyrażań językowych z punktu widzenia logiki.
- 2/ Podział nazw ze względu na treść i ze względu na zakres. Zależność między treścią a zakresem nazwy. Stosunki między zakresami nazw. Podział nazw wedle kategorii ontologicznych, czyli jako odpowiedników indywidualów, klas, cech, stosunków, zdarzeń i.t.d. Problem istnienia przedmiotów ogólnych, czyli t.zw. uniwersaliów.
- 3/ Niedopowiedzenia. Ekwiwokacje, amfibologie i inne podobne źródła nieporozumień słownych. Rozróżnienie zwykłego i tak zwanego materialnego użytku słów. Wyrażenia okazjonalne jako częste źródło nieporozumień. Wypowiedzi mętne: niejasne, niewyraźne, chwytne. Sposoby unikania mętności przez ustalanie zakresu i treści nazw i przez zastępowanie wypowiedzi zawierających przymiotniki o znaczeniu niewyraźnym przy pomocy wypowiedzi zawierających wyraźniejsze od nich przymiotniki porównawcze.
- 4/ Definicje słowne a tak zwane definicje rzeczowe. Podział definicji słownych na analityczne /sprawozdawcze/ i syntetyczne /projektujące/. Definiowanie nazw przez rodzaj najbliższy i różnicę gatunkową. Definicje słów nie będących nazwami. Pospolite błędy w budowaniu definicji.
- 5/ Sposoby urabiania definicji analitycznych. Metoda indukcyjna, metoda etymologiczna, metoda porównywania kontekstów i inne. Uchyłania nieporozumień bez unikania się do definicji analitycznych.
- 6/ Podział logiczny zakresu danego terminu i klasyfikacja logiczna. Jej charakter wyczerpujący i rozjemczy. Założenie w klasyfikacji t.zw. podstawy podziału. Podział dychotomiczny. Zastępowanie klasyfikacji porządkowaniem logicznym. Budowanie klasyfikacji w łączności z porządkowaniem. T.zw. klasyfikacje naturalne.
- 7/ Logiczny użytek terminów "pojęcie" i "sąd" w przeciwstawieniu do znaczenia ich w psychologii. Prawdziwość sadna jako jego zgodność z rzeczywistością. Zasady logiczne: dwuwartościowości, sprzeczności wyłączonego środka. Rozważanie różnych interpretacji powiedzenia, że "prawda jest względna" i wyróżnienie słusnych i niesłusnych odmian reletywizmu czyli uznawania względności prawdy.
- 8/ Wnioskowanie. Przesłanki - konkluzja. Wnioskowanie niezawodne i zawodne. Wnioskowanie uprawdopodobniające. Wynikanie konkluzji z przesłanek we wnioskowaniu niezawodnym. Stosunek wynikania. Racja - następstwo. Wynikanie jako zależność następnika od poprzednika prawdziwego okresu warunkowego. Fałszywość okresu warunkowego przy prawdziwości poprzednika a fałszywości następnika. Dopuszczalność współprawdziwości obu członów okresu, ich współfałszywości oraz fałszywości poprzednika i prawdziwości następnika.

9/ Potoczna i tzn. materialna interpretacja okresu warunkowego. Wyknanie materialne. Matryce dla znaków negacji, alternatywy, dysjunkcji, konjunkcji, implikacji, równoważności. Pojęcia funkcji zdaniowej funktora prawdziwościowego.

10/ Pojęcie twierdzenia rachunku zdań. Metoda matrycowa. Wybrane twierdzenia rachunku zdań: zasady sprzeczności, wyłączonego środka, teźsamości, podwójnego przeczenia. Modus ponendo ponens, tollendo tollens, prawo transpozycji.

11/ Okresy warunkowe sprzężone z danym /odwrotny, przeciwny i przeciwstawny/ i związki zachodzące między nimi. Równoważności sprzężone z daną i związki między nimi. Prawo transpozycji złożonej. Istota dowodu niewprost i niektóre jego schematy logiczne. Prawo wyłączania i włączania, komutacji, dystrybucji, nowego czynnika i nowego składnika.

12/ Prawo sylogizmu warunkowego dla implikacji i dla równoważności. Alternatywa i dysjunkcja. Modus tollendo ponens, ponendo tollens. Prawa do Morgana. Alternatywno-negacyjny i konjunkcyjno-negacyjny równoważnik implikacji. Negacja implikacji i jej równoważniki. Obalenie okresu warunkowego przez wykazywanie, że poprzednik jest prawdą a następnik fałszem. /Ilustrować wyłożone prawa przez podstawienie konkretnych zdań za zmienne zdaniowe oraz przez przytaczanie wnioskowań odbywających się wedle tych praw/.

13/ Podział zdań logicznych na proste i złożone. Si do podziału zdań złożonych potrzeb 9. Wyróżnienie rodzajów zdań prostych. Pośród prostych podmiotowo-orzecznikowych /zwanych też często kategorycznymi/, wyróżnienie 1/ zdań jednostkowych, ogólnych i szczegółowych, 2/ twierdzących i przeczących/ z negacją wewnętrzną/, 3/ asertorycznych, problematycznych i apodyktycznych, 4/ analitycznych i syntetycznych /tu uwaga o szerszym zastosowaniu ostatniego przeciwstawienia w logice nowoczesnej/.

14/ Zasady logiki zdań asertorycznych: ogólnych i szczegółowych, twierdzących i przeczących. Zmienne nazwowe, Zasady sprzeczności i wyłączonego środka ze zmiennymi nazwowymi. Wnioskowanie bezpośrednie. Związki w obrębie t.zw. kwadratu logicznego. Konwersja i obwersja.

15/ D.o. logiki zdań asertorycznych. Sylogistyka tradycyjna. Zasadnicza struktura sylogizmu. Terminy: większy, średni i mniejszy. Przesłanka mniejsza, przesłanka większa i konkluzja sylogizmu. Figury i tryby sylogizmu. Redukcja sylogizmu do trybu zasadniczego. Strukturalne reguły poprawności sylogizmu.

16/ Rozważenie rozmaitych postaci swobodnego wypowiedzenia sylgizmów w mowie zwykłej. Intymematy, wypowiedzi z konkluzją na początku i spójnikiem przyczynowym. Konkluzje asertoryczne o formie pozornie apodyktycznej. Zaznaczanie ogólności lub szczegółowości zdań przy pomocy przysłówków czasowych. Formułowanie zdań przy pomocy słów "tylko" itp. Sprowadzenie takich wypowiedzi do postaci normalnej.

17/ Elementarne wiadomości z teorii klas i teorii relacji. Stosunek elementu do klasy /zdanie jednostkowe/. Stosunek subsumpcyjny. Dopełnienie klasy, przecięcie i suma klas. Klasa pusta, klasa uniwersalna. Logika tradycyjna jako dział teorii klas, którego twierdzenia stosują się do klas niepustych i nieuniwersalnych.

18/ Relacja i jej odwrócenie. Zwrotność, symetria, przechodność. Jednoznaczność, odwrotna jednoznaczność, wzajemna jednoznaczność. Pojęcia funkcji jako relacji jednoznacznej. Definicje przez abstrakcję. Wzmianka o konstrukcji pojęć arytmetyki na fundamentach pojęć logiki. Relacje porządkujące. Pojęcia izomorfii i jego zastosowania.

19/ Pojęcia stałej logicznej, formuły logicznej i prawa logicznego. Pojęcia wynikania logicznego /z a wynika logicznie b = okres warunkowy o poprzedniku a i następniku b daje się uzyskać z jakiegoś prawa logicznego na drodze podstawienia stałych za zmienne/. Pojęcie wynikania entymematycznego zdania b ze zdania a z uwagi na zdanie c . Wieloznaczność potocznego użycia terminu "wynikania logicznego". Wnioskowanie dedukcyjne czyli wnioskowanie, z którego przesłanek logicznie wynika jego konkluzja. Pojęcie zasady wnioskowania. Wzmianka o dawnym pojęciu dedukcji jako wnioskowania z ogółu o szczególe.

20/ Błędy wnioskowania: błąd materialny, formalny, petitio principii /błędne koło/. Ogólna metoda wykrywania błędów formalnych /przez wskazanie najbardziej specjalnej zasady danego wnioskowania i obalenia jej przez przykład sprawdzający jej poprzednik i nie sprawdzający jej następnika/. Tzw. reguły sylogizmu jako specjalne kryteria /negatywne/ formalnej poprawności wnioskowań mających postać sylogistyczną.

21/ Wnioskowania uprawdopodobniające. Pojęcia prawdopodobieństwa /psychologiczne, statystyczne, klasyczne/. Logiczne pojęcie prawdopodobieństwa czyli prawdopodobieństwo zdania a ze względu na zdanie b . Wnioskowanie redukcyjne jako wnioskowanie z następstwa o jego nie równoważnej mu racji. Warunki, przy których wnioskowanie redukcyjne wznaga pierwotne prawdopodobieństwo jego konkluzji.

22/ Wnioskowanie indukcyjne. Indukcja wyczerpująca i niewyczerpująca. Indukcja niewyczerpująca jako szczególny przypadek redukcji. Zastosowanie do indukcji rozważań nad prawdopodobieństwem wniosku redukcyjnego. Wnioskowanie przez analogię.

23/ Tzw. indukcja statystyczna. Wyznaczenie ilościowych korelacji cech badanych, na podstawie obserwacji masowych. Różne rodzaje średnich. Krzywo normalne dyspersji przypadkowej i odchylenia od nich. Statystyczny charakter prawidłowości masowych zdarzeń przypadkowych.

24/ Rozwiązanie zadań myślowych. 1/ Dowodzenie twierdzeń z góry podanych. Dowód wprost i niewprost. Dowód syntetyczny i analityczny. 2/ Rozwiązywanie zagadnień. Analiza zdania pytajnego. Datura quaestionis. Niewiadoma pytania. Założenie pytania. Pytanie źle postawione. Rodzaje odpowiedzi. Analityczna i syntetyczna metoda rozwiązywania zagadnień. Ignoratio elencki. Pytania wymagające rozstrzygnięcia /złożone z partykuły pytajnej "czy" i pełnego zdania/ i pytania wymagające dopeźnienia.

25/ Rozwiązywanie zagadnień c.d. Sprawdzanie jako jedna z metod odpowiadania na pytanie wymagające rozstrzygnięcia; sprawdzanie pozytywne, sprawdzenie negatywne. Tłumaczenie /wyjaśnianie/ jako odpowiadanie na pytanie złożone z partykuły pytajnej "dlaczego" i całego zdania. Przyczynowe i logiczne interpretacja partykuły "dlaczego". Tłumaczenie przez podanie przyczyny i tłumaczenie przez podanie racji. Kanony Milla jako metody przyczynowego tłumaczenia zjawisk. Tłumaczenie przez podanie racji już uznanej i tłumaczenie wymagające sięgnięcia do przyjmowanej na próbę hipotezy. Sprawdzanie hipotez.

26/ Podział nauk na dedukcyjne i indukcyjne. Nauki matematyczne jako systemy dedukcyjne. Budowa systemu dedukcyjnego: aksjomaty i twierdzenia pochodne, terminy pierwotne i terminy zdefiniowane. niesprzeczność, niezależność i zupełność systemu aksjomatów.

27/ Struktura rozwiniętej nauki indukcyjnej. Dane podstawowe w postaci zdań spostrzegawczych. Opis. Prawa empiryczne. Przewidywanie. Sprawdzanie tłumaczeń i przewidywań. Tak zwane hipotezy robocze. Fikcje heurystyczne.

28/ Postrzeganie, obserwacja, eksperyment. Obserwacja jako postrzeganie planowe. Eksperyment jako ingerancja w tok zdarzeń b danych, mająca na celu ujawnienie rzeczywistego stanu rzeczy, np. zależności lub niezależności przyrodzonej określonych czynników zmierzających. Zapytywanie /i test/ jako poszczególny przypadek eksperymentu.

29/ Technika pracy umysłowej w naukach społecznych jako poszczególny przypadek techniki pracy umysłowej w ogóle, a pośrednio ogólnej techniki pracy skutecznej. Wiadomości o technice sporu. Zasady dobrej roboty.

Co do ćwiczeń, to winny one być ściśle połączone z wykładami i zawierać materiał czerpany o ile możliwości z dziedziny pojęć prawnych. Mają one na celu bądź lepsze zrozumienie treści, podanej w wykładzie, bądź wyrobienie pewnej wprawy w rozpoznawaniu form rozumowania, zauważaniu i krytyce błędów logicznych, bądź powiązanie treści oderwanej z żywymi zastosowaniami. Do tych celów prowadzi przede wszystkim przepytywanie słuchaczy po wykładzie oraz udzielanie odpowiedzi na ich pytania, m.in. przez skłanianie współuczestników ćwiczeń do odpowiadania na pytania kolegów. Dalej - bardzo jest pożyteczne przerabianie zadań z logiki formalnej w postaci notowania formuły logicznej danego konkretnego rozumowania, w postaci rozpoznawania określonego trybu sylogizmu, nieraz bardzo zamaskowanego przez szatę słowną, w postaci wynajdywania równoważników formalnych danego schematu logicznego, w postaci sprawdzania danego wzoru, czy to metodą matrycową, czy przez wynajdywanie podstawień zmieniających czy też drogą przeglądu strukturalnych sprawdzianów poprawności formuły logicznej. Następnie, bardzo jest wskazane skłanianie studentów do wyszukiwania w tekstach czytanych dzieł przykładów omawianych błędów lub poprawnych sposobów rozumowania /np. przypadków ekwiwocacji lub zastosowań kanonów indukcji/, równoległych do przykładów, podawanych w kursie przez wykładającego. Do ćwiczeń mogą się okazać pomocne zbiory pytań ćwiczebnych, znajdujących się często w podręcznikach logiki, np. w Logice Jevonsa /przekład Znamierowskiego/.